

Giới thiệu *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi*

Truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi*, câu chuyện kể về hai con người với hai tính cách khác nhau nhưng có chung một ưu điểm đó chính là họ đều là con cưng của một gia tộc quyền quý.

Cô chính là một tiểu thư đầy quý phái và sang trọng của một gia tộc rất nổi tiếng, còn anh thì cũng chẳng kém gì cũng là con cưng của một gia đình quyền quý. Khi hai con người với hai tính cách khác nhau sẽ kết hôn với nhau, liệu hai người có thể hòa hợp với nhau.

Là một hôn sự không có tình yêu. Nhưng là, hôn sự ấy lại như một sợi dây tơ hồng định mệnh cuốn chặt hai người lại. Tư tình như gió thoảng qua, rất mất mẻ, rất êm dịu nhưng đôi khi lại rất buồn giả.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: TIỂU KÍNH DƯƠNG VƯƠNG

Nhắc đến Mạc quốc thì ai cũng sẽ nhớ đến Thập Vương Gia Đông Phương Diệp Thần, hiệu là Kính Dương Vương uy chấn thiên hạ, lừng lẫy bốn phương.

Nhưng nói đến Ngải, thì phải nói đến ái thiếp của Ngải. Ái thiếp của Thập Vương gia chính là Hoa Nguyệt Nhi, nữ nhi của Hoa tướng quân.

Nếu vương gia nổi tiếng là đệ nhất nữ nam thì vương phi chính là nổi danh đệ nhất mỹ nhân. Nghe nói, vương gia hết mực yêu chiều vương phi. Chỉ có điều, ngải lại hết sức “đề phòng” chính hài tử duy nhất của mình – tiểu vương gia Đông Phương Lam Triệt.

Thừa hưởng trí thông minh của phụ thân và dung mạo khuynh thành của mẫu thân, tiểu vương gia là một người hoàn hảo, phải nói là rất rất rất hoàn hảo!

Mọi người ai ai cũng biết, từ khi tiểu vương gia ba tuổi đã để lộ trí thông minh phi thường của mình rồi.

Chỉ có điều, tiểu vương gia có một khuyết điểm rất kỳ lạ, đó là hay đi quyến rũ mẫu thân của mình. Cũng không hiểu là vì lý do gì, nhưng điều đó lại khiến cho phụ thân của tiểu vương gia nhiều phen nổi cơn lôi đình nhưng lại không làm gì được. Bởi vì, Kính Dương vương phi luôn bên vực tiểu vương gia, hơn nữa, võ công của nó, sợ là không ai có khả năng bì kịp.

Tính đến nay, tiểu vương gia đã tròn mười chín tuổi.

...

Dưới tán cây đào, Kính Dương Vương phi ngồi chăm chú ngắm qua ngắm lại những bức chân dung của các tiểu mỹ nhân khác nhau. Ai cũng muốn màu muôn vẻ, đẹp không sao tả xiết. Thình thoảng lại đưa một bức cho tiểu vương gia ngồi thanh thần uống trà bên cạnh, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, mặt chỉ khẽ liếc rồi gạt gạt cho vui lòng mẫu thân.

“Triệt nhi, con xem, vị tiểu thư này thế nào? Rất môn đăng hộ đối đấy, người ta vừa xinh đẹp, cảm kỳ thi họa đều giỏi, lại thông minh hơn người. Nghe nói, võ công cũng chẳng thua kém ai.” Kính Dương Vương phi có chút phấn khởi đưa ra bức chân dung khoe trước mặt hài tử, chỉ mong nó có chút phản ứng.

Thực không phụ lòng bà, lần này, tiểu vương gia khác với mấy lần trước, lông mày khẽ nhíu lại, động tác uống trà cũng ngưng trệ. Hắn nhìn chăm chú vào bức họa, sau đó cất tiếng:

“Mẫu phi, nàng ta là Lăng Bích Nguyệt, tiểu thư của Lăng Thượng thư đúng không?”

“Ồ? Con biết cô ấy?” Mắt của vương phi sáng rực. Con trai nàng từ trước nay từ trước giờ vốn không để nữ nhân vào mắt, thế mà lần này, lại nhớ được tên của một vị tiểu thư. Ai da da, có dấu hiệu vui rồi à. Không uổng công nàng mấy ngày nay cho người cấp tốc đi về chân dung của mấy vị tiểu thư khuê các nhằm tuyển phi cho Tiểu Triệt, phải để Triệt thành thân sớm thì sang năm mới được bế cháu nha.

Đông Phương Lam Triệt hơi gật đầu, hắn quay sang nhìn mẫu thân, nhẹ nhàng nói:

“Ân. Quả thực có chút ấn tượng. Nghe nói Lăng tiểu thư không những dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn mà võ công cũng có thể cho là ngang bằng với phụ thân đi. Trong đại hội năm trước tổ chức ở Hoàng Cung, Triệt nhi có thấy nàng ta biểu diễn một màn múa kiếm dâng tặng Hoàng Thượng. Quả thực trăm nghe không bằng một thấy”

Kính Dương Vương Phi vui đến phát khóc, nàng lay lay cánh tay rắn chắc của con trai, ánh mắt lóe lên tia hi vọng, tha thiết hỏi:

“Triệt nhi, mẫu phi của con thực sự không muốn ép con đâu, nhưng là mẫu phi thấy, người ta đến tuổi này đã lập biết bao nhiêu thê thiếp, trong khi con

cả ngày cứ quần quít bên mẫu thân. Điều này không tránh khỏi người đời bàn luận không hay. Điều đó đối với Kính Dương Vương phủ chúng ta chẳng tốt đẹp gì. Cũng là vì mẫu phi muốn bế cháu, Triệt nhi, con có thể đồng ý thành thân cùng vị tiểu thư này không?”

Tiểu vương gia vẫn im lặng.

Các a hoàn đứng kế bên cũng hết sức hồi hộp.

Một giây...

Hai phút...

Ba tuần trà trôi qua...

Kính Dương Vương phi có chút mất kiên nhẫn, định lên tiếng nhắc nhở thì đột nhiên Đông Phương Lam Triệt đặt ly trà nóng hừng hực xuống, mắt phượng hẹp dài khẽ nhắm lại, bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Ân, tiểu Triệt nguyện vì mẫu phi lấy Lăng tiểu thư”

Đoạn, hắn đứng dậy, vừa nói vừa cúi xuống hôn lên trán nàng một cái:

“Mẫu phi nghỉ ngơi, Tiểu Triệt cáo lui...”

Chỉ là vừa mới chạm vào trán của vương phi, đã nghe thấy tiếng gầm đáng sợ đằng sau, kèm theo ba cây phi tiêu phóng tới:

“Nghịch tử! Chết tiệt! Đông Phương Lam Triệt! Con mau đi chết cho bản vương!”

Kính Dương Vương từ xa sấn sổ chạy tới, mắt này lửa, tay lăm lăm cầm kiếm hướng tới chỗ tiểu vương gia, ai ngờ, tiểu vương gia còn chưa kịp làm gì, Kính Dương Vương phi đã dùng thân thể nhỏ nhắn chỉ cao đến ngực của con trai mình che chắn cho hắn, có chút giật dỗi cùng ngỡ ngàng nhìn Kính Dương Vương vẫn đang nổi điên trước mặt:

“Diệp Thần, chàng đừng như vậy được không? Có gì từ từ nói. Chàng giết Tiểu Triệt rồi, thử hỏi thiếp làm sao sống đây nha? Hơn nữa, tiểu Triệt đã có tin mừng rồi”

“Tin mừng gì?” Kính Dương Vương có chút nguôi ngoai, khẽ nhíu mày kiểm

“A, tiểu Triệt đã quyết định chọn Lăng tiểu thư của Lăng Thượng thư làm tiểu vương phi rồi. Ha ha, chàng thấy thế nào?” Kính Dương Vương phi hôn hờ đi đến bên Vương gia.

Đông Phương Diệp Thần đưa tay xoa cằm, khuôn mặt lộ rõ sự vui mừng và hài lòng:

“Ừm, là Lăng Bích Nguyệt đúng không? Tốt, thực sự rất môn đăng hộ đối. Lập tức tiến hành hôn lễ vào tháng sau...”

Hừ, sở dĩ hắn tổ chức hôn lễ sớm như vậy là vì muốn càng nhanh giao nghịch tử này đi cho con người ta quản lý càng nhanh càng tốt. Có nương tử rồi, chắc chắn Lam Triệt không thể cả ngày quần quít bên Hoa Nguyệt Nhi nữa rồi, ha ha...

Đối với hôn sự này, Đông Phương Lam Triệt không có chuẩn bị gì nhiều, tất cả đều giao

phó cho mẫu phi và phụ thân.

Về phía Lăng Thượng thư, là đáng phụ mẫu, đương nhiên sau khi được Kính Dương Vương Phủ gửi sinh lễ cầu hôn tới, cũng hết sức vui mừng, gấp nập chuẩn bị. Ai chứ được tiểu Kính Dương Vương làm con rể thì còn gì bằng?

Trong khi đó, lúc này, ở hoa viên phía sau của phủ Thượng thư, một trận cuồng phong kịch liệt quét qua.

Những khóm hoa xinh đẹp đất tiền vài phút trước còn nở rộ trong nắng thì bây giờ đã bị phá cho tan tành.

Mà thủ phạm lại chính là Lăng tiểu thư Lăng Bích Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: THÍCH SÁT PHU QUÂN

Giữa hoa viên tan hoang, một nữ tử vận một bộ y phục màu hồng nhạt mỏng , làm nổi bật lên làn da trắng mịn màng của nàng, chỉ là khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, tay lại cầm roi da dài , cũng là vật vừa “tàn sát” mấy khóm hoa đáng yêu kia.

A hoàn thân cận của nàng, Tịch Nhan nãy giờ đứng yên một bên , thấy chủ tử mình như vậy, liền tiến lên khuyên nhủ :

“Tiểu thư a, người bình tĩnh, chuyện đâu còn đó, tiểu thư làm hỏng hoa viên rồi, lão gia sẽ rất...buồn phiền a. Đối với tiểu thư cũng không có lợi lộc gì, chỉ thêm mệt mỏi”

“Hừ! Tịch Nhan, em bảo ta phải làm sao? Lão nhân gia cứ nhiên dảm đồng ý gả ta cho cái tên tiểu Kính Dương Vương kia! Một kẻ nổi tiếng giết người không chớp mắt kia!” Lăng Bích Nguyệt hậm hực vứt roi sang một bên, ngồi bệt xuống đất.

“Ai da da, tiểu thư, là ai nói vậy thế a? tiểu Kính Dương Vương là người tài giỏi phi thường, không phải giết người không chớp mắt, người ta là đệ nhất sát thủ a” Tịch Nhan xoa tay liên tục, miệng thì không ngừng giải thích.

“Hừ, thiên hạ đệ nhất sát thủ sao? Vậy hửn tên này giết người nhất định không góm tay mới có biệt danh như thế, ai biết được sau này hửn không giết ta đi?”

“Nào có nào có...”

“Không nhiều lời, theo bản tiểu thư đi hai mặt một lời với lão nhân gia!” Nàng đứng bật dậy, tùy tiện xốc váy lên, sai những bước dài hướng tới thư phòng của Lăng thượng thư mà đi. Còn Tịch Nhan thì phải lèo đèo theo sau.

Phải, thực ra, Lăng Bích Nguyệt là một con người nóng tính, có chút đánh đá do được cưng chiều thái quá. Nhưng trước mặt mọi người, nàng lại tỏ ra nhu mì dịu dàng nên chẳng ai biết. Còn a hoàn thị vệ trong phủ đã được nàng mua chuộc bịt mồm hết cả lũ, tuyệt không ai được phép tiết lộ.

Trong thư phòng, Lăng Thượng thư và phu nhân run rẩy trốn dưới gầm bàn, mặt xanh lét. Hức, đứa con gái này, hồi xưa vì quá cưng chiều, đánh cũng không nổi, lại cho nó đi học võ của một cao nhân. Bây giờ thì hay lắm, hờn tí là bị nó uy hiếp rồi

Đoạn, cửa phòng rầm một tiếng mở ra, Lăng Bích Nguyệt hùng hùng hổ hổ bước vào, nhú mày nhìn hai người :

“Cha, nương! Hai người mau đứng dậy! Con đã làm gì đâu? Chẳng qua con muốn bàn với cha nương một chuyện thôi”

Nàng đương nhiên sẽ không đánh họ , nhưng họ làm sao dám ra đối mặt với một sư tử như nàng?

“Không sao không sao, phụ thân mẫu thân ngồi đây nghe con nói” Lăng thượng thư gương cười.

“Được, vậy cha nương nói xem, hôn sự này, cha nương có hủy hay không?”

“Nguyệt nhi a, con có phải điên rồi hay không? Hôn sự này là do Kính Dương Vương đích thân viết thư cầu thân với bên nhà chúng ta, chúng ta chẳng qua chỉ là một cái thượng thư, từ chối Kính Dương Vương, làm sao có gan nha?”

“Kính Dương Vương thì đã làm sao? Lẽ nào Kính Dương Vương là người chính trực lại đi ép người ta gả con gái cho con mình trong khi người ta không muốn?”

“Nhưng như vậy là không cấp cho ngài ấy mặt mũi! Ngài ấy cũng là hoàng tộc, chuyện này có thể làm cả gia tộc ta bị tru di hết đấy!”

Phu nhân thấy cứ thế này không được,đánh bò từ dưới bàn lên, lại gần nàng nhẹ giọng vỗ về :

“Nguyệt nhi, nương biết con rất khó để chấp nhận hôn sự này , nhưng mà tiểu Kính Dương Vương là thiên tài , trong thiên hạ này có ai sánh được với ngài ấy? Kết hôn với ngài ấy, con tương lai sẽ là Kính Dương Vương phi oai phong cao quý biết mấy, sung sướng hưởng cả đời không hết, hưởng gì tiểu vương gia lại rất phong lưu tiêu sái?”

“Hừ...”

“Ngoan, cả đời này mẫu thân chưa từng yêu cầu con cái gì, cũng chưa từng muốn con báo hiếu, nhưng lần này, Nguyệt nhi, hãy vì thể diện của hai bên, chấp nhận hôn sự này”

...

Tối hôm đó, nàng đã hạ quyết định, sẽ đi giết thế tử Kính Dương Vương Đông Phương Lam Triệt kia!

Cho dù có bị phạm tội khi quân hay tru di cửu tộc, nàng không quan tâm! Nàng chỉ biết, nàng không thể chấp nhận được việc hôn sự nhảm nhí này!

Hơn nữa, tiện đây xem thử khả năng võ công của hửn thâm hậu tới đâu? Nếu thật sự hửn có khả năng đấu lại nàng, thì may ra nàng có thể thay đổi ý định, chấp nhận hửn làm phu quân cũng nên, ha ha...

Trong đêm tối , một bóng đen nhỏ nhắn phi thân ra khỏi phủ Lăng thượng thư,hướng thẳng tới Kính Dương Vương phủ.

...

Lúc này, trong phòng, Lam Triệt đang hết sức nhàn nhã uống trà đọc thư văn. Bất thành linh, khóe môi hắn hơi cong lên.

Khi nào thì nữ nhân ấy xuất hiện nhỉ?

...

Khoảng ba tuần trà sau, nàng đã xuất hiện trên nóc phòng của hắn. Định im hơi lặng tiếng phóng phi tiêu độc thì lại nghe thấy một thanh âm chế giễu bên tai:

“Ha ha, đã tới thì là khách! Lãng tiểu thư hà tất phải lên nóc phòng?”

Nàng giật mình. Thân thủ của nàng rõ ràng một chút tiếng động cũng không có, xưa nay cũng chẳng ai phát hiện được, sao trong một thời gian ngắn như vậy, đã bị hắn phát hiện rồi?

Nàng cũng có chút hứng thú nha, xem ra, tên thê tử này không phải là đồ phế vật rồi.

Lăng Bích Nguyệt thân nhiên nhảy xuống, phi thân vào phòng qua cửa sổ, đứng đối diện với hắn vẫn đang hết sức bình tĩnh ngồi uống trà, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn nàng.

Được, được lắm, tên nam nhân chết tiệt, từ xưa đến nay, chưa ai dám có thái độ đó với bản tiểu thư đâu!

“Lãng tiểu thư, à không, hôn thê à, nàng nửa đêm đến tìm gặp bản thê tử là có chuyện gì? Có phải nóng lòng quá, muốn cùng bản thê tử một đêm phong lưu sao?” (Ặc ặc... anh à, mặt anh dày quá rồi)

“Ay da, suy nghĩ của thê tử diện hạ thật là phong phú nha. Cái gì mà thê tử không màng nữ sắc, lạnh lùng? Hừ! Chẳng qua chỉ là giả tạo mà thôi!” Nàng đắc ý chống hông.

“Nàng thì thê nào? Hình như khác hẳn với lời đồn đại của mọi người, chẳng qua là một nữ tử đánh đá bộp chop mà thôi!” Hắn cười nhạt một tiếng, bấy giờ mới chịu bỏ cuốn sách xuống, mắt phượng hẹp dài chăm chú tỉ mỉ nhìn nàng.

“Ngươi... Hừ! Mau đi chết đi!” Nàng rút roi da bên hông ra, dùng hết sức hướng hắn quật tới với tốc độ ánh sáng.

Lam Triệt thê nhưng vẫn thân nhiên... dùng hai ngón tay dễ dàng bắt lấy roi, dùng lực một chút, nàng liền bị lực của hắn truyền qua roi mà bắn ra xa, va vào tường, bên khóe môi hồng đào chảy xuống một dòng huyết sắc.

Lăng Bích Nguyệt dùng tay áo lau nhẹ khóe môi, có chút tán thưởng nhìn hắn:

“Hừ, thân thủ quả nhiên rất phi phàm!”

“Nàng quá khen rồi” Hắn nâng cốc trà lên, tùy ý xoay xoay. “Một chút bản lĩnh đó của nàng mà cũng muốn giết bản thê tử ta sao?”

Nàng nghiêng răng, kiên cường đứng dậy, rút từ trong người ra ba ngân châm độc mà ở cuối ngân châm có một sợi chỉ, nàng quấn ba sợi chỉ đó vào ba ngón tay thon dài, điều khiển ba ngân châm phóng tới chỗ hắn liên tục đâm.

“Dùng đến cả ngân châm sao?” Lam Triệt nghiêng người né đi mấy cái ngân châm không ngừng đâm tới quanh hắn.

“Có gì đặc biệt sao?”

Hai người cứ ta đánh ngươi né một hồi, dường như đã thấm mệt, Lam Triệt dứt khoát giật lấy roi da của nàng, không để nàng kịp phản ứng, trói chặt nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: SƠ SUẤT

Lưu Bích Nguyệt mắt thẳng bằng ngã ra đất, nàng ngẩng đầu lên, tròng mắt đẹp nhìn hắn:

“Hừ...”

“Thê nào? Thân thủ của bản thê tử không tệ chứ? Hay vẫn còn thua nàng?”

Kì lạ, sao hán lại biết nàng nghĩ gì? Cự nhiên tên này không tầm thường mà!

“Đừng nhìn ta với ánh mắt kinh ngạc như vậy, lúc nàng tới đây, đã tỏ thái độ khinh thường bản thể từ ta đây rồi...” Đông Phương Lam Triệt hơi khom người, ánh mắt tà ác nhìn nàng, bạc môi hơi cong lên, ngón tay thon dài khẽ vờ về một lọn tóc của nàng.

“Nguyên lai ngươi là một người rất biết quan sát” Nàng hừ lạnh, quay mặt đi không thèm nhìn hán, mặt không tự chủ ửng đỏ lên. Bị người khác nhìn thấu tâm tư thật chẳng vui về gì nha.

“Thế nào? Bản thể từ có vừa ý nàng không?”

“Vừa ý ta? Ngươi nên là đi tu thêm vạn kiếp nữa đi!” Nàng bĩu môi xem thường.

Ngữ tắc, từ ngoài truyền vào một tiếng nói ngọt ngào làm cả hai người đều giật mình:

“Ai da, tuổi trẻ bây giờ thật đáng kinh ngạc nha, hai đứa chưa gì đã tình tứ đến thế này rồi à?”

“A... Kính Dương Vương phi... Kính Dương Vương gia...” Nàng hốt hoảng nhìn ra phía cửa.

Thế này mà Vương phi nói là tình tứ sao? Tưởng tượng thử thì cũng đúng thiệt. Trong phòng, giữa đêm khuya thanh vắng, nữ tử ngồi ở dưới đất, quần áo tóc tai lộn xộn, nam tử thì khom người vờ về lọn tóc của nữ tử đầy sùng nịnh, ai da, thế không phải tình tứ thì là gì?

Thê thâm, hảo thê thâm, huống gì nàng còn là chạy từ phủ thượng thư đến đây?

Kính Dương vương gia tiến tới, đưa tay dịu dàng đỡ nàng dậy, thay nàng cời tóc, thân thể được tự do, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, liền nở nụ cười tươi như hoa, nhìn vương gia hết sức biết ơn nói:

“Đa tạ vương gia đã cứu giúp tiểu nữ”

“Không cần đa lễ, chúng ta trước sau đều là người nhà, Nguyệt nhi, con cứ gọi bản vương là phụ thân đi” Đông Phương Diệp Thần thoải mái cười, lại nhìn sang Đông Phương Lam Triệt hết sức lạnh lùng, hơi gằn giọng “Triệt, sao con có thể trối thê tử tương lai của mình như vậy? Huống gì nàng còn là một tiểu thư khuê các, làm thế này, nghịch tử ngươi định ném thể diện của bản vương và Lăng thượng thư ở đâu?”

Nàng biết Kính Dương Vương gia là đang đứng về phía mình, liền cảm thấy có chút hưng phấn, liền ồ ồ nặn ra mấy giọt nước mắt, nũng nịu nhìn vương gia, tay còn giả bộ yếu ớt kéo nhẹ tay Diệp Thần:

“Ô ô... phụ thân a, người phải làm chủ cho Nguyệt nhi, Lam Triệt bắt nạt tiểu nữ, nếu hai người không đến, không biết... tiểu nữ đã là oan hồn dưới tay chàng ấy hay chưa nữa... ô ô...”

“A... mẫu phi thương, thương, Nguyệt nhi con nín đi, mẫu phi sẽ thay con làm chủ a...” Hoa Nguyệt Nhi thấy nàng khóc bị thương như vậy, liền chạy tới bên nàng an ủi dỗ dành.

Hay cho một thể tử Kính Dương Vương, hay cho một Đông Phương Lam Triệt, ngay cả khi Kính Dương Vương gia trừng mắt nhìn hán, hán vẫn chẳng tỏ ra sợ hãi gì, vẫn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Triệt, con còn không mau xin lỗi Nguyệt nhi?” Hoa Nguyệt Nhi cau mày, mặc dù ngày thường nàng rất yêu thương đứa con trai duy nhất này, nhưng hôm nay gặp chuyện thì không thể không giáo huấn rồi.

“Mẫu phi, người nghĩ xem, nàng ta vô đây bằng cách nào?”

“Trèo tường. Mẫu phi có nghe, nữ nhi của Lăng Thượng thư có khinh công, hơn nữa, võ công cũng là nhất nhì Mạc quốc nha”

“Thế tại sao nàng lại đến đây? Hơn nữa còn đợi lúc mọi người đi ngủ hết rồi?”

“Đương nhiên là Nguyệt nhi không muốn mọi người biết là mình đến đây thăm con, trong lòng nhớ nhung, tư tình nữ nhi, lẽ nào mẫu phi không biết? Hừ, Triệt, con đừng nói vòng vo nữa”

“Mẫu phi nghĩ nàng chấp nhận hôn sự này sao?”

“Đương nhiên, nàng nhớ con đến mức trèo tường vào vương phủ, không phải yêu con thì là gì”

“Thật là...” Lam Triệt lắc đầu thở dài, xoay người đi thẳng. Kính Dương Vương gia gần đến tím mặt, chỉ thiếu nước xông lên, nhưng nàng đang đóng giả “nữ tử thâm thương trọng nhớ chồng” nên không thể không tiến lên ngăn cản.

Sau đó, Kính Dương Vương phi cùng nàng chơi vài ván cờ, lại cùng nàng thưởng trăng thanh gió mát, sau đó lại đích thân đưa nàng về phủ thượng thư. Trước khi về, vương phi còn lưu luyến ôm lấy nàng:

“Ai da, Nguyệt nhi a, mẫu phi thực phi thường không muốn xa con tí nào a”

“Mẫu phi, người mau hồi vương phủ nga, trời tối rồi, gió đêm rất lạnh, người mau về kéo phụ thân lại lo, hơn nữa, gió đêm không tốt cho sức khỏe của người” Nàng nói chuyện cực kỳ ngọt ngào, lại còn sai người mang tới áo choàng ấm nhất của phủ, tận tay khoác lên người vương phi làm người hết sức cảm động.

Đưa con dâu này, càng lúc Hoa Nguyệt Nhi càng thích nha!

Hôm sau tỉnh dậy, ập vào mắt nàng chính là khuôn mặt mừng như điên của cha nương nàng, nàng liền nhíu mi có chút khó hiểu:

“Cha mẹ... có chuyện gì vui sao?”

“Nha! Rất vui là đằng khác! Kính Dương Vương phi vừa mang sang phủ chúng ta rất nhiều lễ vật, phải nói là vô cùng quý giá đi! Đều là cống phẩm của các nước lân bang cả đó!” Lăng thượng thư hải lòng vuốt râu.

“Aizz...cha thật hám tiền” Vương phi đối xử thực tốt với nàng, người ta tặng quà như vậy, ý muốn nàng sang vương phủ chơi một chuyến đây mà.

Lăng Bích Nguyệt nhanh chóng xuống giường, ra lệnh cho Tịch Nhan bên cạnh:

“Em mau giúp ta thay y phục, chuẩn bị đến Kính Dương Vương phủ”

“Ân, tiểu thư” Tịch Nhan vừa nhận lệnh đã vội vàng xốc váy chạy đi chuẩn bị.

Nàng từ xưa đến nay bản tính không thích lòe xòe diêm dúa nên chỉ vận một bộ y phục màu vàng nhạt, hai lớp trong, một lớp ngoài mỏng mà thôi. Dù gì cũng đã là gần cuối thu, mặc thế này nhìn vô cùng thuận mắt. Mái tóc đen tuyền được Tịch Nhan tỉ mỉ chải chuốt bằng lược ngà voi, cẩn thận vắn lên, cài thêm một cây trâm bạc rủ xuống mấy sợi ánh kim lấp lánh lung linh. Nàng nguyên lai không cần trang điểm đã là đẹp nhất mỹ nhân rồi, nhưng lại nghĩ, đến gặp Vương gia vương phi mà không trang điểm thì có phần thất lễ, nên nàng vẽ giữa mi tâm của mình một đóa hoa màu vàng nhạt đang nở rộ.

Tất cả những thứ ấy dường như đã tôn lên làn da mịn màng trắng hồng của nàng. Đôi môi anh đào khẽ nhếch lên, nàng hải lòng nhìn chính mình trong gương vài lần, sau đó cùng Tịch Nhan lên xe ngựa đã đợi sẵn trước phủ, thẳng đến Kính Dương Vương phủ.

Lần này, nàng phải hết sức lấy lòng Vương gia vương phi mới được, nhất định, nếu không, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.

Nhưng điều khó hiểu là, theo như nàng nhớ thì phủ Vương cách phủ Thượng thư không xa là mấy, tại sao hôm nay đi mãi vẫn chưa tới nhỉ?

Nàng đưa tay vén màn cửa sổ lên, quả nhiên, tên này rõ ràng là có ý đồ! Dường như biết nàng đã phát hiện ra, tên phu xe đột ngột ra roi thật mạnh, xe ngựa lao vun vút, Tịch Nhan ngay thường tỏ ra tay yếu chân mềm là thế, nhưng thật ra, nàng ta cũng có võ công, thấy xung quanh toàn là cây cối, có lẽ là rừng, khẽ cắn răng, nàng ôm chặt lấy Bích Nguyệt, cả hai cùng nhảy ra khỏi xe ngựa, nhưng là Bích Nguyệt nàng được Tịch Nhan dùng cả tấm thân bao trọn lấy nên thân thể không có vết thương nào, chỉ là Tịch Nhan đã bị xây xát vài chỗ, ngã từ trên xe ngựa xuống với tốc độ cao như vậy, bị xây xát một chút đã là may lắm rồi.

Tên phu xe kia thấy bọn nàng đã nhảy xuống, cũng phi thân lên, đến trước mặt các nàng, lạnh lùng chìa kiếm:

“Lăng tiểu thư, hôm nay thuộc hạ lĩnh mệnh phải giết cho kì được người, thứ lỗi a”

“Chết tiệt nhà ngươi, còn giấu cái gì? Ngươi chẳng qua là người của Lam Triệt phái đến mà thôi. Với năng lực của tên thế tử đó, đưa người của mình trà trộn vào Lăng phủ giả thành phu xe thì nhọc nhằn gì?” Nàng hừ lạnh, giờ tay chặn trước Tịch Nhan đang vô lực nằm trên đất để bảo vệ, chỉ sợ gã làm A Tịch bị thương.

A Tịch đã ở bên nàng, hầu hạ, chăm sóc nàng từ nhỏ, nàng không muốn thấy A Tịch bị thương chút nào, huống gì, nàng ấy lại vừa dùng cả tấm thân nhỏ nhắn che cho nàng?

“Lăng tiểu thư quả nhiên thông minh hơn người, thuộc hạ chính xác là do thế tử phái đến. Đây cũng là do tiểu thư gây thù chuốc oán trước, thế tử chỉ giết tiểu thư, đã là ơn huệ ba đời rồi” Gã phu xe dương dương tự đắc nói.

Lăng Bích Nguyệt trong lòng cực kỳ khó chịu, đúng là chủ nào tớ nấy, khùng điên tự phụ như nhau cả!

“Chó ngoan không cần đường! Tránh ra!” Vết thương của A Tịch cần được chữa trị ngay, nàng không thể vòng vo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: ÂN NHÂN CỨU MẠNG A!

Bị ánh mắt đầy lửa giận của nàng trừng nhìn mình, tên thuộc hạ vô thức thụt lùi vài bước. Lại nghe thấy vài tiếng loạt soạt, cả hai đồng loạt giật mình, tên thuộc hạ còn chưa kịp làm gì, đã thấy một đoàn grooms lao tới với tốc độ kinh hoàng, cầm phập vào ngay tim hấn làm ngã phịch xuống đất, đi chầu Diêm Vương tại chỗ!

Nàng có chút rùng mình, ra tay thực độc ác nha!

Đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một đại mỹ nam tử từ từ trên cây nhảy xuống, hấn nhìn nàng, có chút lạnh lùng hỏi:

“Cô nương, cô không sao chứ?”

Nàng bản thân nhìn hấn, oa... đẹp quá a !!!! Đại đại đại mỹ nam tử !!!!! Ôi mẹ ơi... hấn ở đâu chui ra vậy? Ngay cả Lam Triệt đã yêu nghiệt như vậy, hấn đây còn đẹp gấp bội!

Hấn có khuôn mặt với làn da trắng trẻo, thư sinh với đôi mắt phượng hẹp dài, bạc môi mềm mại, mái tóc màu đen, óng mượt như nhung xõa tung, tùy ý bay bay theo gió hết sức mỹ người, quyến rũ. Đã thể thân hình còn chuẩn không cần chỉnh, hấn khá cao, nếu đem nàng so với hấn, chỉ sợ nàng chỉ đứng tới ngực hấn mà thôi.

Thấy nàng cứ im lặng nhìn mình, hấn lại lên tiếng:

“Cô nương? Cô nương?”

Tiếng gọi của hấn làm nàng tỉnh táo lại, Lăng Bích Nguyệt vội xua tay cười:

“A.. không sao! Không sao! Đa tạ công tử cứu giúp!”

“Không có gì, chỉ là ta đi ngang, thấy chuyện bất bình nên ra tay tương trợ, cô nương không cần khách khí. A, vị a hoàn kia của cô nương, vết thương không nhẹ, cô nương mau đưa nàng đi” Hấn tốt bụng nhắc nhở.

Nàng âm ừ rồi bế Tịch Nhan lên, nhìn hấn một chút, lại thấy hơi luyến tiếc cùng có chút kì cục, đành mím môi hỏi:

“Ân nhân cứu giúp, tiểu nữ có thể biết tên không? Để sau này có dịp tiểu nữ liền báo đáp”

“Cô nương không cần làm vậy, chuyện nhỏ không đáng để tâm, ta có việc, xin phép đi trước”

“Nè...”

Nàng còn chưa kịp nín lại, hấn đã phi thân chạy mất hút. Lăng Bích Nguyệt thần thờ nhìn hướng hấn vừa rời đi một lúc rồi mới nhanh chóng đưa Tịch Nhan rời đi, đến tìm đại phu.

...

Lăng Bích Nguyệt vừa thấy đại phu bắt mạch xong đã vội vàng vào kéo ông lại hỏi:

“Đại phu, a hoàn của ta không sao chứ?”

“A, vết thương không mấy nghiêm trọng, cô nương đừng lo. Tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi thôi” Đại phu từ tốn nói “Ta sẽ kê thuốc, đảm bảo một tháng sau liền lành”

“Đa tạ...”

Tịch Nhan bị thương, nên nàng đành phải hồi phủ trước, sau đó mới chuẩn bị đi Vương phủ, cũng là tính sổ với hấn luôn!

Tên khốn kiếp đó, cư nhiên lại dám bị thương người của nàng! Hừ, hấn đã làm Tịch Nhan bị thương, nàng không thể chấp nhận điều đó!

Vừa đến vương phủ, nàng đã nghe người báo lại là Vương phi và Vương gia vừa ra ngoài, nhưng Thế tử thì ở trong phòng.

Nghe đến đó, môi nàng cong lên, hừ, này là trời giúp nàng đây mà, không có vương phi và vương gia thì xử lý hấn dễ hơn nhiều!

Ai cũng biết nàng tương lai sẽ là Thế tử phi, nên mấy tên thị vệ chẳng ai ngăn cản nàng, thậm chí còn mời nàng vào, quân gia niềm nở chạy ra đón hết mực cung kính.

Nữ tử này rất được lòng vương phi vương gia, lại là nữ chủ nhân tương lai của họ, bảo sao không cung kính với nàng?

Wương phi thương yêu, sủng nàng như vậy, chỉ sợ làm nàng buồn hay không vừa ý, chưa biết chừng đầu của họ sẽ không còn trên cổ mắt!

Nàng vừa vào đã chạy đi tìm tên chết tiệt kia ngay. Ai dè, vừa tới đã chứng kiến một cảnh tượng vô cùng là “hoàng tráng”. Trong hoa viên, hấn và một tên nam nhân lạ mặt đang đánh nhau ỉ xèo, vô cùng ác liệt. Nhưng nhìn kỹ lại, tên nam nhân kia... sao nhìn quen thế?

Nàng nhủ mi, liền nhận ra, gã chính là người đã cứu nàng đây mà!!

Nhưng sao hắn lại ở đây? Lại còn đánh nhau với Triệt?

Thấy gã gần như sắp bị Triệt chiếm thế thượng phong, nàng không do dự nhảy vào can thiệp, không thể đứng nhìn ân nhân bị tên chết tiệt kia làm cho bị thương nha!

“Hừ, cô vẫn còn sống sao? Lãng tiêu thư?” Lam Triệt hừ lạnh, cho dù đối tượng có là nàng thì hắn vẫn không hề nhẹ tay, có khi còn gia tăng thêm áp lực.

“Bản tiêu thư sao có thể chết dưới tay người kia chứ! Hừ! Ta đến chính là để tính toán với người!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được! Nhưng lúc khác! Người mau tránh ra cho ta! Hắn là kẻ địch mà ta muốn giết đã lâu rồi!” “Lam Triệt tùy tay đẩy nàng sang một bên không thèm đếm xỉa, lao tới hướng của ân nhân.

Ân nhân của nàng không tầm thường tí nào, lắc cái đã né mình tránh đi hết sức nhẹ nhàng, chỉ là khoe môi đã chảy xuống một dòng huyết.

Nàng hoảng hốt la lên :

“Không sao chứ!”

Đoạn, nàng phi thân đến dang tay chắn trước hắn, mặt đối mặt với Lam Triệt, dứt khoát nói :

“Lam Triệt, người này, ta không thể để người giết! Hắn là ân nhân cứu mạng của ta và Tịch Nhan!” Cũng may lúc đó có hắc xuất hiện, nếu không, không biết Tịch Nhan sẽ thế nào nữa.

“Hừ, cho dù là thế, bản thể từ cũng là phu quân tương lai của người, người thế nhưng lại ngang nhiên trước mặt người lạ ra tay bảo vệ, huống hồ hắc lại là kẻ thù của Mạc quốc chúng ta? Người biết không? Chỉ cần mọi người biết việc này, không những người sẽ mất đi chiếc ghế Thế tử phi, cả gia tộc bị tru di!”

“Hắn là ai mà là kẻ địch của Mạc quốc!? Nếu thực là vậy, ta thân là dân Mạc quốc, vậy lúc đó hắc cứu ta làm...” Chử “gi” còn chưa nói ra, Lam Triệt đã cắt lời nàng :

“Người nghe cho rõ đây! Hắc chính là Đệ Nhất Vương gia của Phong Lâm quốc!”

Nàng giật mình , mặt tái mét . Lăng Bích Nguyệt quay phắt lại sau nhìn nam tử thờ hồng học trước mặt mà không dám tin... không... không phải chứ...

Sao lại thế được? Sao ân nhân lại là Đệ Nhất Vương gia – Quý Vương mà trong thiên hạ vẫn đồn đại thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: VŨ ĐIỀU DƯỚI TRĂNG

Cả đêm hôm đó, cơ hồ nàng không thể nào ngủ được. Nhớ lại vào lúc đến Kính Dương Vương phủ, nàng còn cảm thấy rung mình.

Nàng chưa hề nghĩ tới người cứu mình lại là một đại – nhân – vật như thế !

Đệ Nhất Vương Gia Phong Lâm quốc – Mạc Y Hàn. Phong Lâm quốc trước nay vẫn giữ mối bang giao hai nước , hết sức hòa thuận. Chỉ là, không biết vì lý do gì mà Kính Dương Thế tử Đông Phương Lam Triệt và Đại Vương Gia Phong Lâm Quốc Mạc Y Hàn lại ghét nhau đến như vậy.

Trong một năm, không phải thế tử lên sang Phong Lâm quốc tìm Mạc Y Hàn đánh thì cũng là hắc tìm đến Thế tử gây sự. Hai người bọn họ lần nào đánh cũng im hơi lặng tiếng, thương tích thì đầy mình, đánh xong thì vẫn lặng lẽ rời đi. Thực lực hai người đều bằng nhau, đôi khi có một bên yếu thế.

Mạc Y Hàn được mệnh danh là Quý Vương không phải vì hắc khát máu như ma cả rồng hay âm u lạnh lẽo gì cả, chẳng qua là cách giết người của hắc quá tàn bạo đi. Thật sự có nhiều người chết mà không kịp nhận ra ai đã hạ thủ nữa kia. Cơ mà hắc thì chẳng lưu tâm, giết xong còn phui tay ,ra về vừa làm gì đó bản thủ lăm, mắt cũng chẳng thèm chớp lấy một cái cho cam.

Nghe nói từ nhỏ hắc đã được rèn luyện , nuôi dạy rất khắc nghiệt, chính vì thế mà bây giờ cả tài trí lẫn võ công đều đứng đầu thiên hạ, so với Lam Triệt cũng chẳng thua kém là bao.

Mạc Y Hàn chỉ giết những kẻ không vừa mắt hắc, ngoài ra hắc đối với mọi người rất tốt tuy mặt lúc nào cũng lạnh như băng . Đối với nữ nhân thì hết sức dịu dàng . Chỉ là , hắc không thích dính líu vào nữ sắc nên bất quá không bao giờ để nữ tử gần bên cạnh mình, trong vương phủ của hắc, tuyệt đối một

bóng dáng nữ tử cũng không có, chỉ toàn là nam tử hầu hạ .

Đại vương gia Mặc Y Hàn ngoài biệt hiệu Quỷ Vương thì còn được gọi là Hàn Vương gia. Trong thiên triều, hắn nói một, tuyệt không ai dám nói hai. Ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nhường hắn mấy phần, chuyện triều chính , hắn không tham vọng, cũng ít khi xen vào nên vấn đề Vương gia tạo phản soán ngôi hay đại loại thể tuyệt sẽ không xảy ra. Đó chính là lý do Hoàng Thượng rất kính trọng , yêu quý hắn. Nghe nói, đêm nào cứ rảnh rang một cái là ngài lại tìm đến Hàn Vương gia đánh bạc giải sầu.

Nghĩ lại, con người hắn cũng không tệ.

Đang dùng bữa tối thì một nha hoàn đi vào báo Thập Vương Phi cùng cháu gái là Hoa Ngọc Linh đến, nói muốn gặp nàng.

Lăng Bích Nguyệt vừa nghe báo đã đứng bật dậy, Vương phi đến, không thể để người ta đợi, liền vội vàng cùng đám cung nữ chài chuốt tỉ mỉ, đánh nhẹ một lớp phấn, do không có nhiều thời gian nên nàng chỉ vẽ một đóa hoa mai nhỏ xíu ngay giữa mi tâm, tóc cũng vấn đơn giản, chỉ cắm duy nhất hai cây trâm bạc hai bên , chủ yếu là phụ họa mà thôi.

Nha hoàn đưa nàng đến phòng khách, lúc này Vương phi và Hoa tiểu thư còn đang cười nói vui vẻ với cha nương nàng. Lăng Bích Nguyệt tiến tới, hết sức dịu dàng nhún người thi lễ :

“Tiểu nữ Lăng Bích Nguyệt thỉnh an mẫu phi, thỉnh an Hoa tiểu thư”

Hoa Nguyệt Nhi còn chưa nói gì, Hoa Ngọc Linh đã vui vẻ chạy lại đỡ nàng đứng lên , rất thân thiện cười với nàng :

“Lăng tiểu thư không cần quá đa lễ . “

Nói đúng ra thì Hoa Ngọc Linh hơn nàng vài tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con. Hoa Ngọc Linh là nữ nhi bảo bối của huyênh trưởng Hoa Nguyệt Nhi, là Hoa Nguyệt Phong.

Hoa tiểu thư từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được dạy dỗ theo đúng nghĩa là một tiểu thư khuê các. Cảm, kỳ , thư , họa không những tinh thông mà còn rất thành thạo, nghe nói tài vẽ tranh của nàng thực sự là không ai dám so bì được. Ngọc Linh tiểu thư được Hoa Nguyệt Nhi vô cùng yêu quý, hơn nữa , lại còn được nằm trong số những người có khả năng được chọn làm Thái tử phi của Mặc quốc.

Hoa Nguyệt Nhi nhìn nàng đầy âu yếm, mỉm cười nói :

“Nào , Nguyệt Nhi, con mau lại đây, đến bên cạnh mẫu phi...”

Nàng khoan thai, nhẹ nhàng đi đến :

“Mẫu phi, người có chuyện gì mà đích thân đến đây a?”

“Ta chính là muốn giới thiệu cho con Hoa Ngọc Linh, cháu gái của ta. Dù gì trước sau vẫn phải biết, tối nay Linh nhi lại muốn ra ngoài đi dạo nên ta dẫn tới đây chào con một tiếng”

Kính Dương Vương Phi vừa dứt lời, Hoa Ngọc Linh đã tiến lên, đứng gần nàng , lấy trong người ra một cây trâm bằng vàng, có hình con công , đặc biệt, đuôi của nó xòe thành hình tròn và được làm từ sáu viên đá nhỏ màu hồng rất đẹp, rũ xuống hai sợi dây bằng vàng gắn một viên ngọc , dài khoảng ba đốt ngón tay đưa cho nàng :

“Nguyệt muội , lúc nãy tỷ đi dạo phố với cô cô, thấy cây trâm ngọc này rất đẹp , nên tỷ mua tặng muội xem như chút thành ý. Hi vọng muội thích nó”

Nàng nghe Ngọc Linh nói mà muốn ngắt xiu, cái này mà gọi là thành ý nhỏ nhỏ ư? Khiêm tốn quá chăng? Cây trâm này đáng giá bằng mười cây trâm của nàng gộp lại a!

Cây trâm tinh tế như vậy, so với của hoàng cung thực chẳng thua kém chút nào. Có lẽ Ngọc Linh tiểu thư đã mua từ tay thợ chế tác giỏi nhất kinh thành , thực tốt bụng quá đi!

Lăng Bích Nguyệt cảm động , hai tay nhận lấy, mắt rưng rưng nhìn Hoa Ngọc Linh :

“Đa tạ tỷ tỷ ... thực thiếu sót quá. Muội muội không biết tỷ đến, nên chưa kịp chuẩn bị gì...”

“Tỷ nghe nói, muội múa kiếm rất đẹp, có thể múa cho tỷ xem một điệu không?”

“Không hề gì”

Bích Nguyệt vỗ tay hai cái, các nha hoàn đã đi đến, dâng bội kiếm bảo bối Phượng Minh cho nàng.

Phượng Minh kiếm là báu vật mà Hoàng thượng ban cho nàng trong đại hội múa kiếm năm trước (mời xem lại chương 1, hi hi, trong đại hội này, nam chính của chúng ta mới có ấn tượng về chị ấy đây nhà).

Nghe nói, Phượng Minh kiếm là công phẩm đặc biệt của nước lân bang. Nó vốn dĩ được chế tác cho nữ tử nên rất nhẹ, khi cầm sẽ không đau tay, tuy

nhien, cho dù có bị tác động thế nào thì cũng sẽ không bị hư hỏng, gãy hay bị phá hủy. Đặc biệt, khi dồn nội lực vào kiếm, lực phóng ra chắc chắn sẽ rất mạnh, gây sát thương không nhỏ. Đến nay, cách chế tạo kiếm này ngoài nước lân bang ấy thì chẳng ai biết .

Hoàng thượng tặng nàng thanh kiếm này, tỏ ý là rất quý trọng nàng, vì thế mà địa vị của nàng trong mắt triều thần đặc biệt vô cùng.

Lăng Bích Nguyệt đưa Kính Dương Vương Phi và Hoa Ngọc Linh đến hoa viên, để họ ngồi trong tiểu đình vừa uống trà vừa xem.

...

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, dưới ánh trăng, giữa những khóm hoa rực rỡ tỏa hương thơm, thân hình nữ tử thấp thoáng như có như không cảm bội kiếm, vừa mạnh mẽ lại vừa nhẹ nhàng, uốn người, xoay ngang xoay dọc tạo thành những đường kiếm hết sức đẹp mắt.

Đường kiếm đi nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, động tác không nhanh không chậm. Mỗi khi nàng cử động, vạt váy lại đung đưa qua lại, hết sức yêu kiều, làm cho người ta có một khoái cảm mà không thể tả được, chỉ biết nó khiến bản thân cảm thấy thân thể thanh mát vô cùng.

Khi múa, nàng tựa như một tiên nữ hạ phàm, phong thái phi phàm thoát tục, không chút vương vất bụi bặm nơi hồng trần. Tinh khiết, mờ ảo và mê người biết bao.

Ngoài hai vị trưởng bối kia thì có mấy kẻ hạ nhân cũng rón rén lại gần, chỉ để xem nàng múa. Họ ai mà chẳng biết, một khi tiểu thư nhà họ múa kiếm thì lúc nào cũng vô cùng mỹ hoặc cùng quyến rũ nha!

Điều múa kết thúc mà Kính Dương vương phi và Hoa Ngọc Linh vẫn còn ngơ ngẩn, một hồi sau mới lấy lại thần trí. Chỉ là chưa ai kịp lên tiếng thì nghe “soạt” một tiếng, một bóng dáng nam tử đã xuất hiện trước mặt.

“A... biểu đệ” Hoa Ngọc Linh giật mình, hơi lùi về sau một chút. Tên biểu đệ này, lúc nào cũng làm người khác phải thót tim!

“Triệt nhi” Hoa Nguyệt Nhi mặt vui như mở hội. Hê hê, thật ra nàng đã biết Triệt nhi đến đây từ lâu rồi, chỉ là không muốn nói mà thôi, cứ im hơi lặng tiếng, để mặc Triệt nhi xem con dâu tương lai múa cho lác mắt. Nàng là con gái còn mê, huống gì nhi tử của nàng lại là một thằng con trai?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: ĐỘNG TÂM

Lăng Bích Nguyệt thấy hấn, miệng đang cười, mặt đang rạng rỡ như ánh bình minh liền u ám lạnh lùng đến đáng sợ.

Nàng tiến lên, nhún người hướng hấn hành lễ :

“Thỉnh an thế tử điện hạ”

“Miễn lễ” Đông Phương Lam Triệt cong môi, yêu nghiệt cười một tiếng. Hấn không khách khí cúi xuống, cúi sát mặt nàng, phả từng đợt hơi thở nóng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng nói :

“Không nghĩ tới nàng lại múa đẹp như vậy, bản thể tử rất vừa ý nha. Rất tốt! Nàng múa đẹp, võ công không tồi, lại mạnh mẽ như vậy, rất vừa ý bản thể tử. Bản thể tử đôi ý rồi, nhất định, cho dù thế nào, cũng sẽ lấy nàng về làm phi”

Nàng đỏ mặt, đưa tay đẩy mạnh hấn ra, tên chết tiệt, hỗn đản, sỗ khanh! Lẽ nào hấn coi Kính Dương Vương phi và Hoa Ngọc Linh là vô hình sao? Cứ nhiên ở trước mặt họ tỏ ra tình tứ như vậy, nàng biết để mặt mũi đi đâu đây a?

Cũng còn may vì đám a hoàn nô tài kia từ khi thấy sự xuất hiện của hấn đã biết ý rồi khỏi chỗ này rồi!

“Thỉnh thế tử tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân...”

Nàng còn chưa nói hết, hấn cũng chưa kịp lên tiếng thì Kính Dương Vương Phi đã hưng phấn xen vào, còn cố tình đẩy nàng lại gần bên cạnh hấn :

“Ôi trời ơi, nam nữ thụ thụ bất thân cái gì, ở đây không có người ngoài, hai đứa ngại ngại cái gì! Thật là...”

Vương phi bắt ngờ đẩy nàng, lực lại không hề nhỏ, mà nàng căn bản không lường trước được nên lao đảo một chút, gần như sắp ngã thì Lam Triệt bên cạnh đã chuẩn xác vòng tay qua eo, kéo nàng vào lòng. Từ thế hết sức mập mờ.

“A... này... này...” Thiên a ! Như thế nào mới đó đã rơi vào vòng tay hấn rồi?

Nàng vùng vẫy muốn thoát ra, thế nhưng càng vùng vẫy thì hấn lại càng siết chặt vòng tay hơn.

Xem tình hình hiện nay thì Vương phi đã đứng về phe của Lam Triệt, còn Hoa Ngọc Linh thì vẫn đứng đó, không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nàng, không hề tỏ ra biểu hiện muốn theo phe ai. Nàng tranh thủ cơ hội, ném ánh mắt cầu cứu về phía Hoa tiểu thư.

Linh nhi tỷ tỷ, tỷ mau mau cứu đệ muội (vợ của em trai, em trai họ) với a!

Dường như Vương phi đã thấy được ánh mắt “không nên có” đó của nàng, người liền cười nham hiểm một cái, vui vẻ kéo Ngọc Linh đi, còn không quên để lại một câu nói như sét đánh ngang tai cho nàng:

“Nguyệt nhi, Triệt nhi, ta không làm phiền các con nữa. Trau dồi tình cảm trước khi thành thân cũng là chuyện tốt, chuyện tốt đó nha! Ta đưa Linh nhi về trước đây”

Nàng cứng họng, Lam Triệt ở bên cạnh còn tỏ ra vui mừng nói lớn:

“Mẫu phi đi đường cẩn thận!”

Cho đến khi bóng dáng của hai nữ tử đó khuất hẳn rồi, hấn mới chịu buông nàng ra. Vương phi và Linh tỷ tỷ đi rồi, nàng cũng không còn có gì mà tỏ ra “thực nữ, dịu dàng” nữa, hết sức phẫn nộ rút trong người ra cây roi da quật về phía hấn:

“Tên chết tiệt nhà ngươi! Lão nương hôm nay phải cho ngươi một bài học!”

“Ai da, ái phi, nàng định sát hại phu quân tương lai của nàng sao? Nhưng là, nhìn nàng thế này càng đáng yêu đó nha” Hấn rất dễ dàng né tránh, còn đều giả kiêu khích nàng.

Nàng giận đến tím cả mặt, có bao nhiêu món vũ công đều dồn sức đánh hấn.

Đến gần nửa đêm, nàng mệt là cả người đến mức chân vô lực khuỵu luôn xuống đất trong khi hấn vẫn chẳng có lấy một giọt mồ hôi, một chút biểu hiện mệt mỏi cũng không có. Điều này làm nàng vô cùng khó chịu, cực kỳ cực kỳ khó chịu.

Hấn khom người, ôn nhu hỏi nàng:

“Có mệt không? Ái – phi?”

“Đừng có gọi ta bằng hai cái chữ buồn nôn đó!”

“Buồn nôn? Ái phi, chúng ta sắp thành thân rồi. Lúc đầu là vâng lời mẫu phi lấy nàng, bây giờ ta thực muốn lấy nàng về ngay!”

“Nếu được, ta tình nguyện ngươi là một cái thể tử lạnh lùng khát máu đi! Thà rằng ngươi lạnh lùng với ta còn hơn!”

Sau đó, nàng bị hấn cưỡng ép bế về phòng trước “bàn dân thiên hạ” trong phủ, đối với nàng, đó là một sự sỉ nhục không hề nhẹ, nhưng đối với Lăng thượng thư cùng Lăng phu nhân và người trong phủ thì đây lại là một tin mừng.

Đây là dấu hiệu cho thấy, tiểu Kính Dương Vương hoàn hảo tuyệt đối, là đối tượng của biết bao nhiêu nữ tử, và còn là “thiên tài trong thiên tài”, nổi danh khắp bốn phương tám hướng, so với Kính Dương Vương khi xưa, hấn còn gây chấn động thiên hạ gấp vạn lần sau này sẽ rất sùng ái tiểu thư nhà bọn họ. Điều đó cũng đủ để cho thấy, phủ thượng thư sẽ có mặt mũi trong thiên hạ lớn đến mức nào rồi!

Kể từ hôm đó, gần như hấn hôm nào cũng đến phủ của nàng, bồi nàng đánh cờ, đánh đàn múa hát,...

Dần dần sự xuất hiện của hấn mọi lúc mọi nơi xung quanh nàng đã không còn gì là khác lạ nữa rồi.

Một tháng yên bình lặng lẽ trôi qua. Trong một tháng đó, chỉ duy nhất có một việc khiến nàng lưu tâm, đó chính là việc nạp phi của Thái tử Đông Phương Minh Nhật.

Hoàng Thượng đã cùng lúc chỉ hôn Hoa Ngọc Linh, Dương Tịnh Yên và Diêu Lạc Hân cho Thái tử, phong cả ba vị làm trắc phi.

Thật ra, trong cả ba người thì nàng thấy ưng ý Dương Tịnh Yên nhất. Tuy nàng rất thích Linh tỷ tỷ nhưng Dương tiểu thư tính tình ôn hòa khả ái, lại thông minh cảm kỳ thư họa đều giỏi. Cái gì cũng tài hoa hơn người, đối với ngôi vị Thái tử phi kia mà nói, ngoài Dương tiểu thư thì thực chẳng ai thích hợp hơn.

Đối với vị Dương tiểu thư này, nàng rất ít khi gặp mặt, nhưng lại cảm thấy rất quý nàng ấy.

Nhưng chung quy, đó cũng chỉ là nhận xét của nàng, còn về chuyện ai sẽ ngồi vào cái ngôi vị Thái tử phi thì là tùy vào Thái tử và Hoàng thượng, đó không phải là việc của nàng.

Sang đến tháng tiếp theo, lễ thành thân của nàng và Đông Phương Lam Triệt được tổ chức hết sức long trọng. Đặc biệt hơn là, có cả Hoàng hậu và Thái tử điện hạ đến dự cùng đông đảo những quan lại, quý tộc.

Chính vì thế mà lễ thành hôn càng thêm nhộn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: THÀNH THÂN

Đêm tân hôn, trước giờ lành, nàng ngồi trong phòng mặc cho cả đám a hoàn trang điểm cho mình, rồi lại một đám chạy tán loạn lên tìm đồ này đồ nọ đến phát khóc.

“Khuyên tai! Khuyên tai! Một bên khuyên tai của tiểu thư đâu rồi? Tìm mau mau!”

“Khăn hi đâu?”

“a... Vòng như ý đâu rồi?????!!!”

Căn phòng được một phen náo nhiệt hiếm thấy trong khi nàng vẫn hết sức thản nhiên, chẳng có vẻ vội vã gì. Đối với nàng, không kịp giờ lành lại càng hay, nàng thật sự, không thích thành thân với hân chút nào dù là trong một tháng qua, thiện cảm của nàng đối với hân không ít.

Như vậy thì đã sao? Đó chỉ là thiện cảm, không phải tình cảm nha!

A hoàn kéo tới ngày càng nhiều, Lãng thượng thư phu nhân cũng đã chạy vào hối thúc. Đến cuối cùng, vẫn là kịp giờ.

Tịch Nhan và một tiểu a hoàn, mỗi người hai bên đỡ nàng lên kiệu hoa đỏ rực rỡ.

Một tiếng “khởi kiệu” vang lên, kiệu hoa với tám người khiêng chậm rãi di chuyển. Đằng trước là toán người đánh trống thổi kèn, múa hát đủ kiểu. Đằng sau là hơn năm mươi thị vệ hộ tống.

Đoàn người đi ngang qua những con phố, dân chúng dạt ra hai bên nhường đường, còn không ngớt lời chúc phúc.

Trong kiệu hoa, nàng có chút hồi hộp. Lúc này khi còn ở trong phòng, rõ ràng chẳng có cảm giác gì cả, nhưng sao bây giờ ngồi lên kiệu hoa, nàng lại cảm thấy hồi hộp thế này kia chứ?

Khuôn mặt yêu nghiệt của tên Lam Triệt chết tiệt kia lại hiện lên trong đầu nàng, bất giác mặt nàng đỏ ửng lên. Hôm nay, khi hân nhìn thấy nàng trang điểm rực rỡ như vậy, hân sẽ thế nào nhỉ?

Hôm nay nàng thật sự rất đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái xoan được phủ một lớp phấn, đôi đồng tử ẩn hiện dưới hàng lông mi dài cong vút, ở nơi mí mắt còn bôi thêm một chút phấn màu tím nhạt, giữa hai hàng mày liễu là một đoá hoa phù dung trắng nhỏ xíu được vẽ hết sức tỉ mỉ. Hai bên tai đeo một bộ khuyên tai có hình bông hoa được làm từ vàng. Tóc nàng được chải chuốt kĩ lưỡng, vẫn lên gọn gàng cùng với bốn cây trâm vàng, mỗi bên hai cái. Tất cả đều rũ xuống sợi ánh kim vàng tươi như ánh mặt trời, cuối mỗi sợi được đính một viên ngọc nhỏ. Chúng đung đưa qua lại theo từng chuyển động của nàng, nhìn rất vui mắt.

Thân hình mảnh mai khoác lên bộ hi phục đỏ thắm với bốn lớp trong, hai lớp kép và ba lớp ngoài cùng. Kèm theo bộ hi phục xa hoa lộng lẫy được viền hình lợn sóng ở vạt áo là dải lụa mỏng, nhẹ nhàng tôn lên phong thái tao nhã, cao quý và dịu dàng của nàng.

Hết thảy đều chỉ để tôn lên vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của Lãng Bích Nguyệt nàng mà thôi.

Đoàn người dừng lại trước Kính Dương Vương phủ, ai nấy đều mừng rỡ ra mặt, gia nô vèn mảnh hoa lên, Tịch Nhan đưa tay đỡ nàng xuống, khuôn mặt cười đến sáng lạn, không quên ở bên tai nàng nhắc nhở:

“Tiểu thư, người đi cẩn thận a...”

Bây giờ mà ngã thì thực rất mất mặt lắm thay!

Nàng cũng biết, nếu vụng về không cẩn thận để chính mình bị ngã thì sẽ náo loạn mất! Nhưng là cái váy này nặng nề rườm rà quá đi!

Nàng cắn môi, hít sâu một tiếng rồi đi hết sức cẩn thận. Nhưng trời chính là hôm nay không tha cho nàng, cẩn thận đến đâu thì nàng vẫn bị vấp phải vạt váy, lao đảo muốn ngã, Tịch Nhan bên cạnh dùng hết sức đỡ nàng, nhưng là cái đồng “chấn mản” và “châu báu” trên người nàng khiến nàng thêm nặng hơn, vì thế, cho dù có Tịch Nhan, vẫn là khó lấy lại thăng bằng. Mọi người hoảng hốt, định chạy tới đỡ lấy nàng thì đã có người nhanh chân hơn, Lam Triệt trong bộ hi phục tân lang đỏ tươi đưa tay đỡ lấy nàng, còn nói nhỏ vài tai nàng:

“Sao lại bất cẩn như vậy chứ? Ái phi?”

Nàng im lặng, xấu hổ không nói gì. Mọi người thở phào nhẹ nhõm một cái. Chưa định tâm việc tân thể tử phi “sơ suất” thì đến lượt tiểu thể tử gây “náo loạn”.

Hắn cúi người bế luôn nàng lên, đưa nàng thẳng vào sảnh đường, đứng trước Hoàng hậu và Lăng thượng thư báí đường.

Những người có mặt ở đó đều kinh ngạc đến miệng không thể khép lại, Kính Dương Vương trở mắt, Kính Dương Vương phi lại cười một nụ cười vừa hài lòng vừa nham hiểm.

Triệt nhi quả là không phụ sự kì vọng của Hoa Nguyệt Nhi nàng nha.

Dưới tấm khăn hi, nàng đã thẹn đến mặt đỏ như cà chua rồi, chỉ là không dám manh động, cẩn răng tránh phát ra tiếng thét thất thanh ở thời điểm hắn bế nàng lên.

Cùng hắn báí đường xong, nàng được đưa luôn vào phòng còn hắn ở ngoài tiếp khách. Vừa vào đến phòng là nàng nhảy ngay lên giường, xấu hổ ! Thật xấu hổ biết mấy! Hắn cư nhiên dám trước mặt bàn dân thiên hạ bế nàng! Còn đâu là thể thống?

Nàng đưa tay định giặt khăn hi xuống, nhưng Tịch Nhan như thể nào đã chạy vào phòng ngăn cản :

“Tiểu thư... à không, thể tử phi nương nương, người không thể làm thế! Nương nương phải đợi thể tử từ tay tháo xuống”

“Ai da, A Tịch, em đừng có gọi ta cái gì nương nương kia, nghe khó chịu lại không quen, vẫn là gọi tiểu thư đi. Hơn nữa, đợi hắn làm cái gì? Trực tiếp tháo xuống thì được rồi!”

“Không thể a. Nếu làm vậy, nương nương và Thể tử không thể hạnh phúc được. Tuyệt đối không thể tháo khăn xuống. Nếu tiểu thư cố chấp, A Tịch sẽ gọi phu nhân vào đó!”

“Hừ”

Thể là dưới sự uy hiếp của Tịch Nhan, nàng đành phải ngồi ngay ngắn trên giường, cắn môi kiên nhẫn chờ đợi.

Chợt nghe một tiếng động nhẹ, hình như là tiếng người bị ngã xuống đất. Nàng giặt mình :

“Tịch Nhan? Em sao thế?”

Người trả lời nàng lại không phải là Tịch Nhan, mà là một thanh âm trầm trầm quen thuộc khác :

“Lăng tiểu thư, lâu rồi không gặp nàng đã là tân nương rồi”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: TRÊU GHEO

Nàng giặt mình, nhỏ nhẹ cất giọng :

“Hàn... Hàn... Là Hàn Vương phải không?”

“Ân”

“Hàn Vương cần giúp đỡ gì sao?”

“Không sai”

“Người cần gì?”

“Nàng sắp là thể tử phi của Lam Triệt, lại được hắn sủng ái như vậy, bản vương tin tưởng, nàng có thể giúp bản vương hạ được hắn” Mạc Y Hàn cong môi, dịu dàng nói.

“Tại sao? Mạc Y Hàn, lẽ nào ngài không sợ tiểu nữ bảm báo việc này với phu quân sao? Hơn nữa, ngài dựa vào đâu mà chắc chắn tiểu nữ sẽ đáp ứng giết chính phu quân của mình?” Nàng có chút mỉa mai nói, vừa nói vừa đưa tay kéo khăn hi xuống, ngẩng lên nhìn hắn, đôi mắt long lanh đáng yêu như xoáy vào tâm can hắn.

Mạc Y Hàn sững người một chút, tiến tới nâng cằm nàng lên, ôn nhu đáp :

“Nếu thật sự yêu hấn, nàng sẽ không tùy ý giặt khăn hi xuống như thế đâu?”

“Ai da, ngài đúng là bị trói buộc bởi mấy cái lời nói vớ vẩn đó rồi. Đầu nhất thiết cứ phải không yêu thì giặt xuống đâu?”

“Vậy sao?Cuối cùng, nàng có trả ơn ta không đây?Hơn nữa, đó không phải thuốc độc giết người, chỉ là thuốc xổ mà thôi” Mạc Y Hàn cười “vô tội” nhìn nàng.

“Thuốc xổ?” Nàng nhú mi.

“ Ặn”

...

Đến gần nửa đêm, Đông Phương Lam Triệt mặt đỏ ửng vì say lão đảo bước vào, Tịch Nhan tỉnh dậy từ trước, thấy hấn liền biết ý lui ra ngoài.

Nhìn đến tiểu nương tử ngoan ngoãn ngồi bên mép giường, Lam Triệt có chút hài lòng, từng bước tiến tới, trong đầu đang tưởng tượng ra khuôn mặt yêu kiều đang đỏ mặt e thẹn của nàng.

Hấn cầm gậy đã được chuẩn bị sẵn kê bên, nhẹ nhắc khăn hi lên, trái với mong đợi, nàng chẳng có tí gì gọi là e thẹn cả, cơ mà dường như đang nhin cười .

“Tiểu nương tử, nàng làm ta thật mất hứng !” Lam Triệt ra về không hài lòng, đưa tay cầm lấy hai ly rượu hợp cần đã được rót ra sẵn trên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa một ly cho nàng. “Dù ta không biết là nàng đang buồn cười chuyện gì, nhưng mà, cứ uống rượu trước rồi hãy nói sau !”

“ Ặn, mau uống, uống thôi”

Nàng vô cùng hưng phấn nha.

Hấn và nàng khoác tay nhau, ghé môi uống cạn ly rượu. Hấn tùy tay quăng luôn ly rượu xuống đất, quay sang đề luôn nàng xuống giường. Nàng có chút hốt hoảng :

“Nè... nè... người làm gì vậy...”

“Ái phi, lẽ nào nàng chưa có biết cái gì là động phòng sao?”

“Người... bỏ ra... ta...” Mặt nàng lại đỏ lên. Trời ơi...

Ngay lúc hấn cúi xuống định hôn nàng thì chợt khựng lại, mặt đang đỏ hồng tự dưng chuyển thành màu đen sì, mây mù giăng lối, mặt hấn tái mét, vội vã nhảy xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Nàng thở gấp, vuốt vuốt ngực lấy lại tinh thần. Ha ha, thuốc xổ có tác dụng rồi! Đảm bảo hấn sẽ đi đến sáng mai luôn! a ha ha ha !

Tuy đây chỉ là “món quà” “nhỏ nhỏ mà Mạc Y Hàn gởi cho hấn mừng hấn lập phi mà thôi, nhưng nàng lại thấy, chính nó đã cứu nàng nha!

Nàng thực chưa muốn cùng hấn làm cái chuyện đó!

Quả nhiên, Tịch Nhan mặt sầm sì đi vào, có chút giận dữ nhìn nàng :

“Tiểu thư, rốt cuộc là lúc em ngắt đi, người đã gấp ai? Chính người đã bỏ thuốc xổ vào rượu cho gia uống đúng không?”

“Tịch Nhan a, em nhỏ tiếng một chút” Nàng lao tới bịt miệng Tịch Nhan lại, cười cười lấy lòng “A Tịch yêu dấu, này là ta không có cố ý a”

Cả đêm hôm đó, Kính Dương Vương phủ một phen náo loạn, đại phu lần lượt đi ra đi vào, căng thẳng đến chảy cả mồ hôi. Quan trọng là, Kính Dương Vương phi vô cùng, phải nói là vô cùng tức giận.

Rầm!

Vương phi không thèm để ý cái gọi là hình tượng, một phát đập mạnh tay xuống bàn, phần nộ nhìn đám gia nhân đang quỳ trước mặt, gần như là quát lên :

“Rốt cuộc là ai? Là ai đã to gan bỏ thuốc xổ hãm hại Thế tử?Hừ, tại sao ngày thường các người không bỏ, lại chọn đúng ngày ngày tân hôn của nó cơ chứ!Hà?”

“Phụt!” Kính Dương Vương đang ngồi bên cạnh uống trà, nghe nàng nói vậy, liền không chịu được phun hết trà ra ngoài.

Đám gia nhân cũng kinh ngạc không kém. Vương phi là đang nói cái gì thế này?

Lăng Bích Nguyệt nghe nói Vương phi rất tức giận, đang hỏi tội mấy nô tài, nàng cảm thấy, chuyện này là do mình, không nên để liên lụy đến người khác nên vội chỉnh trang lại hỉ phục, đầu tóc rồi đến đại sảnh gặp người.

Nàng tỏ ra hiền lành, lo lắng đến bên Vương phi, dịu giọng an ủi:

“Mẫu phi a, có lẽ không phải bọn họ đâu. Hơn nữa, chỉ là thuốc xổ, không phải thuốc độc, Thế tử không gặp nguy hiểm, như vậy là ổn rồi a”

“Hừ, cho dù là thế, cũng không thể tha thứ mà, mau đem bọn họ mang ra ngoài đánh năm mươi trượng cho bản vương phi!”

Nàng hoảng hốt, vội can thiệp vào:

“Mẫu phi, trong bình rượu không có thuốc xổ, ly rượu cũng là con rót ra, có lẽ thế tử ăn phải cái gì đó nên mới thế.”

“Đại phu chẩn đoán là thuốc xổ”

“...”

“Không nhiều lời, người tới, lôi ra ngoài cho bản vương phi!”

Mặt nàng tái mét, vội nài nỉ:

“Mẫu phi a, hôm nay là ngày đại hi, không nên làm người khác bị thương, như vậy sẽ không may mắn.”

“Nhưng vì họ mà đêm động phòng hoa chúc không thành, đánh là còn nhẹ! Đáng lẽ phải lôi ra tru di cả tộc!”

Đám gia nhân vừa nghe bốn chữ “tru di cả tộc” liền gào khóc thê thảm. Nàng cảm thấy hối hận vô cùng. Sao lúc đó lại không nghĩ tới hậu quả thế này kia chứ!

“Mẫu phi, động phòng hoa chúc không nhất thiết phải là hôm nay nha. Có lẽ người không biết, có rất nhiều vị phu nhân, cho dù là chính phi, khi rước vào cổng đã bị phu quân chia phòng, con kể ra vẫn còn rất may mắn. Hơn nữa, hai hôm nữa cũng là ngày đại cát, có thể làm bù nha” Nàng ngọt ngào nói.

Sức thuyết phục của nàng cuối cùng cũng làm Kính Dương Vương phi rung động, hoàn toàn nghe theo lời nàng, không những thế, còn khen nàng, khen lấy khen để:

“Ai da da, con dâu của ta đúng là hiểu biết nha. Phải thế chứ! Như vậy mới đủ tư cách trở thành thế tử phi của Kính Dương Vương phủ chứ! “Người lại quay sang nhìn đám nô tài, lạnh lùng nói “mau lui xuống hết!”

Sau đó, Kính Dương Vương phi dẫn nàng đi xem tình hình của Lam Triệt. Haiz, hấn vẫn phải ngồi trong phòng tắm, ôm cái hồ xí. Haizzzz...

Vương phi sợ nàng mệt mỏi, ở lại cũng chẳng được ích lợi gì nên phái người dìu nàng về phòng. Để tránh nghi ngờ, lúc đầu nàng còn giả vờ dùng dằng không chịu đi, lúc sau mới chịu về phòng.

Nhưng vừa vào đến phòng đã nhảy luôn lên giường nằm ngủ hết sức ngon lành. Nào biết Lam Triệt ở đâu đó đang nghiền răng kèn kẹt, mặt xanh lè xanh lét, chỉ hận không thể lao tới đây một kiếm đâm chết nàng!

Nữ nhân chết tiệt! Bản thế tử sẽ không tha cho nàng!

“Hắt xì.. hắt xì...” Nàng đang ngủ, chợt cảm thấy lạnh sống lưng, bất giác hắt hơi vài cái. Ai da, sao thế này, trời hôm nay rất nóng nha?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: ĂN ĐẬU HŨ CỦA THẾ TỬ GIA

Sáng sớm hôm sau, nàng đang ngủ thì có ai đó dựng nàng dậy, động tác lại hết sức thô lỗ, kèm theo tiếng ‘gầm’ inh ỏi:

“Mau dậy cho bản thế tử! Người hại ta thành cái dạng này mà còn có thể ngủ được ư?”

Lăng Bích Nguyệt dụi dụi mắt, khó chịu mở mắt ra, nhìn đến cái nữ nam tử trước mặt, ngáp ngắn ngáp dài nói:

“Aiz..sắc mặt phu quân kém nhiều đó. Nhưng vậy là tốt rồi, ta còn tưởng hôm nay sẽ phải khóc một trận, tiền chàng đoạn đường cuối cơ!”

“Cô ! Cô.... Hừ ! hôm nay bản thể từ không trả thù tuyệt không mang họ Đông Phương!” Hấn nghiêng răng kèn kẹt, không thèm để ý đến cái hình tượng “sắt đá , lạnh lùng” kia nữa, dứt khoát lôi kéo nàng ra ngoài.

“Này ! Này ! Ngươi điên à? Cũng phải để người ta thay đồ nữa chứ ! Trời cũng sắp cuối thu, chuẩn bị đến mùa đông rồi, ngươi định để ta cảm lạnh sao?”

Cũng may cuối cùng hấn cũng nghe nàng, kiên nhẫn ngồi chờ nàng bên ngoài. Bây giờ chỉ mới canh ba, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, cả vương phủ đều đang ngủ , nên nàng đành phải tự mặc lấy. Chỉ là, chỉ là... ngày thường nàng đã quen có Tịch Nhan hầu hạ, giúp nàng mặc áo vấn tóc. Bây giờ lại tự mình làm, hơn nữa, trong phòng này, ngoài y phục dành cho thể tử phi thì chẳng còn gì cả. Y phục bình thường thì nàng còn mặc được, nhưng y phục dành cho thể tử phi thì nàng hoàn toàn mù tịt.

Bộ y phục dày cộp nhiều lớp ấy rất rườm rà phức tạp, thường phải có đến hai người phụ thì nàng mới mặc được nha.

Bây giờ phải làm sao...?

Nàng cắn răng, thôi đành vậy, hươ tay giặt lấy áo khoác lông thỏ vắt trên bức bình phong xuống khoác lên người , đảm bảo ấm áp thì lúc đó nàng mới chịu đi ra.

Lam Triệt vừa thấy nàng đã trừng mắt :

“Ngươi làm cái trò gì mà lâu vậy?Tại sao lại ăn mặc thế này?”

“Lâu thì sao? Không có A Tịch, ta không mặc y phục được!”

“Bất tài”

“Thế ngươi có mặc được không mà nói!” Nàng ưỡn ngực hất hàm.

“Được!”Hấn gật đầu. Chỉ là y phục mà thôi? Có gì khó khăn?

“Tốt lắm! vậy mau cời đồ ra!”

“Cái gì?”

“Như vậy thì mới mặc thử bộ y phục này được!” Nàng giơ cái y phục đỏ hồng lên, cười đều nhìn hấn.

“...”

Sau đó nàng mới biết, hóa ra hấn hiểu lầm ý nàng, nghĩ là nàng nói hấn phụ nàng mặc, ai ngờ...

Kết quả là hấn ngồi bí xị một góc, không thèm để ý đến nàng, còn giả bộ làm mặt lạnh , chăm chú đọc sách nữa !

Nhưng đáng nói ở đây là, hấn ... trói nàng lơ lửng trên cây nha! Đã thế hai tay còn bị trói chặt, tuyệt không thể thoát trừ phi... hấn chịu giúp nàng mở trói!Nhưng cũng may, ít nhất hấn không trói nàng lơ lửng trong tư thế “chân treo trên cây, đầu lộn ngược hướng xuống đất” ... dù gì nàng cũng là thể tử phi, lại đang mặc váy a...

“Tên hồn đần Đông Phương Lam Triệt! Ngươi mau thả lão nương xuống! Nếu không, lão nương sẽ hét lên cho ngươi xem!!!!” Nàng nghiêng răng kèn kẹt, giờ giọng hù dọa.

“Nàng cứ thử xem? Nên nhớ tầm thất của cha nương ta rất xa tầm thất của chúng ta nhé, còn A Tịch , a hoàn yêu dấu của nàng ư? Vô dụng thôi?” Hấn cười đắc thắng, mắt phượng hẹp dài ánh lên tia gian tà không chịu được .

Đông Phương Lam Triệt vỗ tay hai cái, hai tên ảnh vệ của hấn liền bước vào, trên tay là A Tịch ngất xỉu .

“Mau thả Nhan nhi!”

“Trừ phi cô im lặng” Hấn nhú mi, thực từ này giờ nàng cứ hét lên hét xuống làm hấn sắp thùng màng nhĩ rồi.

“Được thôi ! Ta sẽ im lặng. Nhưng mà, ngươi nói muốn trả thù ta, thân lại là nam nhi đại trượng phu, trả thù thì cứ quang minh chính đại mà trả, mắc mớ gì treo ta lên thế này?”

“Chỉ sợ ta thả nàng, cho dù nàng không chạy đi báo cho mẫu phi hay phụ thân, thì với chút tài vật của nàng cũng chẳng làm gì được ta đâu “ Hấn nhếch miệng.

“Đến cuối cùng là ngươi muốn cái gì?”

Cơ hồ chỉ đợi có câu này, hấn đột nhiên đứng dậy, bước tới gần nàng, cười cười :

“Hôm trước tình cờ thấy nàng múa rất đẹp mắt! Chỉ tiếc bản thể từ nhìn không rõ, vậy bây giờ nàng mau múa cho bản thể từ xem!”

“Hừ! Điệu múa của lão nương, ai muốn xem liền có thể xem ư?” Nàng hất mặt, trong lòng có chút phấn khởi.

“Thế sao? Người tới, đem cái kia nha hoàn đánh ba mươi trượng cho bản thể từ!”

“A... khoan khoan! Ta múa ta múa! “_ Nàng cắn cắn môi dưới, không thể để người ta bị thương A Tịch được a.

Lam Triệt cong môi tỏ ý hài lòng, chỉ thấy tay hần vung lên, dây thừng liền bị đứt, nàng rơi xuống, như thể nào rơi vào vòng tay hần, hay nói đúng hơn là hần đỡ nàng.

Ở khoảng cách này, nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt tuấn mĩ của hần. Hần đúng là đại đại đại mỹ nam a ~ bình thường nhìn cũng đã đẹp rồi, nhìn gần thế này, nàng càng thấy hần hoàn mỹ hơn nhiều. Làn da của hần, thực mịn màng !!! Một chút dấu vết cũng không có....

Không kim được, nàng nhắc tay lên, dùng ngón trỏ chọc chọc vào má hần, ngây ngô nhìn hần.

Nha... Thật mịn !!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: LAM TRIỆT GHEN

“Tiểu nha đầu, thế nào? Đậu hũ của ta, không tệ chứ?” Đông Phương Lam Triệt cười yêu nghiệt, quyến rũ nói.

Nàng nguyên lai là đang “chìm đắm” trong mơ màng nên nào còn thời gian để nghĩ cái này cái kia, liền không ngăn ngại gắp một cái, còn lơ mơ nói “Ân, rất tuyệt vời a...”

“Nàng có muốn nữa không?”

“Muốn... muốn a...” Tay mỡ nữ không ngừng sờ soạng trên mặt mỹ nam tử, đã thế miệng còn không ngừng chảy nước miếng.

“Đây là ta lấy làm của hồi môn nga ~” Hần cúi xuống, chậm rãi, dịu dàng lại có chút gì đó rất bá đạo hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu của nàng.

Ngay lúc đó, nàng mới hoàn toàn “tỉnh mộng”, vội vã dùng tay liều mạng đẩy hần ra, cơ mà khổ nỗi nàng lại đang được hần bế trên tay, cựa quậy cũng khó, lại thêm nàng càng đẩy thì hần càng “cắn” môi nàng càng đau, gần như là sắp chảy máu đến nơi rồi này!

Nàng chỉ có thể ừ ừ trong họng thôi, ngoài ra thì mọi hành động đánh đắm của nàng đều vô dụng.

Mặt nàng đỏ lên, một là xấu hổ, một là phẫn nộ! Hần cư nhiên lợi dụng lúc nàng lỡ “một bước sa chân” mà hôn nàng làm nàng “muôn kiếp hận” vì đã mê muội trong cái gọi là dung mạo “yêu nghiệt” kia. Khi còn ở Lăng gia, nàng đọc sách, đã có thấy qua câu “một bước sa chân muôn kiếp hận” này, vốn là nghĩa của nó làm nàng có chút khó hiểu, bây giờ mới “giác ngộ” ra ý nghĩa của nó.

Đúng là thâm biết mấy!

Hần hôn đến khi nàng không thờ nổi nữa mới chịu buông ra, nàng thuận tay định tát hần, hần lại thản nhiên nè đi, còn dừng dừng nói:

“Nguyệt Nguyệt, cái gì cũng có cái giá của nó, nàng ăn đậu hũ của ta, ta cũng ăn đậu hũ của nàng, chúng ta không ai nợ ai”

“Ngươi... Nhưng cho dù là thế, ngươi nói nụ hôn này là của hồi môn cho ta?” Nàng ra sức dùng vạt áo lau lau cái môi vừa bị hần chà đạp muốn sưng lên đến nơi.

“Hồi môn thì sao? Vậy thì cũng coi việc nàng ăn đậu hũ của ta làm của hồi môn luôn đi, vậy là huê rồi”

“Ngươi... ngươi... Cái đồ chết tiệt, mau thả lão nương xuống!!!”

...

Khi mọi người tỉnh dậy, vô tình đã thấy một việc hết sức... trầm trọng. Tiểu vương gia nằm lê lết trong hoa viên, mặt mũi bầm dập, còn thể từ phi thì ở trong tiểu đình nằm bẹp ra bàn đá, y phục mỏng manh, áo choàng không biết từ khi nào đã nằm dưới gốc cây gần đó.

Cho dù là không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trước hết vẫn là diu hai vị tiểu chủ này về tắm rửa.

Tịch Nhan cũng đã tỉnh lại, vội vã chạy lại đỡ nàng đứng lên, dìu về phòng, vừa đi vừa luôn miệng hỏi :

“Tiểu thư , thế tử phi , nương nương, người ổn chứ? Có bị đau chỗ nào không ???!! Khó chịu chỗ nào? Sao mắt người lại mờ mờ thế kia nha? Người hãy cố lên, A Tịch sẽ cho mời đại phu tới ngay đây”

Về phía Đông Phương Lam Triệt cũng chẳng tốt là bao.

Thế là ngay sáng hôm đó, đại phu không ngừng ra vào Kính Dương Vương Phủ. Chuyện buồn cười nhất là, Tiểu thế tử là con ruột do Kính Dương vương phi dứt ruột sinh ra, trước nay vô cùng được người sủng ái hết mực, hơn nữa, tiểu thế tử còn thắm hơn cả thế tử phi, vậy mà Kính Dương Vương phi lại đến thăm thế tử phi , còn khốc lóc hỏi han đủ đường .

“Nga... sao lại xảy ra cơ sự này a? Con đừng bỏ ta a... Nguyệt nhi... huhu... oa oa...Ta không sống được mất..ô ô...”

“Vương ... vương phi nương nương, thế... thế tử phi chỉ là bị cảm xoàng và mất sức thôi a... không có gì đáng lo ngại, người... mau bình tĩnh” Đại phu run run nói.

Nhưng lại nhận được cái nhìn sắc như dao của Vương phi , lại còn thêm thanh âm giận dữ dọa người :

“Người rõ ràng chẩn mạch sai rồi! Sắc mặt Nguyệt nhi kém thế này mà dám nói là không có gì đáng lo ngại ư? Rõ ràng là muốn qua mặt ta, khiến bệnh của Nguyệt nhi trầm trọng mà! Người tới! Lôi tên lang băm này ra ngoài cho ta!”

“Vương phi tha mạng a...”

Cơ mà số tên đại phu này cũng may mắn, ngay lúc hắn đang định bị lôi đi thì một thanh âm nhỏ nhẹ vang lên cứu vớt :

“Mẫu phi a... Nguyệt nhi thực không sao a, người không cần phạt người ta” Nàng mỉm cười.

Vương phi vừa thấy nàng nói vậy, liền ra lệnh tha cho tên đại phu, xúc động nhìn nàng :

“Tốt rồi, con thấy không sao thì tốt rồi!” Lại quay sang quát đại phu “người còn đứng đó làm gì? Mau đi kê thuốc cho thế tử phi uống!”

“Dạ.. dạ”

Đến xế chiều thì nàng đã cảm thấy đỡ hơn. Chung quy cảm thành cái dạng này cũng là tại buổi sáng quá chủ quan, nghĩ là cái áo choàng này đủ ấm rồi, nào ngờ lo đánh tên Lam Triệt mà nàng lại chẳng để ý cái áo choàng rơi mất từ khi nào, y phục lại mỏng manh, gió thổi khá mạnh nên kết quả là thế này đây.

Nói đỡ thì đỡ nhưng cũng không có sức để mà ngồi dậy, vì thế nàng chỉ ăn chút cháo rồi nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm, nghe thấy tiếng “cách” một cái, giật mình tỉnh dậy , thấy bên cạnh là Mạc Y Hàn thân vận một bộ cảm y màu tím với hoa văn chìm khá đẹp, cửa chính khóa rồi, có lẽ hắn vào bằng đường cửa sổ. Chẳng hiểu sao, khi thấy hắn , nàng lại cảm thấy lòng nhẹ nhõm thế nào ấy.

“Hàn vương gia, người có vẻ rất thích rong chơi bên Mạc quốc nhỉ?” Nàng tỉnh nghịch lè lưỡi nhìn hắn.

Mạc Y Hàn dờ khóc dờ cười lắc đầu, nhẹ nhàng tiến tới, dịu dàng xoa đầu nàng, ôn nhu nói :

“Ta nghe nói nàng bị cảm... Thế nào? Thấy đỡ hơn chưa? Xin lỗi, là do ta bày kế nàng trên Triệt, nếu không, sẽ không xảy ra cơ sự này, để nàng chịu ủy khuất rồi”

“Hi hi... hóa ra là vì ta mà huynh đến” Nàng đỏ mặt, vui vẻ chọc đúng tim đen của hắn .

Mạc Y Hàn tròn mắt, mặt cũng thoáng đỏ, lúng túng quay đi, bối rối lên tiếng :

“Không... Không có! Ta là không muốn vì mình mà người khác liên lụy thôi”

Lăng Bích Nguyệt nhủ mi ngồi dậy, cười cười :

“Nếu huynh thấy có lỗi, vậy đưa ta đi chơi đi”

“Hả?”

Mạc Y Hàn định đáp lời thì có một thanh âm khác, lạnh lùng chen vào :

“Náo nhiệt nhỉ? Nguyệt Nguyệt a, ta không nghĩ tới nàng thân là Thế tử phi của ta, lại có thể thẳng thắn nói một nam nhân khác dẫn nàng đi chơi cơ đấy.”

Cả hai giật mình, nhìn ra phía cửa chính. Không biết từ khi nào, Lam Triệt đã đứng đó.

Lăng Bích Nguyệt không chịu nhận thua, chu mỏ đáp trả :

“Nếu ngươi có thể đưa ta đi, ta còn cần đến Hàn ca ca dẫn đi sao?”

“Hàn ca ca?” Lam Triệt tỏ ra khó chịu. Nữ nhân này sao có thể trước mặt hắn gọi tên một nam nhân khác thân mật như vậy. Huống gì, tên đó lại là đối thủ không đội trời chung của hắn?

“Kính Dương thế tử, ngươi ghen sao?” Mạc Y Hàn cười nhạt.

“Ai... ai nói? Tên mặt lạnh nhà ngươi đừng có xằng bậy!”

“Vậy sao mặt lại khó coi như vậy? Bỏn vương chỉ muốn đưa Lăng tiểu thư đi hóng gió đêm thôi?”

“Ngươi lấy tư cách gì? Nàng ta là thế tử phi của ta! Để ngươi đi cùng nàng, ta để mặt mũi ở đâu?”

“Miễn là ta không để người khác biết là được”

Mạc Y Hàn không thèm để tâm đến Lam Triệt, quay sang nhìn nàng :

“Nàng mau chuẩn bị, chúng ta đi”

“Ân” Nàng gật đầu, vui vẻ đi thay một bộ y phục khác ấm hơn, chải tóc gọn gàng, dùng một mảnh vải nhỏ cột lên thành cái đuôi ngựa.

Lam Triệt phẫn nộ, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, hắn gằn giọng :

“Nếu nàng đi, nàng nhất định sẽ hối hận”

“Như thế nào? Ngươi định kêu người tới sao?” Nàng nhếch miệng, khiêu khích nhìn hắn.

Lam Triệt giận đến không nói được câu nào, chỉ phất tay áo phi thân đi, không quên bỏ lại cho nàng một câu :

“Nàng sẽ hối hận!”

“Hối cái đầu ngươi!” Nàng lầm bầm, sau đó khuôn mặt tươi như hoa, tình tứ khoát tay Mạc Y Hàn “Đi thôi”

“Ừ”

Hàn Vương đưa nàng đi dạo phố. Quả thật buổi đêm ở Mạc quốc rất đẹp, đèn đóm sáng lung linh cho dù bây giờ đã là nửa đêm.

Đi dạo phố hoài cũng chán, nàng lôi Mạc Y Hàn vào tửu lâu bên đường. Là Phù Mộng lâu, đây là nơi nàng vẫn thường hay lui đến, bà chủ vừa thấy nàng đã niềm nở ra đón :

“Ái chà, hôm nay Yến Hồng cô nương đến còn dắt theo cả người yêu nữa sao? Hừm... đúng là có mắt tình đời nha, vị nam tử này cũng rất tuấn tú...”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: BIẾN BỊ ĐỘNG THÀNH CHỦ ĐỘNG

Cả hai không hẹn cùng đỏ mặt lên, Lăng Bích Nguyệt vội xua tay lia lịa :

“Không không... Đại nương hiểu lầm rồi, huynh... huynh ấy chẳng qua chỉ là bằng hữu của ta thôi”

“Ha ha... thế sao? Được rồi, đã là bằng hữu của Yến Hồng cô nương thì cũng là bằng hữu của lão nương! Nào, mau vào đi, hôm nay ta đãi vị huynh đài đây một bữa!” Đại nương niềm nở mời vào, còn đứng đĩnh đi trước dẫn đường.

Nhân lúc vị đại nương kia không để ý, hắn cúi xuống, thì thầm vào tai nàng :

“Yến Hồng là tên giả của nàng sao?”

“Không hoàn toàn nha ! Yến Hồng là tên mẹ của ta” Nàng tinh nghịch nháy mắt .

Hành động đáng yêu của nàng làm hắn có chút rung động.

Hai người kiểm một cái bàn ngồi xuống. Còn chưa kịp gọi món thì cả Phù Mộng Lâu nháo nhào cả lên. Nàng nhú mi quay sang hỏi tiểu nhị :

“Này! Có chuyện gì vậy?”

“Phù Mộng Lâu hôm nay gặp vận may rồi , có Thái tử ghé vào nghỉ ngơi!” Tiểu nhị mặt hớn hở như bắt được vàng .

Nàng hoảng hốt, ôi trời ôi, tên Thái tử này, có phải hay không quá khoa trương rồi? Xuất cung mà cũng không thèm giấu đi thân phận sao? Cơ mà sao... hắn lại đột ngột tới đây? Trùng hợp hay là...

Ngay lúc đó, một bóng dáng nam tử bước vào, cả tửu lâu vội vàng quỳ rạp xuống hành lễ :

“Tham kiến Thái tử điện hạ!”

Đông Phương Minh Nhật một đường tiến thẳng tới chỗ nàng đang lúng túng định quỳ xuống, hắn cười một tiếng, đối nàng chào hỏi :

“Biểu muội muội, bốn thái tử phụng mệnh biểu đệ đến đón muội hồi vương phủ đây”

Nàng tái mặt, theo phản xạ liền quỳ mọp xuống, gượng cười nói :

“Thái tử điện hạ có phải là đang nhìn nhầm rồi không? Tiểu nữ sao có thể là biểu muội của Thái tử được cơ chứ.. ha ha... điện hạ, người nhầm rồi..”

Mạc Y Hàn bên cạnh đã đoán được phần nào lý do tên Đông Phương Minh Nhật này giữa đêm hôm lặn lội tới đây rồi, chắc chắn là do tên Lam Triệt kia nhúng tay vào. Hừ, Lam Triệt này, hắn sử dụng kế sách này thật cao tay!

“Nàng là Lăng Bích Nguyệt, con gái của Lăng thượng thư đại nhân, đã được gả cho Kính Dương thế tử làm thế tử phi, lẽ nào lại không phải là biểu muội của bản thái tử đây? Nào, mời biểu muội theo bản thái tử hồi vương phủ, biểu đệ đang đợi”

Đội ? Hừ, biết ngay mà.Nàng đã nghe qua quan hệ giữa Thái tử và Lam Triệt vốn rất tốt, hai người có thể nói là vô cùng thân thiết.

Lần này nàng xuất phủ, Lam Triệt kia nhờ đến Thái tử đến tận đây đưa nàng về, cho dù không muốn cũng phải trở về. Hơn nữa, tên thái tử này cố ý để lộ thân phận đến đón nàng là cố ý làm cho cả thiên hạ dị nghị nàng, nói nàng là cái thế tử phi hư hỏng, nửa đêm không lo hầu hạ phu quân mà lại đi đến tửu lâu này tìm thú vui cùng với một nam tử xa lạ.

Nàng siết nhẹ tay,đã đến nước này thì...

Lăng Bích Nguyệt đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút rồi cúi người hành lễ :

“Biểu muội vẫn an biểu huynh. Không nghĩ tới chuyến thị sát dân chúng này lại bị huynh phá tan mất rồi...”

“Thị sát dân chúng?”

“Đúng vậy thưa điện hạ, vốn là đội đến nửa đêm, đến tửu lâu này nghe ngóng xem tình hình dân chúng , xem họ có thiếu thốn gì không để có thể nói Triệt nghĩ cách giúp đỡ, đây cũng là giúp cho dân chúng có thêm hảo cảm với thiên triều chúng ta.Sở dĩ muội không muốn đi ra ngoài buổi sáng cũng chỉ vì sợ Triệt vì lo lắng mà nhất quyết đi theo, như vậy thì không hay cho lắm. Bây giờ thì tốt quá rồi, thân phận đã bị bại lộ ,biểu ca và Triệt thật làm biểu muội thất vọng quá a...” Nàng rút ra trong người một cái khăn tay màu hồng nhạt , tay bí mật nhéo vào người mình một cái, nước mắt liền cứ thế đua nhau rơi xuống.

Hừ, Triệt, ngươi muốn phá hoại thanh danh của bản cung sao? Còn khuya!

Quả nhiên, một giây trước đó mọi người còn nghĩ xấu về nàng, ấy thế mà bây giờ đã chuyển thành cảm động đến rớt nước mắt, kể cả Thái tử cũng không khỏi tự trách, tiền tới dễ dành nàng :

“Biểu muội khổ cực rồi! Là biểu huynh suy nghĩ không chu đáo, khiến muội chịu ủy khuất. Cũng là quá hồ đồ mà nghe theo Triệt, thật lòng xin lỗi muội”

Nàng âm ừ, làm ra bộ dạng ghen ngào đáng thương.

Mạc Y Hàn dờ khóc dờ cười, nữ tử này, đúng là lắm trò !Cơ mà , nàng cũng thật thông minh, mới thế đã lật ngược tình huống, biến bị động thành chủ động rồi. Thật thú vị!

Y Hàn bước tới, chấp tay hành lễ với Thái tử rồi xin phép lui đi trước, Minh Nhật còn đang đồ dành nàng, hơi đầu mà để ý, liền phát tay để hắn đi.

Lúc này ở vương phủ, Lam Triệt còn đang cao hứng nghĩ xem bộ dạng của nàng như thế nào khi bị bề mặt trước nhiều người như vậy, nào ngờ, một ám vệ xông vào báo là mọi chuyện đã ngược với dự kiến, hơn nữa, thái tử để tạ lỗi còn mời nàng vào cung một chuyến, ban tặng rất nhiều thứ cho nàng, còn cùng nàng đánh mảy ván cò.

Sắc mặt vốn sáng sủa của Lam Triệt lập tức trở nên đen sì. Sao từ nàng bị bôi nhọ thanh danh lại chuyển sang được thiên hạ ca tụng rồi?

AA!! Tức chết hần mà!

Lam Triệt giận dữ đập bàn một cái, tên ám vệ kia sợ hãi lui ra ngoài.

Đến canh ba nàng mới trở về, đi ngang qua phòng của hắn, thấy hắn còn đang ngồi đập phá đồ đạc, không khỏi cao hứng, nhếch miệng như vô ý nói :

“Ai da, phu quân à, chuyện hôm nay, thanh danh của thiếp trong mắt mọi người đã thêm tốt đẹp , lại được thái tử điện hạ tỏ ý yêu thương thân thiết, ban cho rất nhiều lễ vật, âu cũng là do phu quân ban cho, thiếp đa tạ phu quân , phu quân cũng nên đi ngủ đi, sắp sáng rồi đó ! Ha ha ...” Nàng che miệng cười duyên, ném cho hắn con mắt khinh thường.

Lam Triệt giận đến mặt tím lại, run run chỉ nàng, trợn mắt nói không nên lời :

“Cô... cô... cô giỏi lắm!”

Nàng hất tay áo, không thèm để ý tới hắn, một mạch trở về phòng nghỉ ngơi. Lần này đi coi như có lợi có hại, thân phận đã bị bại lộ, nàng không thể ra ngoài nữa rồi.

...

Hôm sau, nơi nào cũng nổi lên tin đồn Kính Dương thế tử phi bí mật vi hành, hi sinh giờ nghỉ buổi tối đi thị sát dân chúng giúp đỡ phu quân cùng thiên triều đã được truyền lan khắp nơi, nơi nào cũng biết, nơi nào cũng bàn luận náo nhiệt.

“Vị Lăng tiểu thư này thật là một thê tử không những dung mạo vẹn toàn, còn vì phu quân mà mệt mỏi như vậy, thật là nữ tử có một không hai đó..”

“Ừ, Kính Dương thế tử có được một thê tử như vậy, đúng là quá may mắn rồi... ai da...thê tử như vậy, biết tìm đi đâu?”

...

Kính Dương vương phi biết chuyện, vui đến nở mày nở mặt, ban thưởng cho nàng rất nhiều, không thua kém những lễ vật mà thái tử hôm qua tặng nàng. Tất cả đều là những thứ quý hiếm, còn tự tay làm bánh cho nàng ăn.

Hoàng hậu và Hoàng thượng ở trong cung nghe đến tin này cũng phải thở dài tiếc nuối.

“Nếu như Lăng tiểu thư kia không phải đã được Thập vương phi chọn trúng thì có lẽ trẫm đã chọn nàng ta làm Thái tử phi rồi...” Hoàng đế Đông Phương Ngao Khâm thở dài một tiếng.

“Thật tiếc...” Hoàng hậu cũng không khỏi cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: TIN ĐỘNG TRỜI

Kể từ lần đó, hắn căn bản là luôn tìm cách tránh mặt nàng. Nữ nhân này, luận về võ công thì chắc chắn sẽ không bằng hắn, nhưng luận về mưu trí, thì có lẽ hắn đã thực sự thua một cách tâm phục khẩu phục rồi.

Chính vì thế, để giữ lấy thanh danh của mình, tốt nhất là không nên dây vào nàng!

Trong thiên hạ này có câu “ghét của nào trời cho của đấy” quả nhiên không sai chút nào, hắn càng tránh thì lại càng gặp!

Ngay bây giờ, nàng đang xuất hiện trước mắt hắn, lại còn là ngay trong tầm mắt. Lăng Bích Nguyệt tùy ý lục lọi đồ của hắn. Phút chốc, căn phòng gọn gàng ngăn nắp của Lam Triệt đã bị nàng lục thành một đống hỗn độn.

Lam Triệt nghiêng răng nghiêng lợi, phát tay áo một cái thật mạnh, ba phi tiêu từ trong tay áo hắn phóng ra mạnh mẽ, hướng nàng mà đâm tới, cùng với thanh âm lạnh lùng không chút cảm xúc :

“Nàng nghĩ đây là nơi nào? Cứ nhiên dám cứ thế xông vào phòng bốn thế tử làm loạn! Muốn chết!”

Nàng thần nhiên nghiêng người né tránh “món quà của hắn”, chẳng thèm liếc hắn lấy một cái, vẫn tiếp tục tìm, cho dù hắn chửi rủa thế nào, nàng vẫn không để ý.

Đông Phương Lam Triệt cảm thấy có gì đó không đúng, nữ nhân này, bình thường nếu bị hấn chửi như vậy, chắc chắn sẽ lớn tiếng mà chửi lại, sao lần này lại im lặng? Lại có vẻ như đang tìm rất chăm chú! Nàng cuối cùng là đang tìm cái gì?

Hắn tò mò ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, mắt mở thật to, khó hiểu hỏi :

“Nàng đang tìm cái gì?”

Mặt hắn đang rất gần nàng, bất ngờ Bích Nguyệt quay sang, định nói gì đó thì hai người đã môi chạm môi ...

Nàng tròn tròn mắt, mắt hắn cũng tròn to không kém...

Hai người này là...

Đông Phương Lam Triệt mặt hơi ửng đỏ, vội đẩy nàng ra, nàng cũng xấu hổ đứng dậy, dùng hết sức chạy vụt ra khỏi phòng hắn, bàn tay bạch ngọc khẽ chạm vào đôi môi đỏ mọng.

Tuy... tuy là không thể nói là hôn, nhưng cũng là chạm môi rồi a!

Đương nhiên đây không phải lần đầu hai người “thân thiết” thế này, nhưng... lại vô tình đụng chạm làm nàng thích ứng không kịp, có lẽ hắn cũng vậy. . .

Nàng chạy về phòng, Tịch Nhan thấy nàng, liền vui vẻ chạy lại riu rít :

“Thế tử phi, người về rồi! Món đồ đó người tìm được chưa? Thế tử gia có để người mang đi không?? Ô... sao mặt của người lại đỏ như vậy, người bị cảm sao? Tiểu thư...!”

Còn không để Tịch Nhan nói hết, nàng đã chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại. Cảm giác ấm áp trên môi vẫn còn vương lại, có cả hơi thở của hắn.

Nhưng lạ nhỉ? Tại sao lần này ... nàng lại cảm thấy xúc động trong khi lần đầu bị hấn “cường hôn” thì chẳng có nhỉ?

Lẽ nào lần này là do bất ngờ nên mới thế?

Thật khó hiểu!

...

Một lúc lâu sau nàng mới lấy lại bình tĩnh, định sang thăm thất của hắn tìm tiếp nhưng lại thôi, bây giờ qua đó... nàng cảm thấy có chút ngại ngùng...

Cơ mà thật ra vật đó có hay không cũng chẳng quan trọng, chẳng qua chỉ là một cuốn sách cổ có ghi chép mấy loại kiếm pháp mà nàng muốn được xem từ lâu, hôm nay vô tình nghe mẫu phi nói hắn có nên mới qua tìm, lại nghĩ nếu hỏi thì hắn cũng sẽ không chịu đưa ra, thế thì chẳng bằng “san bằng” tầm thất của hắn, tự mình tìm cuốn sách đó, tìm ra rồi, lúc đó hắn muốn hay không cũng phải cho nàng!

Giờ thì tốt rồi, nhờ cuốn sách đó mà nàng thành cái bộ dạng thê thảm thế này đây!

Về phía Lam Triệt, hắn cũng chẳng khá hơn chút nào, ám vệ chuyên lo chuyện chăm sóc hắn thấy hắn ngồi thất thần trên giường, liền quan tâm lên tiếng :

“Thế tử gia, người có chuyện gì không vui sao?”

Im lặng.

Bây giờ hắn là đang nghĩ, vì sao lúc đó tìm lại đập mạnh như vậy? Tại sao lần đầu hôn nàng lại không có cảm giác đó? Có khi nào lần đó hắn là vì muốn trêu nàng, nên mới cường ngạnh cưỡng hôn nàng, căn bản là không biết được “mùi vị ngọt ngào” từ bờ môi mềm mại của nàng chăng? Lần này do là vô ý nên hắn cũng vô ý “ném” được sao?

...

Cho đến sáng hôm sau, Kính Dương vương gia và vương phi cho gọi hai người tới thăm thất cùng dùng bữa sáng thì hai người họ mới gặp nhau. Hôn nữa, trước mặt phụ mẫu thì họ phải tỏ ra “tình tứ, yêu nhau sâu đậm” nên Lam Triệt đành phải một tay đỡ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng giống như đỡ nàng đi, tay còn lại thì ôm eo nàng ra vẻ vô cùng yêu thương sủng nịnh. Động tác cả hai vô cùng gượng gạo.

Trong thăm thất, vương gia và vương phi đã đợi sẵn hai người bọn họ trong đó, trên bàn đầy áp thức ăn. Hoa Nguyệt Nhi thấy nhi tử cùng thê tử hai người “tình nồng ý đậm” thì tâm tình phấn chấn, vui vẻ hẳn lên.

“Nguyệt nhi thỉnh an phụ thân, mẫu phi”

“Nhi tử thỉnh an phụ thân, mẫu phi”

“Được rồi, đứng dậy cả đi !Đều là người nhà cả, ở đây không có người ngoài, cũng không cần khách khí như thế” Đông Phương Diệp Thần phát tay, âm trầm nâng ly trà lên nhấp một ngụm.

Lam Triệt và nàng ngồi xuống cái ghế đối diện hai người họ, bắt đầu bữa sáng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hoa Nguyệt Nhi cũng không vòng vo nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề :

“Mẫu phi gọi các con đến đây quả thực là có chuyện cần phải nói. Cái ghế vương gia vương phi này, mẫu phi và phụ thân đã ngồi chán lắm rồi, hiện tại chính là muốn nhường lại cho hai đứa. Chỉ là lo hai đứa không hợp nhau, sợ cuộc sống sau này sẽ không hạnh phúc nên cố ngồi thêm vài ngày quan sát tình hình. Hiện tại bây giờ coi như đã là chẳng có gì phải vướng bận nữa rồi. Với khả năng của Triệt, ta không lo Kính Dương vương phủ sẽ tồn tại, Nguyệt nhi lại là một nữ tử ngoan ngoãn, lại thông minh, biết võ công, chắc chắn đủ khả năng trợ giúp , chăm sóc Triệt. Chính vì thế, hôm qua phụ thân các con đã gặp hoàng thượng bệ hạ, xin được nhường lại vị trí Kính Dương vương gia cho Triệt, từ hôm nay, Triệt, con chính thức trở thành Kính Dương vương gia, còn Nguyệt nhi, con là Kính Dương vương phi”

Câu nói hưng phấn của Hoa Nguyệt Nhi khi rơi vào tai nàng và Triệt lại thành sét đánh ngang tai.

“Mẫu phi... người đang nói gì? Người đang đùa phải không?” Nàng gượng cười, lắp bắp không nên lời. Ôi trời ơi... Nàng không muốn làm cái gì vương phi đâu a!!!

“Mẫu phi nói nghiêm túc”

“Nếu nói như vậy, mẫu phi và phụ thân định đi đâu sao?” Triệt cuối cùng không chịu được cũng lên tiếng.

“Àn, ta và mẫu phi các con sẽ rời Kính dương vương phủ, từ bây giờ chu du thiên hạ, hưởng thụ cuộc sống an bình a . Chốn cung đình đầy rẫy cạm bẫy ấy, ta đã ngán ngẩm lắm rồi” Đông Phương Diệp Thần phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Lam Triệt, như thể chỉ cần hấn từ chối hay phản kháng thì sẽ gặp – chuyện – không – may .

“Vì thế, Triệt, Nguyệt nhi, đây là bữa ăn cuối cùng của chúng ta...” Hoa Nguyệt Nhi luyến tiếc nắm lấy tay nàng , mắt hơi hoe đỏ “Ta cũng chẳng muốn rời xa con chút nào, Nguyệt nhi à, chỉ là... ở trong vương phủ mãi thế này, ta cũng buồn lắm, muốn cùng phu quân tận hưởng phần đời còn lại ở nơi nhân gian thiên thượng thoải mái tự do a !”

Lam Triệt không vui nói :

“Mẫu phi, nhi tử do người đứt ruột sinh ra đang ở đây này!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: LÀN ĐẦU THÂN MẶT

Tối ngày hôm ấy, nàng cùng Lam Triệt tiễn Kính Dương vương cùng vương phi, nhìn họ rời đi, nàng còn thấy có chút mất mát, thế mà Lam Triệt hấn mặt vẫn không biến sắc làm nàng không rõ rốt cuộc là vui hay buồn...

Bóng dáng hai người họ dần khuất dưới bầu trời đêm tĩnh mịch, gió không ngừng thổi, nhưng là Lam Triệt hấn một chút cũng không động đậy, vẫn đứng im trước cổng, thị vệ cùng a hoàn cũng không dám tiến lên .

Chợt nghe thấy tiếng sấm nổ, nàng đành thờ dài một tiếng, quay sang nhìn hấn, hạ giọng nói :

“Triệt, trời sắp đổ mưa rồi... gió đêm không tốt, cũng khuya rồi, chúng ta mau vào thôi...ta biết ngươi từ nhỏ đã không xa phụ mẫu, cho dù có ra trận cũng chỉ xa vài tháng,nhưng ngươi đã lớn rồi, phải tập làm quen đi thôi...họ nói sẽ quay về thăm chúng ta mà. Có lẽ năm năm một lần.”

Hấn không nói gì, chỉ cụp mi mắt rồi phát tay áo đi vào trong. Lăng Bích Nguyệt lắc đầu thờ dài, nàng sao có thể không hiểu hấn chứ?

Thiên hạ nói hấn mạnh mẽ, uy phong nhưng thực chất chỉ là một tiểu tử chưa trưởng thành mà thôi . Không sao, nàng cũng có thể ở bên hấn chăm sóc hấn theo nghĩa vụ của một thê tử nên có.

Sáng hôm sau, chiếu chỉ ban xuống, đương kim hoàng thượng phong Đông Phương Lam Triệt làm Kính Dương Vương , cũng như sắc phong cho nàng làm Kính Dương vương phi .

Nói sao thì cũng là chuyện vui nên Lam Triệt đồng ý cho cả vương phủ mở tiệc ăn mừng, mọi người đều ăn uống rất vui vẻ, cả vương phủ không ngớt tiếng vui đùa, chỉ có hấn là lặng lẽ ra hoa viên ngồi ngắm trăng, uống rượu một mình .

Lăng Bích Nguyệt thấy vậy cũng rời bữa tiệc, ra hoa viên theo hấn , nhìn hấn ủ rũ như vậy nàng có chút không quen , muốn chọc hấn một chút, nhưng lại không biết nói sao , đành im lặng ngồi xuống kế bên hấn,một lúc lâu mới lên tiếng :

“Đây là lần đầu tiên ta thấy người tỉnh lặng như vậy, ngày thường... người rất ồn ào”

“...”

“Cũng là lần đầu tiên ta và người ngắm trăng... người xem, trăng đêm nay rất đẹp...”

“...”

“Ta biết người buồn vì phải xa họ, nhưng ta thì sao? Vì gả cho người, ta không được thấy cha nương của ta mỗi ngày nữa, cũng không thể thường xuyên ở bên họ... như vậy có khác gì người đâu?”

Đột nhiên hắn ném ly rượu trong tay đi, quay sang ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt hắn vùi vào mái tóc mềm mại của nàng, nàng giật mình muốn đẩy hắn ra theo phản xạ thì lại nghe hắn nói bên tai:

“Nguyệt, đừng rời xa ta, bây giờ ngoài người ra, ta chẳng còn ai là người thân nữa rồi...”

“Sao lại không có người thân? Hoàng thượng...”

“Họ chẳng qua chỉ là những người họ hàng của ta mà thôi, không thể ở bên ta, chăm sóc, yêu thương ta được... Nguyệt nhi, ta rất sợ khi phải sống cô đơn một mình, ta không muốn...” Cả người hắn run lên rất kịch liệt, tay một chút cũng không thả lỏng nàng.

“Ngốc, ta làm sao xa người được? Trừ phi người hừ ta, ta dù thế nào vẫn sẽ ở lại bên người...”

Nàng cảm thấy rất mâu thuẫn, nàng và hắn vốn dĩ chẳng có thiện cảm, bình thường gặp là gây sự, nàng rất ghét hắn... ghét vô cùng. Nhưng sao hôm nay thấy hắn như vậy, nàng cảm thấy rất rất đau lòng, chỉ muốn ôm hắn thật chặt với hi vọng có thể chia sẻ được một chút nỗi buồn của hắn.

Có lẽ chỉ là nhất thời kích động... nhất thời kích động mà thôi! Nàng làm sao có thể yêu cái con người “đáng ghét” này chứ...

“Nguyệt nhi...” Hắn đột nhiên gọi nàng, mặt ngẩng lên, cách mặt nàng rất gần làm nàng có chút hồ nghi cùng đề phòng.

“Sao...a... người... um...”

Hắn đột nhiên cúi xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, hết sức nhẹ nhàng, ôn nhu, mang theo chút ý vị của sự sùng nịch.

Nàng ban đầu cũng là có kháng cự, chỉ là lúc sau lại ngoan ngoãn tiếp nhận hắn. Haizz... nam nhân này có sức hút thật đáng sợ a.

Những chuyện sau đó thì nàng cũng không nhớ. Chỉ biết, khi nàng tỉnh dậy, thấy hắn đã nằm bên cạnh rồi. Mà quan trọng là, y phục “dày cộp” của nàng đã được thay bằng một y phục mỏng khác, hắn thì quần áo mỏng manh, cơ hồ thấp thoáng thấy cả bộ ngực rắn chắc, tay... tay còn đang ôm nàng !!!???

Mặt nàng đỏ lên, vội ngồi bật dậy, hét lớn:

“ĐÔNG PHƯƠNG LAM TRIỆT !! NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ TA???”

“Nguyệt nhi... nàng làm cái trò gì vậy? Bây giờ chỉ mới canh ba thôi mà... ngoan, nằm xuống đi! Đừng náo loạn!...” Hắn mắt nhắm mắt mở, cau mày nhìn nàng, lại cảm thấy chưa đủ thuyết phục liền nói tiếp “Yên tâm đi, ta chưa làm gì nàng cả, y phục nàng là do a hoàn thay, chúng ta là phu thê, nằm với nhau thế này thì có gì lớn lao? Hôm qua cũng là nàng buồn ngủ nên thiếp đi lúc nào không biết, ta phải bế nàng về đây, lại lười đi, nên mang về đây luôn”

“Người... Ta...”

“Im lặng chút, nàng còn lằng nhằng, ta liền đem nàng ăn sạch đấy...” Hắn cong môi cười quỷ dị.

“Đáng ghét, tên đáng đồ tử, hỗn đản...”

“Nàng thật không nghe lời chút nào”

Hắn giơ tay, kéo nàng nằm xuống bên cạnh ôm thật chặt, cho dù là vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra, cuối cùng vẫn là chịu thua nằm ngủ tiếp trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: SỨ GIẢ MẠC Y HÀN

Đang ngủ ngon lành thì bên ngoài có tiếng người gọi khẽ , Lam Triệt nhủ mi mở mắt , nhẹ nhàng thả nàng ra, xoay người bước xuống giường, tay hươ lấy cái áo choàng vắt trên chiếc bình phong , chậm rãi mặc vào rồi mới mở cửa đi ra.

Hắn nhìn tên thuộc hạ, uể oải hỏi :

“ Có chuyện gì mà sáng sớm đã làm phiền bản vương?” Hắn vương vai, ưỡn ngực một cái, bây giờ hãy còn sớm, không phải tên thuộc hạ này định nhắc nhở bản vương bị lên triều đó chứ?

“ Bẩm vương gia, mật thám truyền tin về, nói hôm nay là tròn năm năm Phong Lâm quốc và Mạc quốc thành bằng hữu , hai nước tương trợ lẫn nhau, Mạc quốc lại nhiều lần cứu nguy cho bọn họ nên Phong Lâm quốc cử sứ giả sang Mạc quốc thăm hỏi, dâng lên ít lễ vật thay cho lòng thành .”

“ Sứ giả đó là ai?” Lần này thì Lam Triệt không còn bộ dáng mệt mỏi nữa, hắn đứng thẳng người, mặt đánh lại. Cơ hồ trong lòng đã đoán ra tám, chín phần rồi.

“ Vương gia, sứ giả đó... là Hàn Vương Mạc Y Hàn của Phong Lâm đích thân đến à!” Tên thuộc hạ run rẩy nói, sao hắn không biết , vương gia của hắn đang chuẩn bị nối con thịnh nộ a?

“ Hừ! Còn gì nữa?” Hắn gằn giọng.

“ Dạ... dạ... bẩm vương gia, còn có, từ khi nghe tin Hàn Vương đích thân đi, Hoàng thượng... Hoàng thượng đã ban chiếu chỉ xuống, để vương gia đi đón Hàn Vương ở cổng thành về Hoàng cung”

một tiếng, cây cỏ thụ gần đó bị một lực vô hình chém một nhát ngay giữa thân cây, đổ ầm xuống.

Tên thuộc hạ mặt tái xanh nhìn cánh tay vẫn còn gợn lên trong không trung của hắn mà không khỏi khiếp sợ, vội quỳ mọp xuống , miệng liên tục cầu khẩn :

“ Vương gia bớt giận.. vương gia thỉnh bớt giận...”

Có lẽ tiếng động vừa rồi đã ảnh hưởng đến Lăng Bích Nguyệt còn đang say giấc. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, nàng liền giật mình tỉnh dậy, cũng lấy áo choàng choàng lên người rồi mới đi ra.

Vừa thấy nàng, thuộc hạ kia liền quỳ xuống hành lễ :

“ Thỉnh an vương phi nương nương”

“Được rồi , ngươi lui đi” Nàng phát tay, ra hiệu cho hắn lui xuống. Tên thuộc hạ vừa nghe thấy mệnh lệnh đó, vội vã hành lễ rồi lui nhanh xuống, cơ hồ chỉ cần ở lại thêm một phút giây nào nữa thì hắn sẽ chết vậy!

Vương gia thật đáng sợ a !

Quay sang nhìn Lam Triệt còn đang đờ đờ sát khí, nàng khó hiểu lên tiếng :

“ Ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì không tốt sao? “

“ Hừ, hôm nay tên Mạc Y Hàn đáng chết vạn lần đó sẽ từ Phong Lâm tới đây, hoàng thượng lệnh ta đi đón hắn... Chết tiệt thật mà!” Lam Triệt nắm chặt tay lại thành quyền, rõ ràng hoàng thượng biết hắn rất rất hận cái nam tử đó, cái nam tử không những năm lần bảy lượt khiêu chiến hắn, lại còn có quyền rũ vương phi của hắn , quả thực là hận không chịu được!

Rõ ràng... rõ ràng hoàng thượng biết nhưng tại sao vẫn cố tình cử hắn đi?

Đây là đang muốn hắn cùng Mạc Y Hàn thân thiết hơn hay càng xung đột hơn đây?

Nàng nghe hắn nói, mắt liền sáng lên, Hàn ca ca là đến thăm nàng đây mà! Nếu không sao lại có thể đích thân đi ? Mọi năm đâu có thế nha?

Nhưng lại nhìn sắc mặt của Lam Triệt nên không dám reo lên . Cuối cùng, nàng nghĩ ra một cách, đưa tay kéo nhẹ vạt áo hắn , dịu giọng nói :

“ Vương gia, chi bằng hãy để ta cùng đi với ngươi! Như vậy lúc đón tiếp hắn, để ta lo hết, còn ngươi chỉ cần đi theo cho có là được rồi!”

Lam Triệt là người thông minh, sao có thể không nhận ra được là nàng đang mong mỏi được gặp cái tên Mạc Y Hàn đó ? Trong lòng không khỏi dâng lên nộ khí, nữ nhân chết tiệt này, rõ ràng hôm qua còn đáng yêu, nói cái gì yêu thương hắn, giờ thì sao? Trước mặt hắn cư nhiên nói tên của nam nhân đó! Nàng đang muốn chọc hắn tức chết sao?

Vì thế, hắn dứt khoát từ chối lời đề nghị của nàng :

“Không được! Nhất quyết không cho nàng theo!”

“Tại sao?”

“Vì bản vương không thích đưa nàng theo!”

“Cho ta theo đi mà.... Vương gia....” Nàng níu tay hán nững nịu , quả thực nàng rất muốn gặp Y Hàn a, không biết Hàn ca ca trong bộ dạng là một vương gia thì sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ?

“Không!” Hán vẫn chắc như đinh đóng cột, lấy tay đẩy tay nàng ra. Nhưng nàng vẫn không chịu thua, vẫn tiếp tục năn nỉ hán :

“Phu quân... Phu quân, chàng cho thiếp theo đi mà... thiếp chỉ muốn được ở bên chàng mọi lúc mọi nơi...” “Nguyệt Lưu Vũ ra sức nịnh nọt .

Kết quả, vẫn chỉ là một câu nói lạnh lùng cự tuyệt của Lam Triệt.

Hán cũng không thèm ở lại gây chuyện với nàng nữa, quay người rời đi. Hán giận nàng rồi.

Nàng phụng phịu quay trở lại phòng, ngồi phịch xuống giường . Ngồi một lát, cuối cùng nàng đã nảy ra một ý. Trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên một vẻ nham hiểm khó tả, khóe môi câu lên, nàng lẩm bẩm :

“Nếu như chàng đã không chịu để thiếp đi, thì ... Phu quân thân ái, đừng trách thiếp vì sao hành sự lỗ mãng!”

Nàng vệ sinh cá nhân, chải gọn tóc rồi mặc vào người bộ trang phục gọn , nhẹ , đơn giản nhất rồi bí mật phi thân trốn đi, không quên mang theo ít ngân lượng. Ra khỏi vương phủ, nàng liền đến ngay nơi rao bán ngựa, tùy ý mua một con rồi tung người ngồi lên,ra rồi một cái, ngựa hí vang một tiếng rồi lao đi.

Nếu như không thể đi đón cùng hán, thì nàng sẽ tự mình đi đón trước vậy!

...

Lúc đó, một đoàn người phía Bắc cũng đang chậm chậm tiến tới kinh thành Mạc quốc , mà dẫn đầu là một nam tử hán khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, toàn thân vận cẩm bào từ trên xuống dưới một màu đen thẫm bí với hoa văn chìm được thêu rất tinh tế, chất liệu cũng là tốt nhất, quý nhất, đắt nhất , uy nghiêm cười một con bạch mã cao to khỏe mạnh .

Theo sau là Tà thừa tướng, tiếp đến là đoàn người mang lễ vật, sau cùng là đội vệ binh hộ tống .

Cả đoàn người đã đi thâu đêm suốt sáng, chưa từng nghỉ ngơi chút nào. Tà thừa tướng cũng đã thấm mệt, đánh bạo tiến lên khẽ nói với nam tử phiêu dật bất phàm kia :

“Vương gia, chúng ta cũng không cần phải gấp như vậy, thời gian còn dài mà, chúng ta đã lâu không nghỉ ngơi, vương gia cũng mệt rồi, thỉnh vương gia hạ lệnh dựng trại nghỉ ngơi”

Mạc Y Hàn giật mình , quả thực hán mong muốn gặp nàng đến nỗi loạn rồi, sao có thể quên đến sức khỏe của mọi người chứ? Quá sơ suất rồi.

Hán quay sang nhìn Tà thừa tướng ánh mắt cảm tạ, rồi hô to một tiếng :

“Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi ! “

Cũng may , hầu hết những binh lính đi theo đều là những tráng sĩ được đích thân hán rèn luyện nên sức khỏe cũng không yếu kém chút nào, dù là một đêm không ngủ, họ vẫn khỏe như thường. Nhưng nếu được, thì vẫn nên nghỉ một chút a.

Lều trại nhanh chóng được dựng lên , Mạc Y Hàn mệt mỏi bỏ xuống lớp áo ngoài, thở dài nằm xuống , chỉ là còn chưa kịp đặt lưng, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Hán thực sự có chút khó chịu, đến cùng là chuyện gì?

Y Hàn bước xuống, nhẹ nhàng vén màn trướng lên bước ra ngoài, lớn tiếng hỏi thị vệ :

“Ai dám náo loạn?”

“Hồi vương gia, có một nữ tử nói muốn gặp vương gia, nhưng cô ta nhìn thế nào cũng rất đáng nghi, y phục trên người không phải tầm thường, người của chúng ta đang bắt giữ, nhưng nàng ta biết võ công, không biết đã quật mất mấy người rồi”

Trái tim của hán rung động một cái, không biết vì sao cả người nhộn nhạo cả lên,... không phải là nàng chứ?

Mạc Y Hàn một đường đi thẳng đến nơi đó, khi thấy bóng hình nàng yêu kiều mềm mại lại mạnh mẽ quật cường , mang theo nét đáng yêu đang giằng co qua lại với bọn lính, hán bất giác cảm thấy ấm lòng, vui vẻ lên tiếng :

“Nàng ấy là bằng hữu của bốn vương, không nên làm khó nàng!”

Thị vệ nghe lệnh ,lập tức lui xuống, chừa một lối đi cho hắn. Vừa thấy hắn, nàng đã chạy vội tới reo lên :

“ Y Hàn!”

“ Ha ha, tiểu a đầu! Muội làm gì ở đây?Sao lại chạy đến đây thế này?”

“ Là để đón huynh đó a ! Huynh rất may mắn đó, có biết không? Huynh được muội đích thân đi đón như thế này, thực sự là rất may !!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: THÁI TỬ ĐỘC CÔ NINH DUỆ

Đông Phương Lam Triệt ở trong tâm thất lựa chọn trang phục chuẩn bị lên triều thì lại nghe thuộc hạ báo vương phi mất tích, hắn tức giận đập bàn :

“ Chết tiệt! Nàng dám không nghe lời ta! Người tới ! Chuẩn bị ngựa!”

“ Dạ, vương gia”

Hắn mất hằm hằm tùy ý vứt trang phục xa hoa sang một bên, giận dữ ra khỏi phòng. Thuộc hạ vừa đem ngựa tới trước mặt , hắn đã mạnh mẽ phi người lên ngựa với động tác hết sức đẹp mắt lại thuần thục làm tên thuộc hạ dù sợ nhưng cũng không khỏi cảm thán.

Ngựa phi nước đại ra khỏi vương phủ, hướng thẳng tới phía Bắc . Lam Triệt trong lòng bùng bùng lửa giận, hắn như thế nào lại không nghĩ đến nữ nhân đáng chết này có thể bướng bỉnh đến mức như vậy? Cưng nhiên dám tự tiện trốn khỏi vương phủ, rõ ràng hắn đã phân bổ rất nhiều cao thủ ám vệ, nàng lại có thể vượt qua, rõ ràng là vô công không tội. Đây chỉ có thể trách hắn quá khinh thường nàng, cũng như quá tự tin về đội ám vệ! Nhất định phải đổi phương pháp luyện khát khe một chút mới được!

Ngay cả một nữ tử cũng không thể cạnh nổi, thì ám vệ cao thủ cái nổi gì? Chẳng qua là một lũ ăn hại mà thôi.

Nói đến cuối ngựa, thì Đông Phương Lam Triệt hẳn chính là vô địch, vô luận là ai, cũng không có khả năng đuổi kịp hắn. Vì thế, chẳng mấy chốc đã đến chỗ dừng chân của Mạc Y Hàn.

Vừa tới nơi, mấy tên thị vệ đã chìa giáo hướng hắn cảnh giác, một trong số đó gan dạ lớn tiếng :

“ Người là ai?”

“ To gan ! Người đóng tai nghe cho kỹ từng một cho bản vương!! Hừ, bản vương chính là Kính Dương Vương Vương gia, mau đi báo...” Hai chữ “ chủ tử” còn chưa thốt ra, bọn thị vệ đã sợ chạy mất mặt, hốt hải đi báo.

Lam Triệt có chút sáng khoái , nhưng vẫn là chưa nguôi giận. Thị vệ còn lại cũng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

Hắn hùng hổ đi thẳng, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách phạt cái nữ tử nghịch ngợm này một trận thực nhớ đời.Ngay tại thời điểm đó, lại nghe thấy tiếng la ó của mấy tên thị vệ :

“ Thích khách! Thích khách !!”

“ Bảo vệ Đại vương gia !! “

Hắn giật mình, lại nghĩ tới Lăng Bích Nguyệt còn đang ở cùng chỗ với Mạc Y Hàn, liền vội vã chạy theo đám thị vệ.

Mạc Y Hàn một thân cẩm bào đen tuyền , tay cầm bảo kiếm , tay còn lại che chở nàng ở phía sau . Trước mặt hắn là hắc y nhân tay cũng đang lăm lăm cầm kiếm , có điều, ánh mắt của hắc y nhân ấy cũng thực quá sắc bén đi.

Thị vệ xung quanh thấy vẫn chưa có động tĩnh gì nên chỉ bao vây lấy ba người họ, tuốt kiếm phòng thủ, chỉ cần hắc y nhân có chút động tĩnh liền tiến lên tấn công .

Đột nhiên Mạc Y Hàn câu lên khoe môi, có chút bồn chồn nói :

“ Nguyệt Quốc Thái tử điện hạ, có phải điện hạ đã quá khinh bản vương rồi đi? Cưng nhiên một thân một mình tới đây?Lại còn giờ trò giả ma giả quỷ”

Hắc y nhân cười một tràng, vừa nói vừa đưa tay kéo khăn che mặt xuống , để lộ khuôn mặt góc cạnh vô cùng quý mị, một nét đẹp mang theo hương vị

chết chóc đến mức người khác nhìn vào cũng không khỏi cảm thấy run sợ :

“Hàn Vương quả nhiên vẫn là danh bất hư truyền đi, mấy hôm nay lại có nhũ húng đi làm sứ giả, lại còn ôm ấp một tiểu mỹ nhân trong lòng thế... Bản thái tử hôm nay cũng có nhũ húng, nghe nói Hàn Vương tung tích khó lường, thường không ở trong vương phủ, nay lại xác định được vị trí, thời điểm tốt như vậy, há không nắm lấy, lặng lẽ giành lấy phần thắng về cho Nguyệt quốc?”

Lăng Bích Nguyệt nghe đến tên hắc y nhân kia, cũng có chút kinh ngạc. Ngoài hai vị đứng tướng đương thời là Mạc Y Hàn và Đông Phương Lam Triệt thì gần đây lại xuất hiện tên Thái tử của Nguyệt Quốc.

Nghe nói từ nhỏ đến lớn, hắc đều ở trên núi luyện công, võ công xuất quỷ nhập thần, hai, ba ngày vừa rồi mới xuống núi. Nguyệt quốc Hoàng đế từ nhỏ đã vô cùng kỳ vọng vào nhi tử này, vì thế, từ lúc sinh ra hắc đã mang thân phận là một đương kim Thái tử, tương lai kế vị ngôi vua, trở thành Nguyệt quốc Hoàng đế nắm trong tay quyền hành tối cao

rồi.

Chung quy hắc là “thiên tài” mới chớm a!

Hắc và Mạc Y Hàn vốn chẳng có thù gì với nhau, chỉ là, Nguyệt quốc và Phong Lâm quốc có mối thù truyền kiếp, vì thế, bất đắc dĩ cả hai ở hai bên chiến tuyến đối địch nhau.

Có lẽ họ đã từng gặp qua một lần rồi nên vừa thấy Mạc Y Hàn mới nhận ra nhanh như vậy.

Nàng cảm thấy lời nói của tên thái tử kia rõ ràng là đang khiêu khích Y Hàn ca ca mà! Chỉ nghĩ được có thế, nàng liền tiến lên nói :

“Thái tử điện hạ, tiểu nữ là Kính Dương vương phi của Kính Dương vương phủ, không biết có thể nói với điện hạ vài lời không?”

“Thì ra là Kính Dương vương phi, nghe danh đã lâu, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, vương phi cư nhiên là khuynh quốc khuynh thành a” Nguyệt quốc Thái tử Độc Cô Ninh Duệ cười nửa miệng, có chút nham hiểm nhìn nàng.

Lăng Bích Nguyệt nuốt nuốt nước bọt, cố gắng dùng giọng điệu “mạnh mẽ” nhất để nói :

“Hôm nay Y Hàn ca ca là khách quý của Mạc quốc, cũng như của bản vương phi ta, vì thế, thân là người của hoàng tộc, bản vương phi sao có thể để điện hạ dễ dàng gây khó dễ cho Hàn Vương? Chi bằng, chúng ta phân tài cao thấp?”

“Phân tài cao thấp? Vậy Kính Dương vương phi là muốn thi cái gì?” Trong đôi đồng tử sâu không thấy đáy của hắc hơi lóe lên tia sáng, nữ tử này, rất can đảm nha! Ngay cả nam nhân bình thường nhìn hắc tránh được sẽ tránh, nàng thân nữ tử lại có thể khiêu khích như vậy, đáng khen !

“Nghe nói Thái tử điện hạ yêu thích âm nhạc, chúng ta hãy thử so tài xem ai dùng nhạc khí hay hơn? Thế nào?”

“Được! Bản thái tử cũng đang tò mò, không biết khả năng của Vương phi thế nào?”

Nàng đang định nói thì cảm thấy lạnh sống lưng, sau đó là thanh âm đáng sợ quen thuộc vang lên bên tai nàng :

“Độc Cô Thái tử, vương phi của bản vương hiện tại là không rảnh rồi, không thể cùng cái gì so tài với điện hạ”

“Ồ, hóa ra là Kính Dương Vương?” Ninh Duệ nhếch miệng, tà tà cười “Hân hạnh, hân hạnh, ha ha. Nếu vương gia đã nói như vậy, bản thái tử cũng chẳng hẹp hòi gì, vậy hèn vương phi quý quốc hai ngày sau, cũng vào giờ này, chúng ta sẽ tính đến chuyện so tài ! Bản thái tử cáo lui!”

Nàng còn chưa nói gì, hắc đã tung người phi thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: TIỀN CUNG

Giải quyết xong xuôi, Lam Triệt quay sang, trừng mắt nhìn nàng :

“Lăng Bích Nguyệt, nàng đúng là rất giỏi, rất giỏi ! Cư nhiên trốn đi”

Nàng vội chạy ra sau lưng Mạc Y Hàn, tay giật giật vạt áo hắc, ánh mắt cầu cứu long lanh ngăn nước khiến hắc nhìn mà không khỏi một trận đau lòng, liền đỡ nàng :

“Không sao không sao, có huynh ở đây”

Cái cảnh tượng trước mắt thật ngửa mắt a!

Đồng Phương Lam Triệt bước tới, khom người bế nàng lên, đúng lúc đó, Mạc Y Hàn lại đứng chắn trước hân, lạnh giọng nói :

“Kính Dương vương điện hạ, Nguyệt nhi tốt xấu gì cũng là vương phi , vương gia bế vương phi lên như vậy, điện hạ để mặt mũi của nàng đi đâu?”

“Hừ? Mặt mũi? Nếu nói đến cái gì mặt mũi, thì Hàn vương người chẳng phải cũng làm mất mặt bốn vương lắm sao? Trước mặt nhiều người như vậy, lại thân nhiên nói nói cười cười , xưng huynh gọi muội, Nguyệt nhi này Nguyệt nhi nọ thân mật như vậy với vương phi của bốn vương , Hàn vương người định giải thích thế nào?”

“Bản vương và Bích Nguyệt chẳng qua là bằng hữu, huynh muội mà thôi! Hà tất người phải làm to chuyện như vậy?”

Nhìn hai người kẻ tung người hứng, nàng chịu không được, cuối cùng tiến lên cắt ngang :

“Thôi đi a ! Các người đều sai! Trước mặt mọi người, lại cãi nhau thành như thế này, còn gì là thanh danh ? Được rồi, Y Hàn huynh, hẹn gặp lại ở hoàng cung. Lam Triệt, quay về “

Nàng vùng vằng leo lên ngựa, Lam Triệt ngồi ngay phía sau nàng, nàng ngồi giữa hai cánh tay rắn chắc đang siết chặt dây cương của hân , cũng đồng nghĩa là ngồi trong lòng hân, cảm thấy trong lòng có chút hơi ấm xen lẫn bối rối khó tả.

Lam Triệt vùng roi da, bạch mã hí vang một tiếng rồi lao như xé gió. Hân phi rất nhanh , gió thổi như đánh vào mặt khiến nàng cực kỳ khó thở , ngay cả lên tiếng cũng rất khó khăn! Đây có được coi là đang bị phạt không?

Bây giờ đang là đầu mùa đông, gió lạnh thế này, hân thực một chút cũng không có thương tiếc nàng sao? Dù gì Lăng Bích Nguyệt nàng cũng là thê tử của hân a!

Sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Trở về vương phủ , Tịch Nhan đã đứng trước cổng đợi nàng cùng với quân gia và một số a hoàn. Vừa thấy hai người, họ liền quỳ xuống hành lễ :

“Thịnh an Vương gia, thịnh an Vương phi”

“Miễn lễ “Lam Triệt phát tay áo rộng thùng thình , tay kia đưa ra đỡ nàng xuống. Nàng đang vẫn còn rất giận hân chuyện vừa rồi, vì thế thấy hân đưa tay ra , cũng không thèm nhìn lấy, quay mặt bĩu môi , tự mình nhảy xuống đi lướt qua hân đến trước mặt Tịch Nhan thân nhiên cười cười nói nói vài câu rồi đi vào, các a hoàn cũng rào bước theo sau.

Lâm quân gia lên nhìn sắc mặt hân, thấy mặt vương gia lúc trở về đã không được tốt, thái độ vừa rồi của vương phi đã khiến vương gia đã giận càng thêm giận, này thảm rồi !

Vào trong phòng , Tịch Nhan mới dám lên tiếng :

“Vương phi a, nương nương trốn đi làm Tịch Nhan rất sợ! Hơn nữa vương gia đã vô cùng tức giận!”

“Bản vương phi không quan tâm hân, hân giận mặc hân, bản vương phi không quan tâm . Nhan nhi, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, mau giúp ta thay y phục , chuẩn bị nhập cung”

“Vâng, nương nương”

Vì phải nhập cung nên nàng phải mặc lễ phục nặng nề trên người, trên đầu biết bao nhiêu trang sức như đeo đá.

Nàng mệt mỏi nhìn chính mình đang sắp bị gói thành cái bánh chưng mà chỉ có thể ngậm ngùi giấu trong lòng . Làm Vương phi tuy thực sung sướng, nhưng cũng thực khổ quá đi!

Xe ngựa đã được chờ sẵn bên ngoài, nghĩ đến phải ngồi chung với tên Lam Triệt đáng ghét kia, nàng lại cảm thấy từng trận khó chịu, quay sang nhỏ tiếng hỏi Tịch Nhan :

“Có thể nào ta và Triệt có thể đi riêng không?”

Tịch Nhan nghe xong đã tròn tròn mắt , vừa kinh hãi vừa không chút nghĩ ngợi liền xua tay lia lịa :

“Vương phi , sao có thể ? Làm thế há chẳng phải làm mất mặt Vương gia cùng Kính Dương vương phủ lắm sao? Nương nương, dù người có giận điện hạ thế nào đi nữa, cũng không thể làm vậy “

Nàng bĩu môi , vùng vằng bước đi, không được thì không được, có gì mà phản ứng mạnh quá vậy? Nha đầu Tịch Nhan này , đúng là nhát gan quá rồi.

Phu xe vén rèm hoa, Tịch Nhan vội vàng đỡ nàng vào trong xe ngựa. Lam Triệt một thân mặc lam y , choàng một cái áo choàng lông chồn , mái tóc dài được búi lên một nửa, còn đội cả quan ngọc , nhìn hần lúc này đúng là tràn đầy khí phách vương giả.

Nàng ngậy người nhìn hần một chút , sau đó cũng ngồi vào chỗ bên cạnh hần, tiện tay gõ nhẹ vào thành xe, cao giọng nói :

“ Mau khởi hành đi”

Bên ngoài, phu xe nghe nàng nói, dạ vâng một tiếng rồi ra roi, cho xe ngựa một đường thẳng tiến đến hoàng cung. Cả một đoạn đường , nàng và hần đều là không nói chuyện.

Cơ mà cũng chẳng có gì để nói, nàng hiện tại đang giận hần!

Đến cổng Hoàng cung, nàng vừa bước xuống đã thấy Hoa Ngọc Linh một thân y phục hoa lệ, trang sức lộng lẫy , theo sau là cả một đám cung nữ, kẻ cầm lồng hương, kẻ nhắc vạt váy đi vội đến chào hỏi :

“ Nguyệt nhi muội muội”

Nàng cũng hơi nhún người , vui vẻ hành lễ :

“ Thỉnh an Thái tử trắc phi nương nương”

Hoa Ngọc Linh đưa tay nhẹ nhàng đỡ nàng đứng thẳng người, dịu dàng nói :

“ Chúng ta vốn là người nhà, muội không cần quá đa lễ.”

“ Tỷ tỷ, trời đang lạnh, tỷ sao không ở trong tẩm cung mà ra đây đợi muội làm gì a? Nếu như bị nhiễm phong hàn thì biết làm sao đây?”

“ Tỷ nhớ muội nên muốn ra tận đây đón a”

Hoa Ngọc Linh nhìn nàng rồi lại đảo ánh mắt ra phía sau nàng, thấy Lam Triệt từ trên xe xuống, liền hưng phấn lên tiếng :

“ Lam đệ”

Đồng Phương Lam Triệt khẽ gật đầu một cái coi như chào hỏi .

Đúng lúc đó, công công được hoàng thượng phái đến gặp hần , giọng the thé truyền vào tai :

“ Thỉnh an Vương gia. Hoàng Thượng mời vương gia mau chóng cùng Đại tướng quân đi đón sứ giả Phong Lâm Quốc, cũng là không nên để khách quý đợi lâu “

Nghe đến năm chữ “ sứ giả Phong Lâm Quốc” là hần lại nhớ đến chuyện buổi sáng, sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“ Được, bản vương lập tức đi!”

Lam Triệt nhanh chóng rời đi.

Hoa Ngọc Linh dẫn nàng vào trong cung. Hoàng cung hôm nay hết sức náo nhiệt, cung nữ thái giám chạy tới chạy lui , cốt yếu là vì chuẩn bị đón tiếp khách quý Đại vương gia Mạc Y Hần của Phong Lâm quốc kia.

Đúng lúc đó lại gặp đương kim Hoàng hậu, Triệu Uyên Vi đang đi tới, nàng cùng Hoa Ngọc Linh vội vã hành lễ :

“ Thỉnh an hoàng hậu nương nương”

Triệu Uyên Vi gật đầu , mỉm cười đỡ cả hai dậy, ánh mắt lại ngừng trên người nàng, ngắm nhìn từ đầu đến cuối, không khỏi thốt lên :

“ Ai da, Bích Nguyệt à, bản cung đã nghe nói nhiều về dung mạo của con, không nghĩ tới con còn xinh đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của bản cung”

“ Đa tạ nương nương”

“ Yến tiệc sẽ được tổ chức ở chính điện Vĩnh Hòa, các ngươì cứ tới trước, bản cung một lát sẽ đến sau”

“ Nương nương đi cẩn thận“

...

Đoàn sứ giả của Phong Lâm Quốc chậm chậm tiến vào kinh thành , Tả thừa tướng nhìn đoàn người đang từ phía trước tiến tới , mà họ vừa xuất hiện, binh lính đã tỏa ra đứng thành hai hàng, dân chúng xung quanh cũng là nhất tề quỳ xuống hô vang , liền biết ngay là người của Mạc quốc cử đến. Chỉ là nhìn cái người đi đầu phong thái bất phàm , không thể so với người thường, khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt đối, liền đoán ra ngay .

“Vương gia...” Thừa tướng định lên tiếng nói thì bị Mạc Y Hàn ngăn lại, cười nhạt một tiếng :

“Người không cần giới thiệu, bản vương biết người dẫn đầu là Kính Dương Vương Gia.”

...

Hai đoàn người chạm mặt nhau, theo lễ, hai vị chủ soái nhanh chóng nhảy xuống, lại lần chấp tay cúi người hành lễ .

“Hân hạnh, Kính Dương vương gia”

“Hân hạnh, Hàn Vương gia”

Thanh âm của Mạc Y Hàn nhu hòa, còn thanh âm của Lam Triệt lại có phần trầm thấp, bất đắc dĩ .

Ngoài ra thì mặt không rõ biểu cảm gì.

Phong thái hiên ngang tiêu sái của cả hai người làm dân chúng hết sức ngưỡng mộ, đến mức nín thở, chăm chú nhìn bọn họ.

Thừa tướng thấy mặt trời cũng sắp lên cao, liền tiến lên hướng Mạc Y Hàn cung kính nhắc :

“Vương gia, yến tiệc sắp bắt đầu, mời vương gia lên ngựa, nhanh chóng hồi cung a”

Y Hàn gật đầu, nhảy lên ngựa trước, nhìn Lam Triệt cười nhạt một cái.

Lam Triệt tức đến mặt tướng đều đỏ hết cả lên, hừ, cái tên này cứ nhiên dám cười hần? Đây là đang khiêu khích hần sao?

Thừa tướng thấy hần một bộ dạng như vậy, sợ sệt đến bên cạnh thì thầm :

“Điện hạ, không nên để người ta chờ lâu, như vậy sẽ làm mất thể diện hoàng tộc cùng Mạc quốc chúng ta, thỉnh vương gia đừng vì chuyện tư mà bỏ bê đại cuộc, chúng ta mau hồi cung thôi”

Lời của Thừa tướng không phải là không có lý, bây giờ Mạc Y Hàn hần là khách , mà hần thì là chủ nhà, nói sao cũng không thể kiêu nhả được! Lại còn trước mặt dân chúng chứ?

Lam Triệt lên lườn Mạc Y Hàn một cái rồi mới phát tay áo , dùng tư thế đẹp nhất để lên ngựa. Nhìn thấy dân chúng hai bên không khỏi một phen trầm trồ ca ngợi, hần đắc ý nhìn Mạc Y Hàn.

Tiểu tử, so với bản vương, xét về khí thái lẫn dung mạo, tuyệt đối không thể bằng ta được! Ngay cả tư cách thú cái nữ nhân đáng chết Lăng Bích Nguyệt kia cũng không thể so sánh với bản vương.

Mạc Y Hàn đối với ánh mắt đố kỵ của hần cũng không có phản ứng gì, đôi khi cao ngạo quá cũng sẽ không tốt.

Nguyệt nhi không thích người kiêu ngạo a .

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: CHÓ NGOAN KHÔNG CẢN ĐƯỜNG!

Chính điện Vĩnh Hòa, Hoàng đế một thân hoàng bào ngự trên long ý vừa cười vừa bàn chuyện triều chính với các vị đại thần , xung quanh là Hân trắc phi, An trắc phi , Đông Cung Thái tử Đông Phương Minh Nhật và đám thái giám cung nữ.

Cung nữ thái giám thấy nàng và Hoa Ngọc Linh đến , liền quỳ xuống hành lễ :

“Tham kiến Linh phi nương nương , vương phi nương nương”

Hai người gật đầu mỉm cười một cái, sau đó cũng hướng Đông Phương Ngạo Khâm hành lễ. Đông Phương Ngạo Khâm quay sang nhìn nàng, mỉm cười buông hai chữ “miễn lễ” , tiện thể khen nàng vài tiếng rồi thôi.

Nàng ngồi xuống vị trí kế bên Dương Tịnh An, gần ngay chỗ của Đông Phương Minh Nhật. Thấy nàng, hần cũng mỉm cười nói :

“Nguyệt nhi, lại gặp nhau rồi”

“ Ân” Nàng cũng gật đầu coi như đáp lời.

Triệu hoàng hậu cũng ngay sau đó đi tới trong tiếng hô “ thiên tuế”, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Ngao Khâm .

Một lát sau, đoàn người và sứ giả cũng tới nơi, Lăng Bích Nguyệt nhanh chóng theo mọi người di chuyển ra ngoài đón .

Đoàn người hiên ngang đi vào, dẫn đầu là Mạc Y Hàn và Đông Phương Lam Triệt.

Mạc Y Hàn từ trên ngựa nhảy xuống, đối Đông Phương Ngao Khâm hành lễ :

“ Phong Lâm quốc Hàn Vương bái kiến bệ hạ”

Cả đoàn người sau lưng và Đông Phương Lam Triệt cũng theo đó mà quỳ xuống hành lễ.

Đông Phương Ngao Khâm sáng khoái cười một tiếng, đích thân đỡ Mạc Y Hàn dậy, vui vẻ nói :

“ Bình thân.Ha ha, lần này Mạc quốc chúng ta thực vinh hạnh, được đón tiếp một nhân vật nổi tiếng thế này. Không hổ là Hàn Vương của Phong Lâm,vừa nhìn qua đã biết không phải là người tầm thường rồi”

“ Bệ hạ quá lời rồi , tiểu vương không dám nhận” Mạc Y Hàn khom người chấp tay, lại quay sang nhìn mấy hòm lễ vật, cung kính nói tiếp “ Đây là chút thành ý của bản quốc , mong quý quốc vui vẻ nhận lấy”

“ Được, trăm thay mặt triều thần cảm tạ thành ý của Phong Lâm hoàng đế . Nào, bây giờ mời Hàn vương mau vào trong dự yến tiệc”

...

Đông Phương Lam Triệt ngồi bên cạnh nàng, trên mặt u ám vô cùng, răng thì nghiến ken két nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý, chỉ chăm chú nhìn Mạc Y Hàn ngồi bên cạnh thái tử, cách chỗ nàng tới năm chỗ.

Cuối cùng không thể kìm nén được nữa, nhỏ giọng gọi :

“ Ái phi...”

“ ... “ Nàng vẫn chẳng thèm để ý. Hắn gọi vẫn mặc kệ.

Đông Phương Lam Triệt tức tới tím tái mặt mày. Để tránh mắt tự nhiên, nàng cố gắng lơ hẩn đi, nói nói cười cười với An phi , lại còn ra sức ăn lấy ăn để. Đương nhiên, nói là ăn lấy ăn để nhưng nàng vẫn cố hết sức ăn một cách khiêm – tốn, nhã – nhặn nhất có thể. Dù gì thì, thanh danh vẫn là quan trọng hơn !

Sau yến tiệc, Mạc Y Hàn được mời đến Ninh An Cung nghỉ ngơi. Nàng cũng vội vàng một đường đến đó.

...

Đi được nửa đường thì Đông Phương Lam Triệt bất thành linh từ trên cây nhảy xuống, chuẩn xác chắn trước mặt nàng, không cho nàng bước tiếp. Nhưng đột ngột như vậy, nàng suýt nữa là không kịp dừng lại, còn lao đảo lui về sau một chút, gần như sắp ngã nếu không có Tịch Nhan và đám a hoàn nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy.

Tịch Nhan lo lắng nhìn nàng một chút, lại nhìn đến nam tử trước mặt, tự giác ra hiệu cho đám a hoàn và chính mình cùng cách xa một chút cho bọn họ thoải mái mà nói chuyện.

Lăng Bích Nguyệt hơi nhíu mày, trong lòng thầm trách Tịch Nhan quá lạnh chanh, chưa gì đã lui về như thế rồi, nàng có nói là muốn cùng hắn nói chuyện đâu?

Nàng né sang một bên, tiếp tục đi tiếp. Chỉ là mới bước được một bước, cổ tay đã bị một bàn tay có nhiều vết chai , nhưng thon dài nắm chặt , chặt đến mức nàng không chịu nổi phải hô lên :

“ Chết tiệt , Đông Phương Lam Triệt! Ngươi là đang làm cái trò hề gì?”

“ Ta mới là người nên hỏi nàng câu đó! Nàng rốt cuộc vì sao giận ta?”

“ Ngươi .. ! Ngươi còn ở đó giả bộ không biết sao?? “ Nàng tức giận trừng mắt.

“ Gia bộ ? Bản vương có cái gì mà phải làm bộ làm tịch với nàng? Có gì thì nói thẳng ra đi!” Lam Triệt cũng tức giận không kém, cơ hồ gân xanh trên trán đã giật giật vài cái.

“ Còn nói nữa? Là ai lúc đó đã cố tình cưỡi ngựa nhanh , báo hại ta lạnh muốn chết cũng không thèm để ý?”

“Ta lúc đó đang giận, nguyên lai là không để tâm đến nàng. Nhưng mà, nàng thân tập võ, sức khỏe cũng không yếu như thế chứ? Huống hồ, nàng còn mặc cả áo choàng!”

“Ta nói gió đập vào mặt ta! “

“Vậy sao không gọi ta? Hay chí ít thì cũng phải tìm cách mà tránh vào ngực bổn vương chứ!?”

“Ngươi. . .! Bản vương phi tại sao phải tránh vào người ngươi chứ!?”

“Chúng ta là phu thê, thê tử dựa vào người phu quân tránh gió, việc đó là sai sao?” Đồng Phương Lam Triệt bước tới gần nàng, cúi xuống dí sát mặt đẹp xuống khuôn mặt đang ửng hồng của nàng, âm thanh hết sức tà mị, nham hiểm.

“Hỗn đản! Tránh xa bản vương phi ra! Bản vương phi hiện tại muốn gặp Hàn ca ca tâm sự, chó ngoan không cản đường! Mau tránh ra” Nàng giơ tay mạnh bạo đẩy hắn sang một bên, tay còn lại xốc váy đi tiếp, nhưng lần này bước chân có chút vội vàng hơn một chút.

Nhưng vẫn là Lam Triệt hấn lì lợm, mặt dày cản nàng lại :

“Chúng ta bây giờ lập tức hồi vương phủ, bản vương muốn về!”

“Về thì về một mình ngươi đi! Ta muốn ở lại hoàng cung chơi với Hàn ca!”

“Bản vương không cho ngươi đi gặp hắn ta! Mau trở về!”

“Không về là không về!”

Hai người giằng qua giằng lại, không chịu thua ai. Cuối cùng Tịch Nhan phải lén lút cho người gấp rút chạy đi mời Mạc Y Hàn qua đây giải quyết.

Y Hàn tiêu sái đi tới, trên tay còn cầm chiết phiến (quạt) phe phẩy nhẹ nhàng, nhìn hết sức phong lưu lãng tử. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó ho khan một tiếng.

Nghe thấy tiếng động, “phu thê “ hai người dừng lại, đồng loạt quay sang nhìn hắn.

“Ha ha, vương gia, vương phi, này là chỗ đông người, vẫn là không nên. . .chơi trò trẻ con đó a, sẽ làm tổn hại đến thanh danh. . .”

Lăng Bích Nguyệt đứng người trong giây lát, sau đó chạy như một con gió vào lòng Mạc Y Hàn, nước mắt lăn chả rơi xuống, nàng ra sức kể lể :

“Ô ô . . . Hàn huynh, muội có lòng tốt đến thăm huynh, hắn ta lại không cho, lại còn muốn bóp nát tay muội. . . ô ô . . . Huynh phải làm chủ cho muội. . .”

Nàng giơ cổ tay vẫn còn hằn đỏ lên cho Y Hàn xem, nhìn vết lằn trên tay nàng, Y Hàn không khỏi tức giận :

“Lam Triệt, ngươi dám làm nàng bị thương???”

“Bị thương?? Ta làm sao có thể làm nàng ta bị thương?Đó là lúc nãy ta nắm hơi chặt mà thôi!”

“Nhưng cũng là làm nàng đau rồi.” Y Hàn lạnh lùng gấp quạt một cái ,dùng lực ném quạt về phía Lam Triệt.

Hắn nghiêng người tránh đi, nhìn chiết phiến rơi xuống đất cách chỗ hắn không xa, trong lòng có chút kích động. Vừa rồi nếu không né đi, sẽ bị chiết phiến mang theo sát khí kia của Y Hàn động vào người, xem chừng bây giờ cũng có thể trọng thương đấy chứ?

Cơ mà, hắn chưa kịp trả đũa thì lại nghe thấy một giọng giễu cợt vang lên :

“Ai da ~ không nghĩ tới ở đây thật náo nhiệt a!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: GIẬN DỒI BỎ ĐI

Nhìn về phía phát ra giọng nói, nàng thấy một bóng dáng yếu đuối, mảnh mai, trên người vận y phục rườm rà phức tạp, tóc vấn cao, cài rất nhiều trâm ngọc phi thủy. Khuôn mặt sắc sảo dị thường. Người này, nói thế nào nàng cũng không thích a!

“Bái kiến Hân phi nương nương “

“Miễn lễ miễn lễ “ Điều Lạc Hân phất nhẹ tay, mắt đảo qua nhìn nàng đánh giá một chút , sau đó mới hắng giọng “ Hân Vương, Kính Dương vương và vương phi hình như đang có mâu thuẫn gì sao? giữa thanh thiên bạch nhật , nói năng lớn tiếng, hành động thân mật thế này... thực sự mà nói, đây là đang đụng chạm tới tôn nghiêm của hoàng tộc Mạc quốc chúng ta”

Điều Lạc Hân ánh mắt có chút tà khí, cái Kính Dương Vương phi này, nghe nói hoàng hậu suýt chút nữa là lập nàng làm Thái tử phi nếu không phải Kính Dương vương Đông Phương Lam Triệt thủ trước , mà mới đây, lại được cấp dưới báo lại, nàng ta lại thường xuyên tiến cung, ghé Đông Cung đánh cờ , trò chuyện với Thái tử điện hạ hết sức thân mật. Dù nàng ta hiện tại là Kính Dương vương phi, nhưng cũng không loại trừ khả năng sau này xảy ra biến cố, thái tử không chừng ...

Chính vì lẽ đó, Lạc Hân rất không có thiện cảm với nàng. Đã thế, nhân cơ hội này, đùa giỡn một chút.

“Kính Dương vương phi, muội nói xem, nguyên do vì sao lại náo nhiệt thế này?”

Lăng Bích Nguyệt đề ý, đằng sau ả ta đã có vài cung nữ cố nhịn cười rồi!Đúng là hồ ly tinh mà!

Không để nàng kịp lên tiếng, Đông Phương Lam Triệt đứng bên cạnh đã xen vào :

“Hân phi nương nương, lẽ nào chuyện trong nhà của bản vương, nương nương có quyền hỏi sao?”

Định làm nàng mất mặt sao? Có hẳn ở đây thì đừng có mơ tưởng đến chuyện đó .

Lam Triệt đột nhiên bước tới gần Điều Lạc Hân, cúi thấp đầu xuống, dừng ngay bên tai Lạc Hân làm nàng ta một phen đỏ mặt . Lam Triệt nhếch miệng thì thầm :

“Ngươi nghe cho rõ đây, tốt nhất là yên phận làm tròn bổn phận của một Hân phi đi, nếu còn

n ở đây gây khó dễ, bổn vương không biết là khi ở trước mặt Thái tử điện hạ sẽ lỡ miệng nói những gì đâu”

Là một người thông minh, Lạc Hân đương nhiên hiểu ý hân. Hân là đang đe dọa, là đe dọa đó a!

Nhưng mà, cái ghế Hân phi này, vẫn là không thể bỏ được!

À vội vội vàng vàng cười gượng gạo với nàng, thái độ nhún nhường khác hẳn lúc nãy :

“Ha ha... Nguyệt nhi muội muội, bổn cung... bổn cung về trước . Lúc khác sẽ đến thăm... muội muội”

Vừa nói xong đã chạy bay chạy biến, mặt tái xanh đến tội nghiệp. Nàng không nhìn được, liền ôm bụng cười ha ha.Lát sau mới quay sang hỏi hân :

“Ngươi nói gì với nàng ta vậy?”

“Thương lượng với cái ghế Hân phi của nàng ta thôi. Thế nào? Vừa rồi ta đã giúp nàng, có qua có lại, nàng nên là đền bù lại cho ta cái gì đi”

“Giữa phu thê với nhau, Lam Triệt, ngươi hà tất phải tính toán đến như vậy?” Mạc Y Hân linh cảm có điều chẳng lành, giúp nàng nói vài câu.

Lam Triệt cười khẩy, khinh thường nhìn đối phương :

“Đã biết chúng ta là phu thê, ngươi sao còn không biết tiến lui, biết điều tránh xa ra một chút?”

“Là ngươi không biết giữ thê tử, còn trách ai?”

“... “

Nàng nhận thấy hân sắp điên đến nơi rồi mới chịu ra mặt .

“Thôi thôi, chàng về trước đi, bản vương phi muốn nói chuyện với Hân ca một chút, nào, chúng ta đi thôi”

Và cuối cùng, hân đành phải cắn răng nhìn nó “ thân mật” đi cùng Mạc Y Hân .

“Được, được lắm, Lăng Bích Nguyệt, nàng đợi đó, thù này bản vương nhất định sẽ trả”

Đến gần tới nàng mới chịu trở về. Tịch Nhan đỡ nàng xuống xe, cùng nàng định tiến vào vương phủ thì bị thị vệ ngăn lại. Lăng Bích Nguyệt nhàu mày, nhìn lướt qua bọn họ, trầm giọng hỏi :

“Các ngươi hôm nay lại dám cản đường bổn vương phi?”

“Mau tránh ra! Các ngươi uống nhầm thuốc rồi sao? Đây là vương phi nương nương a!”

Hai tên thị vệ dẫn đo một lát rồi cúi người đáp :

“Thỉnh vương phi nương nương thứ lỗi, vương gia diện hạ vừa truyền lệnh xuống, đêm nay nhất quyết không thể cho vương phi vào. Nói là vương phi về khuya, không đúng theo quy củ, nên phạt không cho vào a”

“Cái gì?” Cái tên Lam Triệt này! Hắn là đang làm cái trò gì vậy?” Mau nói vương gia ra đây gặp bổn vương phi! Bổn vương phi hôm nay mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!”

“Vương phi thứ lỗi, không thể được a. Vương gia nói, bất luận vương phi nói cái gì, cũng làm ngo”

“Đáng chết !” Nàng hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi. Bộ ngoài vương phủ này ra, nàng không còn nơi nào để đi sao? Lãng phủ để làm gì chứ!?

Nàng lại quay trở lên xe ngựa, Tịch Nhan hung hăng liếc hai tên thị vệ một cái, sau đó cũng theo nàng lên.

“Nương nương... chúng ta đi đâu a”

“Phủ Lãng thượng thư”

...

“Thế nào rồi?” Lam Triệt hưng phấn nhìn tên thuộc hạ, hi vọng là cái nữ nhân chết tiết kia sẽ xuống giọng năn nỉ tới mức nào.

Trái lại với mong đợi, tên thị vệ chỉ nhỏ giọng thưa :

“Hồi bẩm vương gia, vương phi đã lên xe trở về phủ thượng thư rồi ạ!”

“Cái gì ?Người nói ... nàng ta đi rồi?”

“Vâng”

Hừ, vậy cũng tốt, nữ nhân đó đi rồi, đỡ phải ngứa mắt! Tốt nhất là đừng quay về!

Thật ra lúc đầu hắn đã tính đến chuyện nàng sẽ trở về nhà mẹ đẻ, nhưng lại nghĩ trở về thế này, thanh danh nàng sẽ không còn a!

Nào ngờ, nàng vẫn là như vậy trở về.

“Được rồi, người lui đi” Lam Triệt phất tay, tiếp tục phê tấu chương.

Phủ Lãng thượng thư.

“Phụ thân, mẫu thân, Nguyệt nhi đã về”

“A... Nguyệt nhi, con thân là vương phi, nửa đêm không ở trong vương phủ hầu hạ vương gia, lại chạy về đây làm gì?” Lãng thượng thư hoảng hốt nhìn nàng.

“Hiện tại bổn vương phi và tên đáng chết đó có mâu thuẫn, muốn ở lại Lãng phủ mấy ngày. Nguyệt nhi sẽ trở về vương phủ, nhưng là phải do tên đó mò đến đón về! Vì thế, trong thời gian này, Nguyệt nhi hi vọng cha nương giữ kín miệng mình cũng như gia nhân trong phủ. Tránh để họ tiết lộ chuyện Nguyệt nhi trở về” Bằng không, danh tiết của nàng sẽ mất sạch!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, lên triều rồi lại tan triều, khi trở về, hắn vẫn là không thấy cái bản mặt cau có nhưng lại đáng yêu dị thường của nàng, có lẽ nhìn nàng mỗi ngày khi tan triều về đã là thói quen, nên hôm nay không thấy nàng, hắn liền có cảm giác mất mát.

Nhưng cứ nghĩ đến những gì nàng làm, hắn lại tự nhủ, tuyệt đối không được mềm lòng!

Hắn lại tiếp tục ngồi phê tấu chương. Nhưng là đến trưa, hắn lại nhớ nàng. Nếu là mọi ngày, nàng sẽ chạy đến và nói với hắn : “Triệt, bổn vương phi đói rồi! Dừng tay tí đi, ăn đi!” khuôn mặt nàng lúc ấy hết sức là đáng yêu cùng mỉa mai. Thanh âm ngọt ngào tựa tiếng chuông ngân.

Nhưng bây giờ, đã đến bữa trưa, chẳng có ai đến làm phiền hắn...

Đêm tối lại đến, hắn lại nhớ nàng. Nhớ ngày hôm trước, khi cha nương rời đi, hắn đã cùng nàng ngắm trăng, sau đó hai người còn ân ái ái ái...

Hạnh phúc, vui vẻ như vậy. Nhưng bây giờ, nữ tử yêu kiều ấy đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: BỔN VƯƠNG ĐI ĐÓN VƯƠNG PHI HỒI VƯƠNG PHỦ!

Cuối cùng vẫn là không chịu được , đứng dậy khoác thêm áo , chỉnh lại y phục . Lam Triệt hướng ra ngoài ra lệnh :

“ Chuẩn bị ngựa cho bốn vương! Bốn vương hiện tại muốn đi đón vương phi hồi vương phủ!”

Quản gia đứng bên ngoài vừa nghe hần phân phó, đã hoảng hốt chạy vào, khom người thưa :

“ Vương gia, bây giờ đã không còn sớm, chỉ bằng đề ngày mai hãy đi...”

“ Bốn vương lặp lại một lần nữa, người mau chuẩn bị ngựa cho bốn vương. Nếu ngay cả việc này cũng không làm được thì người nên cáo lão hồi hương đi là được rồi!” Hần lạnh lùng liếc mắt một cái. Trong lòng lúc này rối ren vô cùng. Hần đuổi nàng đi như vậy, đến đó hần phải nói thế nào thì nàng mới chịu tha thứ cho hần, trở về bên hần đây?

Quản gia hoảng hốt, vội vã chạy đi chuẩn bị.

Rất nhanh sau đó, một con tuần mã đã đứng trước cổng vương phủ . Đông Phương Lam Triệt tiêu sái đi đến, vẫn là tung người lên ngựa điều nghệ như mọi lần, tay khẽ siết chặt dây cương. Sau một tiếng hô lớn, ngựa lao đi trong màn đêm mịt mù, thẳng hướng phủ Lăng thượng thư.

Lúc này, nàng còn đang đánh cờ với Tịch Nhan.

“ Nhan nhi, xem ra, ván này bốn tiểu thư lại thua người rồi!” Nàng có chút phấn khởi nhìn bàn cờ, tay còn đang vân vê quân cờ nhỏ màu trắng bằng gỗ.

Tịch Nhan trước nay khi chỉ có hai chủ tớ nhà nàng thường là không câu nệ tiểu tiết, vì thế thẳng thắn cười rất tự nhiên :

“ Tiểu thư , người giỏi võ công, văn võ song toàn chẳng kém nam tử, bất kể cái gì cũng thành thạo, nhưng mà... nếu nói về đánh cờ, người không thể so với Tịch Nhan được đâu !”

Nàng phì cười, giờ tay cốc nhẹ vào đầu Tịch Nhan một cái :

“ Tiểu nha đầu, bốn tiểu thư là quá nuông chiều, người chính là được sủng sinh kiêu!”

Tịch Nhan chu môi, hai tay ôm đầu, ủy khuất nhìn nàng :

“ Tiểu thư, tiểu thư saoỡ đánh Nhan nhi!”

Nàng còn đang định nói thêm thì lại thấy thuộc hạ của phụ thân đến. Ho khan vài tiếng, nàng lấy lại bộ dạng nghiêm túc nhìn hần :

“ Nói! Có chuyện gì?”

“ Hồi bẩm nương nương, lão gia nói, vương gia đang trên đường đến đây, hình như là muốn đón nương nương hồi vương phủ “

“ Cái gì?” Nàng đập bàn, đứng bật dậy. Mắt mờ thao láo nhìn tên tiểu tử trước mặt đang run như cây sậy.

Lam Triệt đến? Hần muốn đến đón nàng sao? Nực cười! Hôm qua còn mạnh miệng nói cái gì phạt này phạt nọ, hôm nay lại đến đón nàng?

Lăng Bích Nguyệt nàng há có thể để hần muốn làm gì thì làm, muốn đuổi thì đuổi, muốn đón thì đón sao?

Đội kiếp sau đi !

Tịch Nhan bên cạnh thấy sắc mặt nàng thay đổi, đương nhiên hiểu tâm trạng của nàng, liền tiến lên nhẹ giọng hỏi :

“ Tiểu thư, chúng ta ... phải làm gì a?”

Nàng đảo mắt một cái, sau đó nhìn tên gia nhân kia hung hăng ra lệnh :

“ Đi! Người đi nói lão gia là dù thế nào đi nữa, tuyệt không được để tên Đông Phương Lam Triệt bước vào Lăng phủ nửa bước!”

“ Thuộc hạ lập tức đi làm ngay!”

Tên gia nhân còn chưa kịp bước đi thì lại thêm một tên gia nhân khác đến báo , Kính Dương Vương đến, nói muốn gặp nàng.

Hừ, tên này đến cũng thật là nhanh đi!

Nếu đã đến, nàng cũng không ngại ra giáo huấn hần một phen đâu!

Tịch Nhan giúp nàng thay y phục, chải chuốt lại một chút sau đó mới cùng nàng đi đến phòng khách.

Nàng vừa bước qua thềm cửa, một bóng dáng đã lao đến ôm chặt lấy nàng, lại còn thì thầm gọi tên nàng hết sức tha thiết cùng nhu tình.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi..”

Nàng nhăn mặt, khó chịu đẩy mạnh hắn ra, tay còn phui phui người một chút, giống như thân thể vừa đụng vào thứ gì dơ bẩn lắm.

Lam Triệt nếu như mọi lần sẽ trách cứ nàng, nhưng lần này hắn thực sự không để tâm. Điều làm hắn để tâm vào thời điểm này, đó là đưa nàng về.

“Vương gia, người tốt nhất là tránh xa bốn vương phi một chút a! Nửa đêm nửa hôm, vương gia tới là để náo loạn hay diễn tuồng vậy?”

“Nguyệt nhi, bốn vương đến là để đón nàng.”

Lăng thượng thư ngồi trên ghế nãy giờ bị bỏ rơi, nghe thấy hắn nói vậy, liền đứng lên phụ họa, lão thật sự rất muốn tống đưa con gái khùng bố này đi lắm rồi:

“Nguyệt nhi, vương gia nói rất đúng a. Con dù gì cũng là một vương phi, ở lại đây thật sự không hay lắm, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh. Nguyệt nhi ngoan, người nghe lời phụ thân, hãy cùng với vương gia hồi vương phủ đi.”

Nàng lườm Lăng thượng thư một cái sau đó lạnh lùng nói:

“Nếu người đã đến đây, vậy bốn vương phi muốn cùng người bàn vài chuyện!”

“Vương phi muốn bàn chuyện gì?”

“Bốn vương phi muốn một cái hưu thư từ người!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: HỖN ĐẢN!

“Hưu thư?” Lam Triệt hoảng đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Nữ nhân này đang nói cái gì vậy?

“Người nghe không rõ sao? Bốn vương phi cầu hưu thư!”

“Nguyệt nhi, nàng đừng nhăn tâm như thế được không? Phải làm sao nàng mới chịu trở về đây?”

“Chẳng làm sao cả!”

Hắn định nói thêm, nhưng lại nghĩ bây giờ có nói thêm cái gì cũng vô ích, chẳng thà....

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, hắn cười thầm trong bụng, lên liếc nhìn nàng một cái. Ha ha, Nguyệt nhi a Nguyệt nhi, nàng không tự mình về, bản vương liền có cách khiến nàng cam tâm tình nguyện trở về!

Đông Phương Lam Triệt vờ ho mấy tiếng, sau đó lấy lại bộ mặt nghiêm trọng, trầm thấp nhìn nàng nói dần từng chữ:

“Được, nếu vậy, bốn vương cũng không ép nàng! Hưu thư, ngày mai sẽ có cho nàng!”

...

Sáng hôm sau, quả thật hắn có cho người đưa hưu thư tới Lăng phủ, nhưng mà... người đưa thư lại là Linh phi, tỷ tỷ tốt của nàng.

“Tỷ tỷ” Nàng cung kính hành lễ.

Ngọc Linh bước tới, cẩn thận đỡ nàng đứng dậy, dịu dàng nói:

“Nguyệt nhi, chúng ta vào trong nói chuyện”

Nàng bên ngoài cười nói rất tự nhiên, nhưng bên trong lại cảm thấy hồ nghi vô cùng. Tại sao Triệt lại nhờ Linh phi đưa hưu thư mà không phải thuộc hạ của hắn? Lễ nào...

Hai người đi vào hoa viên , vừa uống trà vừa trò chuyện.

Mở đầu là tiếng thở dài âm ảm của Linh phi khiến nàng càng thêm lo lắng. Tên Lam Triệt này, hẳn cư nhiên dám mang người mà nàng yêu quý nhất ra ép nàng mà!

“Nguyệt nhi a, sáng sớm hôm nay, Triệt Triệt đã vào cung, đích thân gặp bốn cung , nhờ bốn cung đưa hưu thư cho muội. Bốn cung cũng đã đọc sơ qua hưu thư này. Thú thực, tội trạng nêu trong này nếu truyền ra ngoài, thanh danh của muội , bốn cung không dám đảm bảo.”

“Tỷ tỷ xin đưa muội bức thư, muội muốn xem thử”

“Đây, muội cứ từ từ mà đọc”

Ngọc Linh đặt bức thư nhỏ vào tay nàng.

Chậm rãi quét mắt qua những hàng chữ, càng đọc, sắc mặt nàng càng xấu đi. Đến chữ cuối cùng, tay cầm bức thư gần như sắp nắm chặt đến nỗi bức thư bị xé đi rồi.

Tên hỗn đản này, hẳn viết cái gì nàng thân là vương phi mà không biết tuân thủ quy tắc của vương phủ, đã vậy còn lớn tiếng thách thức phu quân, được sủng sinh kiêu. Chưa hết, lại để vương gia nửa đêm nửa hôm hạ mình đến Lăng phủ đón nàng, nhưng lại bị nàng thẳng thừng từ chối ... rồi thêm cả một đoạn thêm mắm thêm muối đằng sau .

Nàng ngẩng lên, nhìn thẳng vào Ngọc Linh, dứt khoát nói :

“Tỷ tỷ, tỷ phải tin tưởng Nguyệt nhi, Nguyệt nhi quả thực không có...”

“Bốn cung biết a, chỉ là... người ngoài sẽ không nghĩ như vậy”

Lại thêm công công trong cung tới tuyên chiếu chỉ làm nàng suýt nữa thì tức đến ói cả ra máu!

“Kính Dương vương phi tiếp chỉ! Thân là vương phi , lại không biết phép tắc, ngỗ ngược bất kính với trượng phu . Nay trẫm thay Kính Dương Vương làm chủ, nếu Lăng thị xác nhận vào hưu thư, sẽ bị phế ngôi vương phi , biếm thành thứ dân, tịch thu gia sản. Nhưng nếu biết nhận sai, ăn năn hối lỗi , trở về vương phủ, trẫm cùng vương gia sẽ bỏ qua. Khâm chỉ!”

Cả người nàng run lên. Biếm thành thứ dân? Tịch thu gia sản?

Rõ ràng cũng là Lam Triệt bày trò !

Hay cho một Đông Phương Lam Triệt, hẳn cư nhiên dám dùng cả Linh tỷ tỷ và Hoàng thượng, lôi ra bức ép nàng!

“Bích Nguyệt lĩnh chỉ!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nhận lấy chiếu chỉ.

Công công đằng hắng một tiếng, sau đó nhìn nàng thúc giục :

“Thỉnh vương phi mau quyết định, đề nô tài về bẩm báo với bệ hạ”

Nàng còn có thể quyết định cái gì?

“Công công thỉnh hồi cung, thưa với bệ hạ, nói với người là bốn vương phi đã biết lỗi, lập tức quay trở về Kính Dương vương phủ!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: MỘT LỜI ĐÃ ĐỊNH

Đội cho đám công công kia rồi đi, nàng liền trút giận lên Lăng phủ, gặp ai đều sẽ mắng, sẽ chỉ trích nặng nề. Ngay cả Tịch Nhan cũng không dám lại gần nàng, chỉ lặng lẽ sắp xếp đồ đạc .

Trên đường trở về vương phủ của nàng quả thực chẳng thuận lợi tí nào, đi được nửa đoạn đường, liền bị tập kích.

Tịch Nhan rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm, toan lao ra thì bị nàng giữ lại. Nàng nhìn Tịch Nhan, khẽ lắc đầu. Tịch Nhan nhú mày, vẫn không hiểu được nàng là đang có ý gì.

Lăng Bích Nguyệt cũng không có để ý, bình thản nói lớn đủ để cho bên ngoài nghe rõ :

“Độc Cô Thái tử, là bôn vương phi trẻ hèn, quả thực vô cùng xin lỗi. Nhưng hôm nay bôn vương phi tâm tình không tốt, hèn lúc khác vậy”

“Kính Dương vương phi làm vậy khác nào quá bất công cho bôn thái tử?Bôn thái tử vì ngươi đã lặn lội từ Nguyệt Quốc đến đây từ sớm, không những đề ti thí với ngươi mà còn muốn giữ lời hứa. Bây giờ lại phải cất công chạy đến đây tập kích. Kính Dương vương phi, ngươi nói xem, này là cái đạo lý gì?”

Nàng nhếch môi, lắc đầu một cái, chậm rãi vén màn xe lên. Tịch Nhan vội vàng đỡ nàng xuống.

Ninh Duệ nhìn đến nữ tử yêu kiều trước mắt, không khỏi cảm thán. Nàng quả thực rất mê người, vừa mạnh mẽ lại vừa nhu mì, bình tĩnh. Còn có dung mạo giống như tiên nữ hạ phàm, diễm đảo chứng sinh. Một nữ nhân hoàn hảo không tí vết!

Chỉ là, người hoàn hảo như vậy, lại không phải là của Ninh Duệ hẳn.

Quả thực có chút tiếc nuối.

Thanh âm nhẹ nhàng, lạnh lạnh như tiếng chuông ngân của nàng truyền đến kéo hắn về lại thực tại :

“Đã đắc tội với thái tử rồi, bôn vương phi không biết nên làm thế nào để bù đắp đi? Bất quá, bôn vương phi nghe nói, Độc Cô thái tử ngươi không có hẹp hòi, chuyện vật này, có nên hay không bỏ qua a?”

“Sao có thể bỏ qua đi?” Độc Cô Ninh Duệ tà tử cười, lướt đến trước mặt nàng, lơ đãng dùng tay nâng cằm nàng lên “Trẫm nghe không bằng mắt thấy, một người thông minh như vương phi lại chưa nghe qua câu nói này sao? Dù gì cũng chỉ là nghe qua mà thôi, sao có thể cho là sự thật được chứ?”

Tịch Nhan thấy khoảng cách hai người có chút ... quá gần, nhìn vào cảm thấy vô cùng ám muội, theo bản năng của một a hoàn tâm phúc, nàng vội vàng chen vào giữa, đề cao cảnh giác nhìn Ninh Duệ cùng với một lời đe dọa :

“Nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh thái tử gia tự trọng”

Đôi đồng tử chuyển động, nhìn sang cái tiểu a đầu vừa lên tiếng, ánh mắt tỏa ra sát khí, tay cơ hồ chuẩn bị bóp chết cái kẻ to gan không phân biệt chủ tớ kia. Nhưng hắn chưa kịp làm gì, một bàn tay mềm mại đã đặt lên mắt hắn, che lại đôi đồng tử khát máu của hắn.

“Tịch Nhan lỡ lời, thái tử đừng để tâm. Có trách thì trách bôn vương phi dạy dỗ a hoàn không đúng ...”

Hơi ấm và sự mềm mại của nàng làm tim hắn đập loạn lên...

Chắc chắn rằng hắn sẽ không động thủ, nàng mới từ từ bỏ tay xuống. Chỉ là, mới vừa ly khai khỏi mắt hắn, đã bị hắn dùng tay ôm lấy bờ eo thon, kéo sát vào người.

“Độc Cô Ninh Duệ, ngươi đang làm gì?” Nàng trừng mắt nhìn hắn, hành động này là quá lỗ ròi!

Tịch Nhan há hốc mồm, chuẩn bị tiến lại bảo hộ nàng thì bị đám ám vệ của Ninh Duệ cản lại, điềm huyết ngữ.

Nàng vận công, tính một churong đánh hắn, lại bị hắn khóa trụ tay.

“Tiểu vương phi, nàng không phải nói sẽ đền bù cho bôn thái tử? Bôn thái tử vừa nghĩ đến, cũng khá lâu Mạc quốc chưa có thăm hỏi gì Nguyệt quốc a. Chi bằng, ... lần này nàng hãy thay mặt Mạc quốc đi Nguyệt quốc chơi 1 chuyến đi”

Bích Nguyệt dùng hết sức đẩy hắn ra, nghiêm giọng nói :

“Thái tử diện hạ, ngươi tự trọng. Chuyện này, ngươi có thể gặp Mạc quốc Hoàng thượng mà bàn bạc! Đây căn bản không phải chuyện của bôn vương phi!”

Độc Cô Ninh Duệ này quả thực da mặt rất dày! Nàng đã cự tuyệt như vậy, hắn vẫn khăng khăng bức ép nàng.

Cuối cùng, lại đến lượt hắn nghiêm túc đáp lại nàng :

“Thân là vương phi, nàng sao có thể không giữ lời được? Huống gì, tất cả ám vệ, kể cả cái kia a hoàn của nàng đều nghe?Sẽ thế nào nếu bôn thái tử nói ra nhỉ?”

Nàng hơi chột dạ. Nếu nói ra, thế nào cũng là nàng chịu thiệt a!

Hơn nữa, mượn cơ hội này, sang Nguyệt quốc chơi một chuyến, tránh gặp mặt tên Lam Triệt đáng ghét kia một thời gian cũng là một ý kiến!

“VẬY, bốn vương phi sẽ đi bao nhiêu lâu?”

Hắn đột nhiên cười hết sức nham hiểm, cúi xuống, khuôn mặt yêu nghiệt dí sát vào mặt nàng, từng hơi thở nóng rực của hắn phả thẳng vào mặt khiến nàng cảm thấy ngửa ngửa và xấu hổ vô cùng, giọng hắn trầm thấp :

“Một tháng... một năm... hay cũng có thể... là cả kiếp này chẳng?”

“Người... biến thái! Cút ra cho lão nương! Đừng có thừa nước đục thả câu! Bốn vương phi chỉ đi trong vòng nửa tháng!” Nàng vung tay đánh vào người hắn một cái.

“Thân thủ cũng tốt lắm. Được thôi, một tháng thì một tháng”

“Một lời đã định”

“VẬY, chờ đến đó, chúng ta sẽ tỉ thí sau, hiện tại nàng mau đi đi, chỉ sợ Kính Dương Vương kia của nàng sẽ làm loạn đó a”

“VẬY, bốn vương phi đi trước! Cáo từ!”

“Cáo từ!”

Thân ảnh phút chốc vụt đi, bỏ lại nàng, Tịch Nhan còn đang bất tỉnh và thi thể thảm hại của phu xe, còn cả xe ngựa ...

Nàng ngồi xuống, điểm mấy huyệt đạo trên người Tịch Nhan, chưa tới một tuần trà, tiểu a đầu cũng tỉnh lại.

“Nương nương... Người không sao chứ ?? Gã thái tử kia có làm người bị thương không?? Là Tịch Nhan không tốt...” Vừa tỉnh dậy, Tịch Nhan đã sụt sùi nhìn nàng, ánh mắt xoe tròn ngấn nước .

Bích Nguyệt phì cười, xoa đầu nàng, nhẹ giọng trấn an :

“Ta không sao! Mau đứng lên, chúng ta trở về vương phủ!”

“Dạ, nương nương!”

Để rút ngắn thời gian, Tịch Nhan và nàng bỏ lại xe, cùng lên ngựa, phi thẳng về Kính Dương Vương phủ.

Kính Dương Vương phủ.

Vừa thấy nàng trở về, đám thị vệ canh trước cổng vội quỳ xuống hành lễ, sau đó một người chạy vào thông báo, người còn lại mở cổng để nàng vào.

Nghe đến nàng trở về, hắn cũng không có ra đón. Chỉ gật đầu một cái, phân phó người hầu hạ nàng, thế là đủ.

Thái độ hời hợt của Lam Triệt khiến nàng có chút bức mình. Là chính hắn bức nàng quay về. Bây giờ nàng đã trở về rồi, hắn sao có thể có cái thái độ đó chứ!?

Tên hỗn đản này!

Đã vậy, nàng càng phải nhanh chóng đi Nguyệt quốc một chút!

Ngâm mình trong thùng nước tắm, nàng nhắm mắt suy nghĩ, khi nào thì Ninh Duệ mới cho người tới Mạc quốc mời nhĩ?

Hơi nóng làm nàng nhanh chóng buồn ngủ, sau đó là thiếp đi lúc nào cũng hay.

Đông Phương Lam Triệt hẳn cho dù hiện tại đang giận nàng, nhưng vẫn là rất nhớ, cuối cùng không kìm được đến thẳng tẩm thất của nàng. Tịch Nhan và đám a hoàn thấy hắn, cũng tự động lui ra, Tịch Nhan cũng không quên báo cáo :

“Thưa vương gia, nương nương hiện tại đang tắm”

“Ừ, người lui đi”

Hắn hít sâu một hơi, sải bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: VƯƠNG PHI, NÀNG ĐANG LO LẮNG SAO?

Qua làn khói mờ ảo, Lam Triệt nhận thấy có một nữ tử đang dựa người vào thùng tắm thoát ẩn thoát hiện. Nàng bình thường đã hơn người như vậy, không nghĩ tới lúc tắm nước nóng, hơi ẩm phả lên khiến làn da hơi ửng hồng càng làm nàng thêm mị hoặc .

Hắn nuốt nước miếng xuống, cố gắng kìm nén lại, tiến tới bên cạnh nàng. Bàn tay vô thức đưa lên, vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng ra đằng sau....

Chăm chú nhìn nàng, càng nhìn càng làm hắn xao động.

Từ nhỏ đến giờ, hắn chưa từng xem bất kỳ nữ nhân nào là tuyệt sắc, cũng chẳng tin cái gì gọi là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, cho dù có là hoàng hậu hay kẻ cả mẫu thân của hắn cũng vậy. Trong tiềm thức của hắn, ai cũng giống nhau vậy thôi!

Nhưng mà, đến khi hắn gặp nàng, mới hiểu được vì sao lại có câu nói đó. Nàng chính là nữ tử đẹp nhất mà hắn từng gặp.

Khẽ khàng khép mi mắt xuống, hắn khom người, chậm rãi chạm môi vào cánh môi đỏ mọng xinh đẹp của nàng.

Bị hôn như vậy, Lăng Bích Nguyệt giật mình tỉnh dậy, áp vào mặt là khuôn mặt phóng đại của Lam Triệt. Theo quán tính, liền hét lớn một tiếng.

Đám Tịch Nhan và một số a hoàn nghe thấy tiếng hét, vội vội vàng vàng xóc váy chạy vào , vương phi mà có cơ sự gì, làm sao mà chịu cho nổi a!

Chính vì thế, chẳng ai nhớ đến bên trong còn có vị vương gia kính yêu của họ còn đang trong đó.

Khi tất cả xông vào, nhìn thấy cảnh trước mặt, ai nấy đều xấu hổ cúi gầm mặt, tiếp đó là chạy vèo ra ngoài, chỉ có Tịch Nhan là kịp nói một tiếng xin lỗi . Cảnh trước mặt thật sự rất mờ ám nha... .

Wương phi của họ thì cả thân không một mảnh vải che thân, nhìn vương gia “đắm đuối”, mặt thanh tú cũng ửng hồng cả lên, huống gì... khoảng cách của họ lại gần như vậy.

Bích Nguyệt một lúc lâu sau mới định thần lại được. Nàng tức giận, trừng mắt nhìn yêu nghiệt :

“Hỗn đản! Sao ngươi dám nhân lúc lão nương đang ngủ ... mà giờ trò há!!!???” Vừa nói vừa ra sức hất nước trong bồn lên người hắn.

Lam Triệt phì cười, khổ sở né ra sau, dờ khóc dờ cười đáp lại nàng :

“Ha ha ! Nguyệt Nguyệt a! Nàng có phải giận quá nên đầu óc lú lẫn rồi đi? Nàng là vương phi của bản vương, bản vương .. sàm sỡ nàng thì có gì sai a? Mà cái này không thể gọi là sàm sỡ, mà là...”

“Ngươi ...! Im ngay và cút ra !” Nàng đỏ mặt, hai tay quơ quào loạn xạ, chỉ hận không thể nhào tới xé xác hắn ngay tại chỗ.

Lam Triệt cười đều , nhân lúc nàng còn đang nổi điên , lựa lúc sơ hở liền cúi xuống hôn lên trán nàng một cái, sau đó... xách dép chạy ra ngoài.

Nàng tức đến ghen cả họng, một câu cũng không nói được. Cơ mà... Vì sao lúc được tên hỗn đản ấy hôn, nàng lại cảm thấy dễ chịu như vậy a?? Không thể nào...

...

Tối

Trên bàn ăn biết bao nhiêu là món ăn được bày lên, nhưng nàng chính là một chút cũng không có để ý. Lam Triệt ở trước mặt hết sức căng thẳng cùng sợ sệt, trong lòng cứ lặp đi lặp lại một câu : nương tử đang giận, nương tử đang giận, nương tử đang giận ....

“Nguyệt nhi, nàng... ăn đi, có được không?”

“...”

Tịch Nhan ở sau lưng nàng thấy căn phòng tĩnh lặng không ai dám động đậy như vậy, liền hít sâu một hơi, gượng cười nhìn nàng :

“Nương nương, thức ăn sắp nguội rồi, vương gia... đang đợi a... nương nương...”

“...”

“A! Nương nương, người xem, hôm nay có món trứng gà chiên người thích này!”

“...”

“Nương nương...”

Vẫn là không thèm trả lời, ngay cả một cái nhìn cũng không!

Đông Phương Lam Triệt đợi hơn một canh giờ, cuối cùng cũng không chịu nổi, bụng hần từ nãy giờ đã reo kịch liệt lắm rồi, mà dỗi dễ làm người ta mất đi lý trí, dù hần tài giỏi đến đâu, võ công lợi hại thế nào, bất quá cũng chỉ là một phạm phu tục tử, không thể nào kìm nén được cơn dỗi. Đập bàn một cái, Lam Triệt lạnh lùng ra lệnh:

“Nếu nàng đã không ăn, thì mau trở về phòng đi! Bốn vương còn phải ăn! Đừng có ở trước mặt làm vướng mắt người khác! Cho dù có là ái phi, cũng đừng có cái kiểu được sủng sinh kiêu đi!”

Nàng nhũn mày, cũng đứng bật dậy, lờ mờ hần một cái, sau đó phất tay áo rộng thùng thình, nhanh chóng hướng phía cửa mà rời đi. Tịch Nhan và hai a hoàn thường ngày vẫn theo hầu nàng cũng hành lễ qua loa với hần một cái rồi theo nàng rời đi.

Bất quá, vừa ra đến cửa, người trong cung lại cử một vị công công tới.

Đợi cho tất cả trên dưới Kính Dương vương phủ đều quỳ xuống hết rồi, công công mới ho khan vài tiếng, tay mở thánh chỉ, đồng dạng đọc:

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Kính Dương vương phi Lăng thị có tài ăn nói, được Nguyệt quốc thái tử hảo ý mời sang chơi một chuyến, coi như sứ giả đại diện Mạc quốc. Chuyện này liên quan đến thể diện của hoàng thất và Mạc quốc, hi vọng Lăng thị nhanh chóng chuẩn bị, ngày mai lên đường! Khâm chi!!!”

“Lăng Bích Nguyệt tiếp chỉ!” Nàng rướn người, hai tay nhận lấy thánh chỉ. Hừ, tên Độc Cô yêu nghiệt này, xem ra, hành động cũng nhanh lắm!

“Đúng rồi, hoàng thượng còn có ban tặng cho vương phi hai hòm lụa quý, ba vạn hoàng kim, 5 bộ trăm ngọc, 7 bộ phần son, trang sức, xem như ban thưởng cho vương phi nương nường. Công công cười cười, đưa tay đỡ nàng đứng dậy.

Rất nhanh sau đó, một loạt đồ được mang vào vương phủ. Nhìn mấy thứ trước mặt, Lam Triệt cau mày hỏi:

“Công công, ở đây bệ hạ chỉ lệnh cho một mình vương phi của bốn vương đi thôi à?”

“Thưa vương gia, thật sự là như vậy!”

“Hừ! Vô lý! Quân gia! Chuẩn bị ngựa cho bốn vương! Bốn vương muốn tiến cung một chuyến!”

Nàng liếc nhìn hần một cái kinh bị, rõ ràng lúc này còn mắng chửi nàng, bây giờ lại ra vẻ quan tâm nàng như vậy!

Tịch Nhan ngẩng đầu quan sát trời một chút, sau đó thì thào vào tai nàng:

“Nương nường, bây giờ đã khuya lắm rồi, trời về đêm rất lạnh, vương gia... nương nường nên khuyên nhủ vương gia một chút”

Nàng cúi đầu, đúng là đi bây giờ có chút bất tiện! Cho dù đang giận nhưng mà, sức khỏe của hần, không thể làm lơ được.

Nghĩ đoạn, nàng hơi cắn môi, dùng hết sức nặn ra vài câu:

“Vương gia, đi bây giờ không tốt, nên là mai đi cũng được!”

Lam Triệt đang định nhảy lên ngựa, nghe nàng nói vậy, liền khựng lại một chút, khóe môi nhất thời cong lên:

“Nàng đang lo lắng cho bản vương?”

“Người...xàm ngôn!” Nàng có chút chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: LÀM LOẠN

Đông Phương Lam Triệt phút chốc trở nên vô cùng vui vẻ, nữ tử này, thế nhưng lại còn chối! Thật dễ thương nha!

Nàng còn đang ngơ ngác ngác, hần đã nhân cơ hội vòng tay qua eo nàng, ôm nhẹ vào lòng, bạc môi hôn lên tóc nàng một cái, ôn nhu nói:

“Nàng ở vương phủ, nhớ đi ngủ sớm đi, trời lạnh, không nên đợi bốn vương ở ngoài này, sẽ nhiễm phong hàn”

“Ta không...” Tên này điên rồi! Nàng sao có thể ra đây đợi hấn chứ! Nằm mơ đi!

Bất quá nàng còn chưa có nói xong, hấn đã cắt lời :

“Không được cãi lời , Tịch Nhan, mau đưa vương phi của bốn vương về phòng nghỉ ngơi”

Nàng tròn mắt , hấn đang bị “ hâm “ à?

Lệnh của vương gia, đương nhiên không dám trái lệnh, Tịch Nhan vội vàng đỡ nàng đưa nàng trở về tẩm thất, giúp nàng trút bỏ lễ phục trên người, thay bằng một y phục mỏng .

Nàng đi lên giường, sau đó lại nhớ ra cái gì đó, quay sang dặn dò Tịch Nhan đang cúi húi xếp đồ vào tay nải chuẩn bị ngày mai để nàng lên đường sang Nguyệt Quốc :

“Tịch Nhan, ngày mai lên đường, em nhớ mang theo hai đoản kiếm phòng ngừa đi, với tính khí của tên thái tử đó ,ai biết được hấn có giờ trò gì không”

“Vâng vâng, nô tỳ biết rồi mà, nương nương yên tâm đi nghỉ đi”

Cùng cái thời điểm này, trong Hoàng Cung , Hoàng đế Đông Phương Ngạo Khâm đang túi bụi phê duyệt tấu chương, thì lại nghe thái giám bên ngoài vào báo:

“Thưa bệ hạ, Kính Dương Vương cầu kiến, nói là có việc gấp cần phải nói ngay tới nay”

Lão hoàng đế thờ dài một tiếng, phát tay gạt đầu . Tên thái giám đương nhiên hiểu ý , lại rào bước ra bên ngoài mời cái người kia vào trong điện.

Đông Phương Lam Triệt ngẩng cao đầu, ngáp dài một cái, sau đó mới đi vào, dáng vẻ mệt mỏi khom người hành lễ:

“Triệt nhi tham kiến bệ hạ”

“Miễn lễ. Đứng dậy đi, nói, hôm nay là có chuyện gì ?”

“Bệ hạ, vì sao trong chiếu chỉ , người chỉ ra lệnh cho Nguyệt nhi đi mà không có Triệt nhi?” Lam Triệt trầm giọng chất vấn.

Lão hoàng đế mệt mỏi lắc đầu, nâng ly trà lên uống một ngụm, vừa uống vừa đáp :

“Cái này là vạn bất đắc dĩ . Triệt nhi, người không phải là người không hiểu chuyện, Nguyệt quốc so với nước ta cường đại hơn rất nhiều, dựa vào lực lượng hiện tại, nếu là Nguyệt quốc bọn họ mang quân sang đánh thì khả năng thắng của chúng ta vô cùng ít ỏi . Là Thái tử Nguyệt quốc đích thân viết thư gửi cho trẫm, nói muốn Mạc quốc cử một sứ giả qua bên đó nói chuyện một chút, để thắt chặt nền hòa bình giữa hai nước a, hấn ta còn chỉ đích danh là vương phi của người .”

Tay nắm lại thành quyền, cái gì mà không thể đánh thắng? Có hấn ở đây, Hoàng thúc còn sợ cái gì?

“Nếu bọn họ có đánh , Triệt nhi cũng dư sức mà đánh thắng họ!” Hấn đắc thắng vỗ ngực, chưa có gì mà Lam Triệt hấn không thể làm, Nguyệt quốc thì sao chứ!Chẳng qua là lực lượng binh nhiều mà thôi!

“Triệt nhi, người phải biết, điều này chỉ tăng thêm thương vong cho Mạc quốc chúng ta a. Vẫn là không nên. Nếu người còn lằng nhằng, trẫm sẽ không nương tay đâu!Đừng nào loạn”

...

Trong Kính Dương vương phủ không hiểu sao từ tối hôm qua đột nhiên xuất hiện một toán binh lính đến bao vây , nói chính xác hơn chính là canh gác trước cổng, đặc biệt trước phòng của Lam Triệt là có 2 lớp người đứng canh tứ phía, bên trong không ngừng truyền ra tiếng đập , đá cửa, khiến nàng sáng hôm sau tỉnh dậy, vô cùng phiền phức.

Tịch Nhan giúp nàng mặc lễ phục , thấy nàng khó chịu như vậy, không khỏi lo lắng một phen :

“Nương nương sao thế ?”

“Tiểu Tịch, người nói xem, sao lại có nhiều cấm quân từ trong hoàng cung đến đây như vậy? Họ muốn làm gì?”

Một a hoàn đang chỉnh sửa mái tóc cho nàng nhanh nhẩu lên tiếng :

“Vương phi a, nô tỳ nghe nói, là hôm qua vương gia tiến cung, cầu hoàng thượng được đi Nguyệt quốc với vương phi , hoàng thượng không cho , lại sợ vương gia nào loạn, nên cử người đến vương phủ canh chừng vương gia”

“Bọn họ có thể ngăn được Lam Triệt sao?” Vớ vẩn, với cái võ công thâm hậu mang danh đệ nhất thiên hạ kia, há có thể làm khó hấn sao?Nàng không

tin!

“Hình như là các thị vệ thi triển cái nội công gì đó, tạo ra kết giới nhốt vương gia lại a”

“Có cần nghiêm trọng vậy không??Đi, chúng ta đi xem!”

Tên Lam Triệt này, người nháo loạn cái gì a? Bỏn vương phi còn không có náo loạn, người lại náo loạn rồi!

Đám thị vệ cao thủ đang mờ mờ đêm tối, đang dồn sức tạo kết giới thấy nàng đi tới, như gặp được Bồ Tát, dờ khóc dờ cười nhìn nàng cầu cứu, nhiều người kích động còn la lên :

“Vương phi nương nương , người mau vào khuyên nhủ vương gia một chút đi , bọn thuộc hạ không thể cầm trụ nổi nữa a”

“Tránh ra” Nàng gạt đầu , phẩy tay một cái, cả đám người kia lập tức bay sang một bên, cùng lúc đó, chiếc cửa bị đá tung ra, xa vạn trượng. Nàng kéo Tịch Nhan né sang một bên, còn chưa kịp nói cái gì, liền một bóng dáng nhào tới, ôm chặt lấy nàng , lại còn ra sức dụi dụi vào người nàng. Bích Nguyệt hoảng hốt, thẹn quá hóa giận, ra sức đẩy hắn ra :

“Lam Triệt! Người làm cái gì a?”

“Nguyệt nhi Nguyệt nhi, nàng mang bốn vương đi theo a, bốn vương muốn ở bên cạnh nàng” Lam Triệt vẫn nhất quyết không buông, đùa sao? Không có nàng, làm sao hắn sống nổi đây? Cuộc sống của hắn sẽ chán chết mất! Hơn nữa , hắn nghe thuộc hạ báo lại, cái tên Độc Cô Ninh Duệ kia vô cùng yêu kiều, dung mạo so với hắn còn hơn vài phần, lỡ như... lỡ như... nàng thấy Ninh Duệ đẹp hơn hắn, theo Ninh Duệ đáng ghét kia thì làm thế nào?

Nhìn cái bộ dạng chẳng ra sao của Đông Phương Lam Triệt, đám thị vệ a hoàn đứng một bên há hốc miệng không dám tin. Cha mẹ ơi, Tiểu thế tử nổi danh lạnh lùng, không gần nữ sắc, âm lãnh vô tình bá đạo ngày trước đâu rồi ? Đâu ra một cái vương gia con nít thế này ? Lại còn làm nũng với vương phi ...

Loạn , đúng thật là loạn rồi!

Quân gia thấy vương gia như vậy, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng kéo hắn ra, nhỏ giọng nhắc nhở :

“Vương gia, không nên lộ liễu như vậy , ở đây có rất nhiều người..”

“Người... bỏ ra!” Lam Triệt nhếch mắt, vung tay áo một cái thật mạnh, lão quân gia liền bay thẳng lên trời, đám thị vệ cao thủ kia lại phải ra sức đỡ lão.

“Lam Triệt, người bình tĩnh lại đi. Bốn vương phi chỉ đi vài ngày, sẽ sớm trở về bên cạnh người. Nếu còn nháo, bốn vương phi một đi không trở về” Nàng dứt khoát trừng mắt nhìn hắn ra lệnh.

Lam Triệt ừm khuất nhìn nàng, cuối cùng cũng chịu đồng ý.

Giải quyết xong, nàng mới nặng nề lết về phòng, chỉnh trang lại y phục, đầu tóc. Sau đó mới từ từ ra cổng vương phủ, ngồi lên xe ngựa đã được Hoàng thượng chuẩn bị sẵn, đằng sau là một vạn tinh binh , đằng trước là hai tên thị vệ cầm lá cờ mang biểu tượng của Mạc quốc và mấy chục cung nữ, a hoàn, nô tài theo hầu . Tốt xấu gì nàng cũng là vương phi ,hơn nữa lại là vương phi của Kinh Dương vương, cao quý đến mức nào , lần này làm sứ giả, đương nhiên phải được bảo vệ chu toàn, không được sơ suất.

Trên người một thân mặc lễ phục nặng nề màu đỏ chót , bên trong là bốn lớp áo , hai lớp trong khá mỏng, hai lớp ngoài hơi dày, lớp ngoài cùng là nặng nhất, được thêu hết sức tinh tế, tỉ mỉ với các vật áo được viền bởi hình lợn sóng màu vàng rất đẹp. Hai lợn tóc uốn thành hình hai cánh bướm trên đầu, toàn bộ tóc còn lại đều xoắn dài sau lưng. Trên đầu đeo một sợi dây ánh kim, viên ngọc phi thủy vừa vặn rủ xuống trán. Khuôn mặt điểm một chút phấn. Đôi tai đeo bộ khuyên tai bằng vàng nhỏ nhắn . Cho dù trên đầu chỉ có một cái vòng ánh kim là trang sức, nhìn nàng vẫn vô cùng yêu kiều, diễm lệ. Chung quy vẫn chỉ tại nàng vốn đã là một đại mỹ nhân .

Thoạt nhìn, long lanh như vậy, nàng quả thực rất giống đương kim Hoàng hậu hơn là một vương phi a.

Tịch Nhan vừa nhận được thư báo, liền quay sang nói với nàng :

“Vương phi, trong cung truyền tới, Hàn Vương mới về nước sáng nay”

“Ừ” Nàng chán nản gạt một cái. Ai da, quên mất không chào Hàn ca ca một tiếng rồi. Mỹ nam ca ca sẽ giận nàng chết mất . Đều tại Lam Triệt hần! Nếu không phải hần náo loạn, thì sáng nay cũng có thể nàng nhớ đến việc này, có khi còn kịp viết một bức thư !

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: ĐOẠT LẤY BẢO VẬT

Nguyệt Quốc và Mạc Quốc cách nhau không xa, chỉ đi một ngày đường là tới. Đến trưa, đoàn người dừng lại, dựng trại nghỉ ngơi.

Ở cái lều to nhất, đẹp nhất, a hoàn cung nữ thay phiên nhau ra ra vào vào, hết mang khăn lại mang điểm tâm, ai cũng tận lực chăm sóc nàng. Trong lều trại, nàng nằm trên tháp (giường nhỏ) , mắt mệt mỏi nhắm lại, hôm nay trời nắng, mà nàng lại phải mặc một đồng y phục , vô cùng là khó chịu a, lại còn một nữa!

Tịch Nhan giúp nàng cởi bỏ vài lớp y phục, còn cố ý dùng sức quạt lấy quạt để cho nàng, giúp nàng hạ nhiệt một chút.

Đang lúc rảnh rỗi, nàng quay sang ra lệnh cho a hoàn bên cạnh :

“Người đi lấy cho bốn vương phi ít sách đến đây”

A hoàn vâng vâng dạ dạ, định đi lấy sách cho nàng, ai ngờ, vừa xoay người, một ngân châm bất thành linh từ bên ngoài phóng vào, châm ngay vào huyết ngù, khiến a hoàn ngã xuống “ bất tỉnh” ngay tại chỗ.

Nàng một chút cũng không bắt ngờ, thậm chí còn đoán ra được, thủ phạm là ai! Tịch Nhan sợ muốn hét lên, chỉ là thấy vương phi chẳng chút sợ sệt như vậy, liền ngậm miệng không dám hét. Vương phi bình tĩnh như vậy, nàng còn sợ cái gì? Lại nhớ đến trước lúc khởi hành, vương phi có dặn mang theo đoán kiếm, hẳn là đã lường trước được mọi sự rồi đi.

Tịch Nhan lặng lẽ tới bên cạnh Lăng Bích Nguyệt, trong ống tay áo âm thầm chuẩn bị sẵn đoản đao, chỉ trực phóng ra.

Ngay lúc ấy, màn trướng được vén lên , một đạo bóng dáng bước vào, quanh thân tỏa ra một sự nguy hiểm không thể tả được.

“Tham kiến Thái tử điện hạ” Tịch Nhan cúi đầu dưới, cố gắng giữ bình tĩnh hành lễ một cái.

Độc Cô Ninh Duệ liếc mắt một cái, sau đó tà tà bật cười :

“Không uống mấy gói thuốc mê của ta dành cho cái đám thị vệ hoàn của nàng ngoài kia nha. Tiểu a đầu này bất quá chỉ là một cái a hoàn, cũng có thể dùng cảm như vậy, nàng dạy dỗ người thật giỏi, bốn thái tử khâm phục “

Lăng Bích Nguyệt cong môi, chậm rãi ngồi dậy, nhìn hắn đầy vẻ khinh bỉ :

“Đoàn người của bốn vương phi xem ra đang ngủ một giấc thật say... Thái tử điện hạ, ngài chắc rất mệt ? Bốn vương phi kính người một chén!” Nàng phát nhẹ tay áo, ly rượu trên bàn lập tức bay thẳng về phía của Ninh Duệ. Hắn thuận thực xoay người bắt lấy, đôi đồng tử khẽ lay chuyển, nhìn đến ly rượu trên tay một cái, sau đó bật cười ha hả :

“Vương phi hẳn đã có chuẩn bị , rất thông minh. Nhưng mà, nàng thông minh như vậy, lại không thể đoán ra bốn thái tử có thể nhận ra, trong ly rượu này có độc? Gia sử bốn thái tử không biết, uống rồi, trúng độc mà chết ngay tại đây, há chẳng phải vương phi cũng bị liên lụy sao?”

“Liên lụy? Thái tử điện hạ đa mưu túc trí như vậy, lẽ nào không biết? Nếu đến lúc đó bị tra hỏi, bốn vương phi có thể biện minh cho sự trong sạch của mình. Chỉ cần nói lúc đó bốn vương phi sợ hãi, tưởng người tới là thích khách, nên giết chết, hơn nữa, thân là một thái tử gia, lại ngang nhiên tiến vào lều của vương phi một nước, đó chẳng phải là Nguyệt quốc các người mất mặt hay sao?” Nàng cười khinh bỉ .

Độc Cô Ninh Duệ a Độc Cô Ninh Duệ, người tưởng bốn vương phi dễ đối phó lắm sao?

“Vậy nếu như bốn thái tử không uống, thì thế nào?” Ninh Duệ lơ đãng xoay xoay ly rượu trong tay, rồi đột nhiên siết chặt, ly rượu cứ thế tan thành bột rơi xuống đất.

“Ngài tưởng ta chỉ bỏ thuốc độc vào rượu thôi sao?” Nàng nhếch môi, đặt chân xuống đất, từ từ đứng dậy , đi lại gần trước mặt hắn.

Độc Cô Ninh Duệ sững sờ một chút, lại cảm thấy nơi cuống họng hơi cay cay, sau đó không kìm được mà ho ra máu một cái.

Hắn hoảng hốt, vội vàng vận công , ép hết chất độc ra ngoài. Nhân cơ hội này, nàng rút trong người ra đoản kiếm đã chuẩn bị sẵn , kề ngay cổ hắn :

“Độc này là bốn vương phi tự điều chế, nói cho người biết, vận công cũng vô dụng thôi, chỉ cần người nói một tiếng , tặng cho bốn vương phi một trong ba món bảo vật đệ nhất thiên hạ trong tay người, bốn vương phi liền giao ra thuốc giải” Nàng từ lâu đã rất thích ba món bảo vật đó, đã từng muốn đi tìm sau khi luyện võ công đến tầng cao nhất, nhưng món nào cũng đều rơi vào tay người khác, lúc truy ra mới biết, khi hấn xuất sơn, đã một tay lấy hết cả ba món bảo vật từ ba con dã thú bảo vệ. Mấy con dã thú này, nói chính xác hơn là Thần thú , sức mạnh vô biên, nếu là người thường, chắc chắn không thể đánh bại, chỉ có thể làm mè. Vậy mà lúc đến, nàng chỉ thấy bảo vật không còn, thần thú cũng bị chém cho tứ chi văng ra tứ phía.

Cũng vì vậy mà nàng mới ngày đêm nghĩ cách tiếp cận hấn để cướp đoạt, dù gì hấn cũng cất công lấy về, nếu thế, nàng sẽ nhẹ tay một chút, chỉ lấy của hấn một cái thôi.

Ninh Duệ nghe xong lời của nàng, ánh mắt hơi lóe lên sát khí nồng đậm, sau đó lại vụt tắt, khóe môi tuy đang chảy xuống một dòng huyết nho nhỏ, nhưng vẫn nhếch lên, tà tà cười :

“Nàng thực âm ngoan , thủ đoạn hơn cả bọn thái tử đó nha. Được, lần này coi như bọn thái tử đã thua, tặng nàng một cái bảo vật coi như phần thưởng!” Nữ tử này, càng lúc càng làm hắn cảm thấy yêu thích . Tiểu tử Đông Phương Lam Triệt kia thực may mắn quá đi, cứ nhiên lấy được một người vừa có sắc vừa có tài như nàng về làm phi.

Nghe hắn quyết định như vậy, nàng nháy mắt ra hiệu cho Tịch Nhan, Tịch Nhan hiểu ý, vội vội vàng vàng đi lại hòm đồ của nàng, lục tìm một hồi mới lấy ra được một lọ thuốc nhỏ, mở nắp, đổ ra một viên đưa cho nàng.

Lăng Bích Nguyệt cầm lấy, nhét vào miệng hắn.

Vừa uống xong, Độc Cô Ninh Duệ không những cảm thấy độc đã được giải, mà còn cảm thấy cơ thể khỏe mạnh lạ thường. Thần dược a!

Loay hoay đứng dậy, hắn phui phui qua y phục một chút, lấy tay lau đi vết máu, vui vẻ hỏi nàng :

“Thế nào? Ba bảo vật đó một cái là cây trâm ngọc , một cái là thanh kiếm, một cái là chiết phiến (quạt). Nàng lấy cái nào?”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: DƯỢC HOÀN TRÂM

Cả ba món bảo vật này, nhìn qua rất giống một vật dụng hết sức bình thường, nhưng nàng hiểu, ẩn sâu bên trong cái vỏ bọc đó là một vật hết sức nguy hiểm, hết sức cường đại.

Lướt mắt nhìn qua mấy món bảo vật trên tay Độc Cô Ninh Duệ, cuối cùng , nàng giơ tay lên, cầm nhẹ cây trâm ngọc lên , nhìn hắn quyết định :

“Cây trâm này rất hợp với ta, ta chọn cái này”

“Được, từ nay, Dược Hoàn trâm này là của nàng. Công dụng của nó rất đơn giản, chỉ cần nàng đâm nó vào bất cứ người nào, người đó sẽ chết trong chớp mắt, vô phương cứu chữa. Nếu đâm nó vào một thứ nước có độc, độc sẽ biến thành dược, không những tốt cho cơ thể, mà sức khỏe sẽ tăng lên gấp đôi. Hơn nữa, khi bị thương, chỉ cần sắc một chén thuốc độc, càng độc càng tốt , sau đó đổ cây trâm này vào , nhúng nó vào chén một cái , độc sẽ thành dược tốt nhất.”

“Thật kỳ diệu a!” Nàng vỗ tay tán thưởng. Bảo vật thế này, còn gì bằng a!

“Nếu cảm thấy món đồ này không hợp, thì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đổi trả lại cho bọn thái tử, bọn thái tử sẽ cho nàng lựa chọn cái khác”

“Đa tạ người” Nàng gật đầu, tiện tay cài Dược Hoàn trâm lên đầu.

“Hiện tại, công dụng của thuốc mê sắp hết, bọn thái tử cáo từ”

“Người đi cẩn thận” Nàng vui vẻ vén màn tiễn hắn.

...

Đến gần tối, đoàn người mới đến được Hoàng Cung Nguyệt quốc, vì lần này sứ giả là nữ nhân, nên Nguyệt Quốc Hoàng đế đã để Hoàng hậu cùng đám phi tần ra cổng thành đón. Dù gì nữ nhân với nữ nhân cũng dễ nói chuyện hơn.

Cung nữ vén rèm hoa xe ngựa lên, Tịch Nhan nhảy xuống trước, sau đó chìa tay vào trong, kính cẩn nói :

“Mời vương phi nương nương xuống xe”

Lời vừa dứt, một bàn tay thon dài , trắng muốt đặt lên tay Tịch Nhan, tiếp đó là một bóng dáng mảnh mai, đẹp động lòng người xuất hiện. Đám người hoàng hậu, phi tần cung nữ của Nguyệt quốc vừa thấy nàng, liền há hốc mồm, hoàng hậu choáng đến mức lùi lại vài bước.

Thị vệ trước cổng thành nhìn đến ngỡ ngàng, tất cả đều có cùng một suy nghĩ, đó là Hoàng Hậu của bọn họ vốn là một đại mỹ nhân có tiếng, trước giờ chưa từng có ai bị được, nay lại xuất hiện một nữ tử đẹp gấp vạn lần, quả là một điều đáng ngạc nhiên a!

Nàng đương nhiên nhận ra thái độ của mọi người, nhưng một chút cũng không quan tâm, thản nhiên uyển chuyển bước đến trước mặt Hoàng hậu, khom người hành lễ :

“Tiểu nữ tham kiến Hoàng Hậu nương nương”

“A... Miễn... miễn lễ” Hoàng Hậu lúng túng nói không nên lời, một lúc sau mới ổn định lại tinh thần đỡ nàng đứng dậy “Kính Dương Vương phi lần này đến Nguyệt quốc chúng ta làm sứ giả, đi đường xa chắc cũng đã mệt, mời vào trong, yến tiệc đã được chuẩn bị sẵn”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương”

Bước vào đại điện trước mặt các quan lại, hoàng thất, nàng bình tĩnh mỉm cười, nàng quỳ xuống hướng Nguyệt Quốc Hoàng Đế, cao giọng nói:

“Lăng Bích Nguyệt lần này đến Nguyệt Quốc làm sứ giả thay Mạc quốc Hoàng đế, kính chúc bệ hạ vạn thọ kim an, vạn sự như ý. Lần này đến đây, tiểu nữ có vâng lệnh Mạc quốc hoàng đế mang theo chút lễ vật”

Hoàng đế nhìn nàng đến thất thần, quan lại, hoàng thất nhìn đến hoa cả mắt, chẳng ai còn thèm để ý đến cái lễ vật hàng đồng đang được mang vào.

Chỉ có mỗi Độc Cô Ninh Duệ đã từng gặp qua nàng mới không bị “mây mù giăng lối”, nhìn tình cảnh trước mặt, ho khụ khụ mấy tiếng:

“Lễ vật của quý quốc, bốn thái tử thay mặt Nguyệt Quốc đa tạ. Bây giờ mời vương phi an tọa bên cạnh bốn thái tử, cùng dự yến tiệc”

Nàng thăm than trong lòng, tên trời đánh này rõ ràng là cố ý sắp đặt!

Nhưng trước mặt nhiều người thế này, cũng không thể phản đối, nàng đành đi lên ngồi xuống kế hần, lúc này cả triều thần mới lấy lại lý trí.

Hoàng Đế Nguyệt Quốc vui vẻ nâng cốc, nhìn nàng, cười một cái:

“Kính Dương vương phi, trăm nghe danh đã lâu, không nghĩ tới nàng quả thật là đẹp động lòng người”

Hoàng hậu cũng theo đó mà phụ họa:

“Bản cung từ trước đến nay đều tự phụ, cho rằng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng xem ra, lần này phải xem lại rồi”

“Tiểu nữ chẳng qua là có dung mạo, sao có thể so với nương nương được. Không dám, không dám” Nàng khiêm tốn đáp lại. Cho dù trong lòng không ngừng gào thét: Nhan sắc của bà ta sao có thể so với nàng cơ chứ? Còn kém xa!

Tiểu Công chúa mới mười tuổi này giờ ngồi bên cạnh Hoàng hậu cứ im thin thít, nhưng vừa nghe đến lời nói của nàng, liền không kìm được, nhảy ra khỏi chỗ ngồi, cũng không thèm để ý đến cái gì phép tắc, lon ton chạy đến bên nàng, ánh mắt long lanh như hai viên ngọc, thanh âm thánh thót như tiếng chuông ngân truyền vào tai nàng:

“Thần tiên tỷ tỷ... mẫu hậu thật sự là không đẹp bằng tỷ đâu a... Da của tỷ trắng như vậy, mặt của tỷ đẹp như vậy, tỷ tỷ chỉ muội muội bí quyết đi...”

Mọi người ai nấy đều phì cười, tiểu công chúa thật dễ thương!

Nàng âu yếm vuốt nhẹ cái má bầu bĩnh hồng hào của tiểu công chúa, chu miệng nói:

“Công chúa điện hạ, mỗi người có một nét đẹp riêng, công chúa cũng rất đẹp rồi a”

“Thật không? Thật không?” Tiểu công chúa háo hức lay lay vạt áo nàng.

“Thật thật”

“Bổn cung rất tin tưởng lời của Thần tiên tỷ tỷ” Tiểu công chúa ôm chặt lấy nàng không buông.

Hoàng Hậu thấy vậy, có chút ngại ngùng, khe khẽ nhắc nhở:

“Công chúa, con mau lại đây với mẫu hậu”

Độc Cô Ninh An nhõng nhẽo, vẫn ôm chặt lấy nàng không buông:

“Mẫu hậu, An nhi muốn ngồi đây với thần tiên tỷ tỷ cơ!”

Nàng vốn là một người rất yêu trẻ con, đương nhiên là sẽ lên tiếng ủng hộ:

“Nương nương, thỉnh cứ để công chúa ngồi với tiểu nữ”

“Vương phi đã nói vậy, bổn cung cũng không có lý gì lại ngăn cấm”

“Đa tạ mẫu hậu!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: KINH TÂM ĐỘNG PHÁCH

Nàng đến tận bây giờ vẫn không hiểu, cứ vì sao tiểu công chúa Độc Cô Ninh An này lại yêu thích mình đến như vậy. Trong đầu cứ suy nghĩ hết cái này đến cái khác, căn bản không có để ý đến tiếng nhắc nhở khẽ của Tịch Nhan, kết quả là đâm đầu vào khuôn ngực rắn chắc nào đó. Theo bản năng, định rớt rít xin lỗi thì bên tai truyền đến thanh âm giễu cợt :

“Ồ? Kính Dương Vương phi? Thân là một vương phi, cũng nên nhìn đường một chút, lỡ như lần sau , lại đâm đầu vào một thị vệ hay thái giám nào đó, quả thật rất không hay đâu”

Nàng nhú mày, đâm đầu vào kẻ như người mới là không hay đấy!

“Thái tử nói phải, là bốn vương phi nhất thời lơ đãng không để ý, thỉnh điện hạ thứ lỗi. Còn bây giờ, bốn vương phi xin phép lui về tẩm thất trước” Nàng lạnh lùng nói, cũng chẳng đợi hần xích qua, tự mình né một bên mà đi. Đột nhiên khuỷu tay bị giữ lại, nàng giận dữ quay đầu, miệng sắp phun ra những câu nặng nề, chẳng ngờ, cánh môi quyến rũ nhỏ nhắn lại bị chính đối phương dùng bạc môi chặn lại.

Tịch Nhan và đám cung nữ không biết đã bị điểm huyết ngừ từ bao giờ, mà xung quanh chỗ này lại không có người...

Nàng ngây người ra một lúc, lát sau mới kịp phản ứng lại, tay vận công, đẩy mạnh Ninh Duệ ra, hần bị chướng của nàng đánh trúng, hơi lui về sau, bạc môi đã có một dòng huyết chảy ra.

Độc Cô Ninh Duệ âm trầm nhìn nàng, khóe môi cong lên :

“Vương phi thật chẳng lưu tình chút nào!”

“Người xúc phạm ta, còn nói đến chuyện lưu tình hay không sao?” Nàng nghiêng răng treo treo, hận không thể lập tức rút Dược Hoàn Trâm trên đầu xuống đâm thẳng vào yết hầu của hần.

“Cái này không thể gọi là xúc phạm, mà là biểu lộ tình cảm nha !” Độc Cô Ninh Duệ không chút hờn giận, thản nhiên nhún nhún vai.

“Biểu lộ cái đầu nhà người!” Nàng giậm chân, quắc mắt nhìn hần một cái rồi lại gần Tịch Nhan, bé cô bé lên, chẳng nói chẳng rằng phi thân đến tẩm thất, bỏ lại Độc Cô Ninh Duệ vẫn đang dõi mắt theo nàng.

Hần nhìn theo bóng hình nàng, khóe môi bất giác cong lên.

Nữ tử này, rõ ràng có tướng hoàng hậu...

...

Trở về phòng rồi, nàng mới ra tay giải huyết vị cho Tịch Nhan. Huyết vị vừa được giải, Tịch Nhan liền tỉnh dậy. Tịch Nhan dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn nàng :

“Nương nương... chúng ta về đến tẩm thất rồi sao? quái nhỉ! Không hiểu sao lúc này nô tì đột nhiên ngất đi!”

“Ừ” Nàng khẽ thở dài. Cũng không muốn nói cho Tịch Nhan biết. Tịch Nhan vốn là một nữ tử đơn thuần, nói ra càng thêm rắc rối, chẳng bằng cứ im lặng xem như không biết gì là tốt nhất “Em mau lại đây, giúp ta thay đồ đi! Y phục cùng với cái đám trang sức rườm rà này sắp đè gãy cổ ta rồi!”

“Vâng vâng!”

Nàng đang ngủ, thì cảm giác có ai đó đang ôm mình, lúc này đang mơ mơ màng màng, nên nghĩ rằng là Lam Triệt, nên cũng chẳng kiêng kị gì vòng tay qua ôm lấy. Nhưng mà...hình như có gì đó không đúng lắm...mùi hương của Triệt rất nhẹ, rất dễ chịu, còn của người này lại có gì đó, khiến người ta cảm thấy không an tâm chút nào.

Hàng mi dài cong vút khẽ động đậy, lát sau mới nâng lên, nhưng lại chẳng thấy ai, nàng lại cho rằng chỉ là tưởng tượng mà thôi, nên lại ngủ tiếp.

Bên ngoài cửa sổ, gió cây xào xạc liên hồi, cửa sổ lúc đầu rõ ràng đã đóng lại, nhưng bây giờ đã mở ra. Trên cái cây đối diện, một bóng dáng đẹp tựa ma quỷ đứng vững vàng ở đó, ung mâu (đôi mắt như đại bàng) nham hiểm nhìn vào trong phòng, nơi nữ tử kia đang nằm. Trên tay cơ hồ như vẫn còn vương lại chút ẩm áp, mùi thơm hoa sơn chi trên người nữ tử kia, nhẹ nhàng mà thanh thoát êm dịu lòng người.

...

Sáng hôm sau, tên thái tử kia lại tới quấy rầy nàng. Khinh bỉ nhìn bóng dáng trước mặt, nàng nhếch miệng cười khẩy :

“Điện hạ nói, ngài tới đây là muốn thực hiện cuộc so tài sao? Được thôi, vậy chúng ta bắt đầu đi!”

Độc Cô Ninh Duệ vui vẻ nhìn nàng, cho người mang cỗ cầm và tiêu (sáo) đến.

Độc Cô Ninh An nổi tiếng là thần đồng về âm nhạc nên được nhờ làm trọng tài. Ban đầu nàng còn không chịu, vì nghĩ công chúa là muội muội của hần, ai biết chắc được là công chúa điện hạ có đứng về phe hần hay không chứ? Nhưng lúc sau, khi nghe Tịch Nhan nói là vị công chúa này bản tính thật thà, trước nay chưa từng nói dối ai, chính vì điểm này mà rất được lòng người. Thông tin của Tịch Nhan luôn luôn chính xác, nên nàng đành tin tưởng.

Cuộc so tài diễn ra trước tầm cung của tên Thái tử điện hạ hần.

Rất nhiều cung nữ thái giám bu quanh chỗ này, tất cả bọn họ đều hiếu kì, tò mò muốn xem thử tài hoa của nàng và Thái tử , rốt cuộc là ai hơn ai?

Nàng liếc mắt nhìn quanh, sau đó nhếch miệng cười nhạt :

“ Ở đây điện hạ là người có quyền cao nhất, bốn vương phi mời điện hạ chơi tiêu trước!”

“Ồ? Nhưng theo thói quen của bốn thái tử, trước nay chưa từng đề cao tới cấp bậc khi so tài. Vương phi nàng là khách, vẫn nên là nàng thi trước đi!”

“Được! Vậy bốn vương phi không khách sáo nữa!”

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đá, trước mặt là cỗ cầm đặt trên bàn. Đôi mắt hạnh đào xinh đẹp khẽ động, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, khóe môi bất giác cong lên, đôi tay thon dài tuyệt đẹp đặt lên những dây đàn làm từ lông ngựa trắng , khe khẽ gảy .

Tiếng nhạc vang lên, nhẹ nhàng mà dứt khoát , khiến cho ai nấy đều trầm trồ không ngớt. Ngay cả Độc Cô Ninh Duệ trước nay đều tự phụ chưa ai chơi nhạc khí hay bằng bản thân cũng phải ngẩn người nhìn nữ nhân trước mắt này.

Tiếng nhạc réo rắt lòng người, lúc trầm lúc bổng, có cả những lúc vừa thê lương lại vừa yêu đời.

Đến khi tiếng đàn ngừng hẳn, tiếng ngân đã dứt, ai nấy vẫn còn ngơ ngẩn, cơ hồ bên tai vẫn vang lên tiếng đàn kia.

Phải một lúc lâu sau, Độc Cô Ninh Duệ mới lên tiếng :

“ Quả thật là khiến người ta khâm phục rồi! Vương phi , bốn thái tử chưa từng nghe nữ tử nào lại đánh cầm hay như vậy đâu?”

Độc Cô Ninh An cũng cười hi hi ha ha phụ họa , miệng chúm chím hồng đào rất dễ thương , thật khiến người ta muốn cắn một cái vào đôi môi ấy :

“Tỷ tỷ làm Ninh nhi mở rộng tầm mắt rồi. Xem ra, hoàng huynh bất tài của Ninh nhi không thể thắng nổi tỷ đâu!”

Mọi người xung quanh mặt mũi đều tái mét, ai đó đang mỉm cười bỗng nhiên sắc mặt âm trầm đáng sợ, Lăng Bích Nguyệt cũng ho khụ khụ vài cái...

Tiểu công chúa này đúng là gan to bằng trời rồi, ngang nhiên trước mặt bao nhiêu người như thế, lại nói hoàng huynh của mình, cũng là Thái tử điện hạ cao cao tại thượng của một nước , nổi tiếng một trong những cao thủ , người có thể làm đối thủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay... là bất tài sao?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: BẤT NGỜ GHÉ THĂM

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiểu công chúa Ninh An là vẫn ngây ngô không hiểu mình đã gây ra đại họa gì. Điều này cũng dễ hiểu, công chúa vốn dĩ là bảo bối muội muội của Độc Cô Ninh Duệ, nên trước nay nói năng chưa từng cấm kỵ điều gì. Chỉ là... đây là lần đầu tiên công chúa nói huynh trưởng của mình như vậy trước mặt mọi người.

Lát sau, nàng quyết định lên tiếng , hướng Độc Cô Ninh Duệ giận đến tím mặt, tay siết thành quyền kia mà lạnh lạnh cất giọng :

“ Thái tử điện hạ, tiểu công chúa còn nhỏ, người sẽ không để tâm chứ?”

“...” Hần không trả lời, nhưng ít nhất nàng cũng thấy khuôn mặt hần đã dần dần bình thường trở lại.

“Được rồi, bây giờ mời thái tử !”

Ninh Duệ gật đầu, bước lên một bước, ngón tay cầm lên sáo ngọc đã được đưa tới, mắt phượng đảo qua đảo lại, nhìn chằm chằm cây sáo một chút, sau đó mới kê lên môi, nhẹ nhàng thổi.

Nếu tiếng đàn của nàng là nhẹ nhàng dứt khoát thì tiếng tiêu của hần ngân nga từng khúc.

Nếu tiếng đàn của nàng lúc thê lương lúc yêu đời thì tiếng tiêu của hắn lại tĩnh mịch , cô đơn lạ thường.

Mọi người gần như đắm chìm vào giai điệu ấy. Chỉ có mỗi mình nàng là chẳng có phản ứng gì. Trong bụng thầm nghĩ, hóa ra tài cán của tên tiểu tử này chỉ có vậy thôi, làm nàng còn hồi hộp lắm. . . Đồng Phương Lam Triệt, phu quân của nàng còn thối hay hơn nhiều!

Có lần, nàng đi dạo trong hoa viên vào ban đêm, nghe thấy tiếng sáo ngọt ngào vang lên, trong đời nàng chưa từng nghe thấy ai thổi sáo lại hay đến vậy, hỏi Tịch Nhan mới biết nó phát ra từ tâm thất của Lam Triệt. Tịch Nhan còn nói, Lam Triệt không yêu thích âm nhạc, nhưng vẫn biết sử dụng nhạc khí, và đặc biệt, một khi đã chơi thì nhất định là đệ nhất thiên hạ, tuyệt không ai có thể bì được!

Vì thế, đối với nàng, tiếng sáo của Ninh Duệ vẫn chưa là gì cả!

Nhưng trong lòng rất nhanh lại cảm thấy vô cùng sững sốt, mày liễu khẽ nhúc nhích lại, sao tự dưng lại đi so sánh tên biến thái đó với Ninh Duệ nhỉ??

Hơn nữa, khi nhắc đến hắn, nàng còn cảm thấy cô đơn, như thể cuộc sống thiếu thiếu một cái gì đó. . .

Lẽ nào.... Nàng là đang nhung nhớ hắn sao?

Không phải chứ? Chính nàng chủ động nghĩ tới việc tránh xa hắn, để rồi bây giờ lại ngáy ra mà nhớ sao? Hoang đường , nực cười!

Nàng cười nhạt, bỗng thấy tay áo bị giật khê, liền cúi xuống, nhìn tiểu công chúa vẫn đang dùng ánh mắt long lanh nhìn mình , bất giác ân cần hỏi :

“ Công chúa, sao vậy?”

“ Vương phi tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy? Ca ca thôi xong rồi, tỷ không có nhận xét gì sao?”

“ A.... xong rồi sao? À, Thái tử điện hạ, quả thực cách chơi tiêu của ngài không tệ, so với bốn vương phi cao hơn rất nhiều!”

“ Vậy cuối cùng ai mới là người thắng ?” Độc Cô Ninh Duệ khẽ cười nhìn Ninh An, trong mắt thâm sâu khó lường, khiến người ta không thể đoán được rằng hắn đang suy nghĩ gì.

Độc Cô Ninh An nuốt nuốt nước bọt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vào nhau, phân vân không biết nên chọn ai, một bên là thần tiên tỷ tỷ dung mạo thập toàn thập mỹ, một bên là soái ca huynh trưởng yêu nghiệt , thật sự là không biết nên chọn bên nào!

Nàng còn đang muốn lên tiếng, đột nhiên một kim bài “ từ trên trời rớt xuống”, nàng nhanh nhẹn bắt lấy, nhìn xuống hàng chữ, thấy hai chữ “ Hàn Vương” liền vui vẻ, nhưng lại thấy mọi người xung quanh nhìn chăm chăm, lập tức hiểu ý, quay sang kéo nhẹ vạt áo của Độc Cô Ninh Duệ, nhỏ giọng gọi hắn :

“ Điện hạ, nghĩa huynh của ta đến, không tiện ra mặt trước nhiều người như vậy...”

“ Tiểu mỹ nhân, ta giúp nàng, ta được lợi gì?”

“ Ngài chỉ biết đến lợi lộc thôi sao?” Nàng thoáng cau mày, nhưng lại tò mò, không biết vì sao Mạc Y Hàn lại đến, nên lưỡng lự một chút, sau đó rút rìe gạt đầu một cái, ánh mắt đề phòng nhìn Ninh Duệ.

Hắn không nói gì, chỉ phát tay một cái, cả Ninh An lẫn đám cung nữ đều chạy như bay ra khỏi khu vực này, nhìn họ chạy vô cùng đáng thương, như thể chỉ cần chậm một bước thì sẽ bay đầu vậy!

Nàng thở dài, thầm thương cảm cho tiểu công chúa, tên thái tử này đáng sợ đến mức chỉ một cái phát tay cũng khiến bảo bối muội muội sợ đến vậy sao?

Còn chưa kịp định thần, cảm thấy vòng eo bị ai đó ôm chặt, sau đó là cả thân hình bị kéo về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn lao thẳng vào ngực ai đó. . . ngay cả đôi môi anh đào quyến rũ đáng yêu cũng bị “ gặm” mất!!

Chỉ tiếc, vừa mới thăm dò một chút thì Độc Cô Ninh Duệ lại phải lưu luyến bỏ ra, hắn khó chịu nhìn đối phương vừa cướp mất mỹ nhân trong nháy mắt trước mặt, khóe môi nhất câu :

“ Hàn Vương, ngài không thấy bốn thái tử đang đòi nợ hay sao? Với nỗ lực của ngài, đừng nói là không nghe thấy cuộc thỏa thuận vừa rồi đi?”

“ Im miệng cho ta! Ai cho ngài ... đụng vào nàng?” Mạc Y Hàn quát lên, tay vẫn ôm chặt Lăng Bích Nguyệt trong tay.

Nàng sau một lúc mới định thần lại, ủy khuất chui vào lòng Mạc Y Hàn khẽ thốt vài câu :

“ Y Hàn ca ca, hắn rõ ràng lợi dụng muội! Hắn ... hắn ... hắn rõ ràng là đang khi dễ Nguyệt nhi!”

Không hiểu tại sao, nàng thật sự rất thích được nhận sự bảo hộ của Y Hàn, thực muốn hắn bảo vệ , vì nàng mà giải quyết những kẻ dám khi dễ nàng.

Vòng tay của Mạc Y Hàn rất ấm áp, rất an toàn. . .

Mạc Y Hàn cúi xuống nhìn nàng, tay khe khẽ vỗ nhẹ lưng nàng an ủi, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mày kiếm chau lại, môi mỏng mím nhẹ, tay bắt gặp phát một cái thật mạnh, một luồng kinh phong lao mạnh về phía Độc Cô Ninh Duệ. Hắn giật mình, xoay người tránh sang một bên, tuy nhiên, lực quá lớn, quá nhanh, nên cho dù tránh vẫn bị ảnh hưởng một chút. Ninh Duệ hai chân đứng vững, nhưng khóe miệng đã xuất hiện một vết máu, hắn cười quỷ dị, đưa tay quệt vết máu trên miệng :

“Hàn Vương, người ra tay thật đúng là không thủ hạ lưu tình chút nào! Nếu đã vậy, cũng không nên trách bản thái tử không khách sáo!”

Thân hình Độc Cô Ninh Duệ như điện xẹt, chưa đầy một giây đã ở ngay trước mặt nàng và Y Hàn, tay hắn vận khí, chuẩn bị đập vào ngực Y Hàn .
Đương nhiên, Y Hàn làm sao có thể để hắn như ý, vội đẩy nàng lui về phía sau, tay cũng nhanh chóng đón lấy chưởng của Ninh Duệ.

Hai người họ thật sự là bất phân thắng bại, đánh từ dưới đất lên trời, từ trên trời xuống dưới đất hết mấy trăm hiệp mà vẫn không có một chút thương tích cũng như đôi phương vẫn như cũ chẳng mệt mỏi chút nào, sinh lực tràn đầy, chiêu nào chiêu nấy đều là chiêu mạng!

Lăng Bích Nguyệt vô cùng sốt ruột, thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ kinh động đến đám thị vệ và cung nữ ngoài kia. Mà Hàn Vương là kẻ địch của Nguyệt quốc , nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ gặp chuyện không may. Nghĩ thế, nàng liền phi thân lên, dùng cánh tay ôm lấy eo của Y Hàn, đồng thời dùng Dược Hoàn Trâm phóng về phía Ninh Duệ. Hắn phản ứng cực nhanh, tay đang định tung chưởng vội dừng lại, theo phản xạ mà chụp lấy Dược Hoàn Trâm đòi mạng.

Ba thân hình đáp xuống dưới đất.

Lúc này, hai người họ mới thở hổn hển, nhìn chằm chằm đôi phương.

Bích Nguyệt lo lắng đỡ lấy Y Hàn, dịu giọng hỏi :

“Huynh không sao chứ?”

“Ừ, không sao! Thân thủ của Độc Cô thái tử cũng khá lắm! Chưa ai có thể cùng so chiêu với bản vương lâu như vậy đâu!” Y Hàn nhếch miệng.

Ninh Duệ cũng thờ hồng học, vui vẻ nhìn hắn :

“Kiếm pháp của vương gia người khiến bản thái tử đứng là được mở rộng tầm mắt!” Sau đó, lại nhìn sang nàng , tay vung lên, ném trả Dược Hoàn Trâm
“Tiểu nữ nhân, lần sau nếu muốn gián đoạn thì dùng cách khác đi, nếu không, quả thực có ngày bản thái tử sẽ chết dưới tay nàng mất!”

“Ha ha, sao có thể? Kinh công của thái tử người là độc nhất vô nhị, lẽ nào chỉ là một cây trâm cũng không né được?”

“Ha ha...”

“Được rồi, Nguyệt nhi, hôm nay huynh chỉ tới thăm muội rồi về, dù gì muội cũng là khách, không thể âm thầm rời đi được, thế nên ở lại đây nhớ giữ sức khỏe, khi nào gặp bất trắc, cứ cho bề câu đưa thư, trong vòng hai nén hương, huynh sẽ có mặt!”

“Ta biết rồi!” Nàng gật đầu, mỉm cười nhìn Y Hàn.

Chỉ là hắn vừa rời đi thì lại xuất hiện thêm một người không nên xuất hiện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Trở về

Nàng tròn trĩnh mắt nhìn nam tử từ trên cây nhảy xuống, che miệng ngăn mình hét lên. Môi run run không nói thành lời. Nam tử cong khóe môi, phong tình liếc mắt nhìn nàng đầy yêu thương, chậm rãi tiến tới nâng mặt nàng lên, tà mị nói :

“Ái phi, nàng sao vậy? Trong người không khỏe sao? Thấy bốn vương vị sao lại hoảng sợ ?”

“Người... người rõ ràng đã chịu ở yên trong vương phủ rồi kìa mà! Có vì sao...”

Lời còn chưa nói hết, bờ môi đỏ mọng gợi cảm của nàng đã bị che lại bởi một làn môi hung hãn , ra sức mút mát, như thể đã kìm nén quá lâu rồi vậy.

“Bốn vương...chính là nhờ nàng, ngàn dặm xa xôi ngày đêm giục ngựa, chỉ có một lý do duy nhất, muốn gặp nàng”

Câu nói đầy tình cảm của hắn khiến nàng ngượng đến đỏ cả mặt, liền cúi đầu im lặng. Lam Triệt cười cười, lại quay sang Độc Cô Ninh Duệ mặt lạnh đứng một bên này giờ vẫn đang quan sát tỉ mỉ hành động của hai người, ôm quyền nói :

“Độc Cô Thái tử, lần này đường đột tới Nguyệt quốc, mong thái tử điện hạ bỏ qua”

“Kính Dương Vương gia quá lời rồi, vương gia đường đột tới Nguyệt quốc, bản thái tử muốn ngăn cũng ngăn không được!” Độc Cô Ninh Duệ cười khẩy một tiếng.

“Vậy cơ à?” Lam Triệt đặc ý nhếch môi, ngoài mặt thì vui vẻ nói cười, trong lòng thì bùng bùng lửa giận. Tên Độc Cô Ninh Duệ đáng chết vạn lần này, hần vốn cùng Mạc Y Hân đến đây thăm nàng, đương nhiên thấy hết những cảnh vừa rồi, cư nhiên Ninh Duệ lại dám ôm hôn ái phi của mình, bảo Lam Triệt hần làm sao không thể không nổi giận đây?

“Phải rồi, còn kết quả so tài thì sao?” Bích Nguyệt chột ngắc lên, đôi mắt to tròn nhìn hai nam nhân đang âm thầm giương cung bạt kiếm trước mặt.

“Hai người đều thua tất! Bản vương mới là người chiến thắng! Trình độ chơi nhạc của các người thật quá thảm hại!” Lam Triệt tỏ vẻ chán nản, trề môi lắc đầu.

“Ngươi nói cái gì?” Độc Cô Ninh Duệ và nàng cùng trừng mắt đồng thanh.

“Còn cái gì? Không tin sao? Vậy bốn vương sẽ chơi thử! Nào! Cô” “Phải rồi, còn kết quả so tài thì sao?” Bích Nguyệt chột ngắc lên, đôi mắt to tròn nhìn hai nam nhân đang âm thầm giương cung bạt kiếm trước mặt.

“Hai người đều thua tất! Bản vương mới là người chiến thắng! Trình độ chơi nhạc của các người thật quá thảm hại!” Lam Triệt tỏ vẻ chán nản, trề môi lắc đầu.

“Ngươi nói cái gì?” Độc Cô Ninh Duệ và nàng cùng trừng mắt đồng thanh.

“Còn cái gì? Không tin sao? Vậy bốn vương sẽ chơi thử! Nào! Cỏ cầm hay tiêu, gì cũng được, mang lên đây!”

Độc Cô Ninh Duệ lưỡng lự một lát rồi vỗ tay ba tiếng, lập tức bên ngoài có người mang tiêu lên.

Lam Triệt thần nhiên giơ tay, cầm lấy tiêu, lướt mắt nhìn một lượt hai người, rồi chậm rãi đề khí, bắt đầu thổi.

Ngay khi tiếng nhạc vừa vang lên, mọi thứ như ngừng chuyển động, Ninh Duệ chấn động lão đảo lùi ra sau vài bước, nàng ngất ngây trong tiếng nhạc, chấp mê bất ngộ.

Tiếng đàn nhẹ nhàng mà mê hoặc lòng người.

Ngay cả khi tiếng đàn ngưng lại rồi, cũng chẳng ai có động tĩnh gì.

Thấy chẳng ai lên tiếng, Lam Triệt liền đặc ý nói:

“Thế nào? Hay lắm phải không? Vậy thì trong cuộc so tài lần này, hai người xem như thua hết rồi!”

“Hừ...” Ta bất mãn quay mặt đi.

“Ừm, vương gia ngươi nói chí phải, bản thái tử quả thực quá bội phục ngươi rồi!”

Lam Triệt lại vui vẻ nhìn nàng, hần đứng dậy, tiến tới nâng mặt nàng lên, bá đạo cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào kia.

Nàng giật mình, hần là đang làm gì a? Ở đây còn có người ngoài đó!

Mặc cho nàng không ngừng dấy dựa, Lam Triệt vẫn cố chấp hôn xuống, ra sức cắn cắn mút mút môi nàng.

Hiện tại hần đang rất tức giận, vì sao nàng có thể đối xử với hần như vậy chứ! Sao lại nỡ bỏ hần lại ở trong vương phủ còn mình thì đi chơi như thế được?

Không thể chấp nhận, đúng là không thể chấp nhận được!

Phải trừng trị thật thích đáng!

Hơn nữa, ở đây lại còn có một Ninh Duệ soái ca như vậy, bảo hần làm sao không lo lắng đây?

Tuy là Ninh Duệ kia đẹp thì đẹp thật, nhưng sao có thể so với hần được? Biết là thế, nhưng hần vẫn cảm thấy không an tâm chút nào. Ai mà biết được, nàng có thay lòng đổi dạ không chứ?

Vì thế nên tốt hơn hết là cứ đưa tiêu thê từ này về càng sớm càng tốt, không thì ít nhất cũng phải để hần được ở bên cạnh nàng.

Nụ hôn kéo dài đến khi nàng gần như không thở nổi nữa, sắp ngất đến nơi thì hần mới chịu buông ra.

Cả hai cùng thở hồng hộc, khuôn mặt nàng đỏ hồng e thẹn vô cùng đáng yêu, lấy vạt áo lau đi lau lại khóe môi xong, nàng mới hướng hần quát lên:

“Người đừng là không biết liêm sĩ a!”

“Ân. Ta chính là không biết liêm sĩ” Lam Triệt xoa cằm, đảo mắt thừa nhận.

“Người không biết cái gì gọi là mặt dày!”

“Ân. Ta chính là không biết cái gì là mặt dày!”

“Người... người... đồ ngu ngốc, không biết cái gì hết!”

“Ân. Ta ngu ngốc, không biết cái gì nên mới khảy được khúc nhạc hay đến như thế! Đã khiến thê tử chê bai rồi!” Lam Triệt trưng ra bộ mặt đau khổ, đáng thương.

“Người...”

“Thôi được rồi, được rồi, tiểu mỹ nhân, nếu phu quân nàng đã không ngại đường xá xa xôi đến đây, thì e là không thể tay không trở về được. Nàng cũng nên chuẩn bị một chút, ngày ngày mai có thể về rồi.” Ninh Duệ xen vào, chán nản nói.

“Nhưng ta đã hứa với người là một tháng...” Nàng áy náy nhìn Ninh Duệ.

“À, lúc đó là bốn thái tử muốn trêu nàng một chút thôi. Đầu nhất thiết phải một tháng chứ”

Thật sự lúc đầu, hấn cũng có ý muốn giữ nàng lại, nhưng lại cảm thấy, bản thân so với Lam Triệt kia thực sự là kém xa, chỉ e là, vẫn không thể xứng đáng với một nữ tử diễm lệ hoàn mỹ như nàng.

Sáng hôm sau, nàng từ biệt Nguyệt hoàng, lên đường trở về Mạc quốc. Để tránh rắc rối, Lam Triệt bắt buộc phải giả làm binh sĩ.

Thật ra lúc đầu hấn cũng có muốn làm phu xe, nhưng nàng lại nhất quyết không cho, còn nói nếu hấn không nghe lời, sẽ không chịu trở về.

Làm sao hấn không hiểu ý nàng cơ chứ? Làm phu xe thì ít ra vẫn được ngồi, còn làm binh sĩ, thì ngay cả ngồi cũng không được, mà phải đi bộ. Nàng chính là muốn hành hạ hấn!

Nhưng rốt cuộc vẫn phải giả dạng.

Vì thế, sáng ra khuôn mặt của Lam Triệt hết sức khó coi, còn nàng thì mặt mày vui vẻ, cười liên hồi.

Từ trên tường thành, Ninh Duệ nhìn xuống đoàn người đang dần ra khỏi hoàng cung, ánh mắt hiện lên chút mất mát.

Chợt tay áo bị ai đó giật khê, hấn cúi xuống thì thấy Ninh An đang nhìn mình, liền nhếch môi hỏi:

“Tiểu muội, sao thế?”

Ninh An đoán một lúc rồi mới dám nói:

“Ca ca, vì sao không giữ mỹ nhân tỷ tỷ lại? Muội đã cố gắng làm thân với tỷ ấy, chỉ mong có thể khiến tỷ ấy có tình cảm với ca ca, để ca ca lấy tỷ ấy về làm thái tử phi... làm hoàng tâu của muội... Đây không phải là đã đồ sông đồ bể hết rồi sao?”

“Ha, xú nha đầu! ... Không phải ta không giữ lại, mà là, không thể giữ.” Ninh Duệ cười cay đắng. Hấn xưa nay lạnh lùng, nhưng không có vô tình. Làm sao có thể ngang nhiên chia uyên rã thủy đây?

Hơn nữa, đối với hấn, hậu cung thâm hiểm vô cùng, người chết oan xưa nay không thiếu, nếu sau này hấn lên ngôi hoàng đế, nàng làm hoàng hậu, một người như nàng, làm sao có thể chống chọi được đây?

Nếu như vậy, chẳng thà hãy buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mạnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nhất định không để nàng chịu ủy khuất!

Cả một chuyến đi dài khiến nàng vô cùng mệt mỏi, đến trưa thì quả thực là không nhịn được nữa, liền giơ tay lên, tay áo buông xuống, để lộ cánh tay ngọc ngà trắng nõn, ngón tay thon dài cử động, vén nhẹ màn hoa lên, gọi một tiếng. Lam Triệt đang cười ngơ, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh

xung quanh , nghe thấy tiếng nàng liền ghì cương lại, cánh tay cũng thuận thế giờ cao, cả đoàn người liền dừng lại. Hấn nhảy xuống ngựa, vận khinh công bay đến chỗ nàng, trầm giọng :

“ Sao vậy?”

Lăng Bích Nguyệt cau mày, tiện tay dùng vạt áo lau nhẹ những giọt mồ hôi không ngừng chảy trên khuôn mặt nhợt nhạt , chu miệng nói:

“ Sao trăng cái gì a? Bỏn vương phi thấy mệt, người mau mau cho dựng trại nghỉ ngơi đi! Bỏn vương phi sắp không chịu được nữa rồi!”

Lam Triệt nghe nàng nói vậy liền không khỏi lo lắng, không dùng dằng nhiều lời, hô một tiếng, binh lính, a hoàn nhanh chóng dọn đồ dựng trại, không dám chậm trễ. Nàng hài lòng cười một cái, quay sang định gọi a hoàn giúp mình xuống xe, thì thoát cái đã chẳng thấy Lam Triệt đâu, ngược lại, cổ tay còn bị một ngoại lực nào đó kéo mạnh, khiến cho nàng ngã thẳng ra khỏi xe ngựa, rơi vào một vòng tay ấm áp.

Sự việc đột ngột như vậy khiến nàng không khỏi sợ hãi, theo quán tính liền ôm chặt lấy Lam Triệt, kêu ư ử vài tiếng. Người ngoài nhìn vào lại thấy nàng đang thẹn thùng, chính là đang nũng nịu Lam Triệt. Mọi người một phen đỏ mặt, che miệng cười khúc khích, lại còn miệng to miệng nhỏ xì xầm bàn tán:

“ Uầy, vương phi nương nương bình thường đâu có thế này đâu nhỉ? Lẽ nào, lúc mệt người sẽ có biểu cảm như vậy sao?”

“ Mặc kệ a, như vậy cũng tốt, như vậy tình cảm vương phi dành cho vương gia sẽ nhiều hơn. Ta thấy từ lúc vào vương phủ đến nay, vương phi rất ít khi quan tâm vương gia...”

Nghe thấy mấy câu nói đó của đám binh sĩ, a hoàn, nàng không khỏi một trận xấu hổ, vội vùng vẫy muốn xuống. Làm ơn đi, nàng không muốn bị người khác nghĩ như vậy đâu!!!

Nào ngờ, cái đồ mặt dày kia không những không thả mà ngược lại còn ôm chặt nàng trong lòng, sáng khoái cười một tiếng, quay sang dặn dò thuộc hạ:

“ Người nhanh nhanh một chút, vương phi nương nương đang rất muốn được nghỉ ngơi, không muốn nằm trên tay bỏn vương như thế này nữa, vô cùng khó chịu, vì thế nên các người nhanh tay...”

Chữ tiếp theo còn chưa kịp nói ra, miệng hấn đã bị nàng dùng tay bịt chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vô cùng đáng yêu, hấn còn nghe rõ tiếng nàng nghiến răng ken két, hận không thể chém hấn thành trăm mảnh!

Quả nhiên, các thị vệ , a hoàn nghe thấy câu nói đó của hấn, nhất tề nghĩ rằng vương phi đang muốn cùng vương gia ân ái nên mặt cũng đỏ lên, so với nàng còn muốn đỏ hơn!

Bích Nguyệt dùng tay vận khí, một chưởng đánh lên ngực Lam Triệt, hấn còn đang mải mê cười nên đương nhiên không có phòng bị, một chưởng của nàng làm hấn lao đảo ra sau, cuối cùng là không giữ vững được, ngã nhào ra phía sau. Nàng chẳng qua chỉ muốn phạt hấn một chút, nhưng lại quên mất mình đang nằm trong vòng tay hấn, còn chưa kịp đắc ý, cả thân hình đã đổ nhào theo hấn.

Đồ kiêu gì không đồ, lại đồ ngay lên người hấn, đôi môi đỏ mọng chạm vào bạc môi của hấn. ...

Nàng nghe bên tai có tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng...

Mắt nhỏ trừng mắt bé, hai người nhìn nhau không chớp mắt...

Lát sau, hấn lại thuận thế vòng tay ôm lấy eo nàng, trực tiếp lật người, đè lên người nàng, cúi người hôn thật sâu.

Lăng Bích Nguyệt hoảng hốt, không ngừng vùng vẫy, a a a !! Lam Triệt a, người đừng có thần kinh đi!! Đang là trước mặt nhiều người đó a !! Không được.. không được... hình tượng của ta... hình tượng của ta còn đâu!!!

Mặc cho nàng có dây dựa thế nào, tay hấn vẫn cứng như thép, không một chút buông lỏng, nàng dựa dựa đến kiệt sức, cuối cùng đành để im cho hấn hôn đến khi mệt thì sẽ tự động buông ra. Thôi đi, dù gì ai cũng nhìn thấy rồi, hơn nữa, nàng là vương phi, là thê tử của hấn, hấn thân là vương gia, là phu quân của nàng, hôn nàng thì sao? Có gì khác so với đôi phu thê khác chứ!

Nghĩ thế, nàng cũng không do dự gì nữa, chuyển bị động thành chủ động, vòng tay ôm lấy cổ hấn , ra sức cắn mút môi của hấn.

...

Nàng đang ở trong lều tắm rửa thì một a hoàn bước vào, đồ mặt áp ứng nói:

“ Nương nương, vương gia nói hôm nay tâm trạng rất tốt, nên mời nương nương qua lều của vương gia cùng dùng bữa tối!”

Nàng suy nghĩ chút nữa là không kìm chế được mà đập đầu vào tường. Ài ... chẳng trách a hoàn này mặt đỏ như vậy, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nàng!

Nàng thở dài một tiếng, sau đó gật đầu phẩy phẩy tay:

“ Nói lại với vương gia, ta rất mệt, nên muốn ăn tối một mình!”

A hoàn vãng dạ một tiếng rồi lui ra, nàng cũng đứng dậy, lau khô nước trên người và tóc rồi mặc y phục vào. Vừa bước ra thì một luồng gió mạnh mẽ từ ngoài lều thổi vào, thoát cái đã có một bóng dáng ôm chặt lấy nàng.

Lăng Bích Nguyệt khó chịu đẩy hắn ra, phúi phúi tay nói:

“Vương gia ngươi không lo ăn tối đi, còn qua lều của bản vương phi làm gì? Tránh ra!”

“Ai...!! Nguyệt nhi a, nàng đừng nhăn tâm như vậy được không? Bốn vương thực không muốn chúng ta cứ mãi xa cách thế này đâu? Huống hồ, nàng còn là vương phi của bốn vương, là nương tử của ta, đương nhiên là phải sinh cho ta vài tiểu vương gia, tiểu quận chúa chứ! Mà muốn như vậy thì chúng ta cần phải thân mật hơn một chút” Lam Triệt vẫn mặt dày, dứt khoát không chịu buông tay, hắn dụi dụi mặt vào cổ nàng, cố gắng hít lấy hương thơm ngọt ngào quyến rũ đặc biệt của nàng.

“Ngươi mơ mộng a! Ngươi thân là vương gia, lại ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phong lưu như vậy thiếu gì nữ tử thâm thương trộm nhớ? Đi tìm họ mà sinh tiểu vương gia, tiểu quận chúa gì đó!” Nàng đỏ mặt, chỉ hận không thể một cước đá bay hắn ra. Hừ hừ, đến bây giờ tuy thân đã trao cho hắn, nhưng nàng vẫn chưa thể xác định được rốt cuộc có yêu hắn hay không, vì thế nên không thể tự tiện sinh oa oa được!

“Không nha, Đông Phương Lam Triệt ta đời này kiếp này chỉ lấy nàng làm thê tử, tuyệt không thay lòng! Khắp thiên hạ này, người có đủ tư cách làm vương phi của ta, sinh oa oa cho ta cũng chỉ có một mình Lăng Bích Nguyệt nàng!” Lam Triệt nghiêm nghị thề thốt, đôi mắt hồ phách ánh lên tia cương nghị nhìn nàng không chớp.

Những lời ngọt ngào rung động tâm can như vậy khiến nàng không khỏi một phen mềm lòng, tim đập thình thịch, tâm trí rối loạn không thể tập trung vào điều gì.

Nhân lúc nàng còn chưa lấy lại tinh thần, hắn liền cúi xuống, định bá đạo hôn nàng một phen thật đã, nào ngờ, đầu còn chưa kịp cúi xuống, bên ngoài thị vệ lại oang oang thông báo:

“Hồi bẩm vương gia, vương phi nương nương, hoàng thượng cho sứ giả tới, nói muốn vương gia và nương nương nhanh chóng hồi cung”

Tiếng nói làm nàng bừng tỉnh, vội đưa tay đẩy Lam Triệt sang một bên, lúng túng đứng dậy chỉnh sửa lại y phục, gấp gáp đáp thay hắn:

“Đã biết, nói với sứ giả là bốn vương phi và vương gia ngay bây giờ sẽ lên đường hồi cung!”

Không hôn được mỹ nhân, Lam Triệt tâm trạng cực kỳ xấu, mặt hắn xám xịt, miệng lâm bâm:

“Thật là đáng giận, đến báo lúc nào không báo, lại báo ngay lúc này!”

“Ngươi đừng có ở đó lâm nhâm vớ vẩn nữa! Đứng dậy chuẩn bị lên đường cho ta!”

“Hừ, bản vương biết rồi, không cần nàng nhắc!”

Để trở về hoàng cung nhanh hơn, lần này nàng không ngồi trong xe ngựa nữa, mà cưỡi ngựa cùng với mọi người.

Hoàng hôn còn chưa buông xuống, đoàn người đã về đến Mạc quốc, tiến thẳng vào hoàng cung.

Đông Phương Lam Triệt và Lăng Bích Nguyệt người trước người sau đến thẳng thư phòng của hoàng đế diện kiến thánh nhan.

Hoàng đế phát tay ra hiệu cho hai người đứng dậy, rồi lại thờ dài thườn thượt:

“Hầy... thấy hai người phu thê hòa hợp, tương kính như tân thế này, trăm quả thực là không nở, nhưng vì lợi ích của Mạc quốc chúng ta, trăm đành phải để hai người chịu ủy khuất một chút”

“Bệ hạ vậy là có ý gì?” Lam Triệt ngẩng đầu lên, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Mạc quốc và Phong tộc chinh chiến đã lâu, nay bọn họ lại nghị hòa, đem cả công chúa sang đây làm con tin. Phong tộc thiện chiến, có được sự giúp sức của họ, Mạc quốc chúng ta không còn lo ngại khi xảy ra chiến tranh. Điều này vô cùng quan trọng. Họ hứa sẽ phò tá chúng ta, tuyệt không hai lòng. Chỉ là... công chúa Như Hoa lại một lòng chỉ muốn gả cho Lam Triệt ngươi, cho dù là làm trắc phi thôi cũng được... Vì thế, trăm không còn cách nào khác...”

“A..!” Lăng Bích Nguyệt nghe xong liền không khỏi hoảng hốt. Nói như vậy chẳng phải ý muốn Lam Triệt phải cưới cô công chúa đó sao??

Lam Triệt nhìn nàng như vậy, lại sợ nàng sẽ lấy lý do này đòi hưu thê, đầu mày khẽ nhíu lại, lạnh lùng hỏi:

“Bệ hạ, vì sao Phong tộc lại nghị hòa?”

“Trẫm đọc trong thư, họ nói là không muốn chiến tranh vô nghĩa, sinh linh đồ thác...”

“Hừ! Xảo biện!” Nàng siết chặt tay, mím môi lại.

Đồng Phương Ngạo Khâm xoa xoa hai bên thái dương, bộ dáng vô cùng bất lực:

“Nguyệt nhi, trẫm biết con không thể chấp nhận. Nhưng vì đại cuộc, cũng nên cố gắng một chút. Trẫm biết Phong tộc chi viện có, đưa công chúa sang đây là có ý đồ bất chính, lại biết Lam Triệt là cánh tay đắc lực của trẫm, nên muốn sát hại cũng là lẽ thường tình. Nhưng mà, trẫm vô cùng tin tưởng các người có thể thay trẫm giải quyết chuyện này..”

“Có nghĩa là, chỉ cần giải quyết được thì có thể không cần lấy công chúa Như Hoa?” Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng.

“Đúng vậy”

“Rất tốt, bệ hạ, Lam Triệt nhất định sẽ thay bệ hạ giết gian tế, nhất định không để Nguyệt nhi chịu ủy khuất!”

Lăng Bích Nguyệt thẹn quá hóa giận, lấy tay véo hấn một cái, miệng thì thầm:

“Chàng nói bậy bạ cái gì vậy hả!”

“A..ái phi, nàng thật dã man quá đi! Bỏn vương vì nàng thể hiện ý chí quyết tâm như vậy, nàng không cảm động đã đành, lại còn muốn đánh, thật oan ức a! Công chúa Như Hoa tốt xấu gì cũng là một mỹ nhân, bỏn vương vì nàng chẳng thêm thú nàng ta, nàng lại chẳng thêm biết ơn!”

“Ôn nghĩa cái đầu người ấy! Ta ngay bây giờ cũng có thể xin bệ hạ một tờ hưu thư!”

“Nàng!”

“Ha ha ha “Hoàng đế không nhịn được bật cười, lắc lắc đầu một cái

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bàn kế

Sau khi rời khỏi hoàng cung trở về Kính Dương vương phủ, Lam Triệt để ý dọc đường trên xe ngựa, nàng có vẻ đang lo lắng cái gì đó, vô cùng khổ sở nên quan tâm nắm lấy tay nàng, ngọt ngào lo lắng hỏi:

“Nguyệt nhi, nàng có chuyện gì buồn phiền sao? Mau nói bỏn vương nghe đi, bỏn vương sẽ giúp nàng làm chủ”

Nàng nhìn hắn rồi lại thờ dài một tiếng không nói gì.

Lam Triệt đối với hành động đó của nàng càng thêm nóng ruột, gấp gáp nói:

“Chuyện đó lớn lắm sao? Nàng đừng lo, cho dù lớn đến đâu bỏn vương vẫn giải quyết được? Hay là nàng để tâm đến chuyện công chúa Phong tộc kia? Nếu là như vậy, thì nàng không cần phải lo, bỏn vương tuyệt không thay lòng, thề cả đời này chỉ yêu một mình nàng!”

Nói xong, hắn còn giơ tay lên trời biểu thị sự cương quyết. Nhìn hắn như vậy, nàng lại không đành lòng nên chậm rãi lên tiếng:

“Chàng không cần thề thốt như vậy. Ta không phải lo việc chàng thay lòng hay không, chỉ là, ta thấy thật tội cho cô công chúa kia”

“Thế nào mà tội?” Lam Triệt cau mày kiểm, ra vẻ không tán đồng với ý kiến của nàng. Công chúa chết tiệt của Phong tộc đó chọn ai không chọn lại chọn hắn, phá hỏng tình cảm vừa mới cải thiện được một chút của hắn, chưa kể đến việc có khả năng ả sang Mạc quốc hòa thân là có âm mưu bất chính, hắn hận chưa thể băm vằm ả ta ra thành trăm mảnh, vậy mà Nguyệt nhi lại còn tội nghiệp cho ả?

Nàng chẳng để tâm đến thái độ của hắn, ngón tay vân vê một lọn tóc của hắn, thờ ơ nói:

“Nàng ta tốt xấu gì cũng là một công chúa, thân thế, địa vị cao quý biết bao, vậy mà lại phải cắn răng làm một trắc phi, trong khi ta bắt quả chỉ là một thiên kim tiểu thư thấp kém, vậy mà được làm chính phi, sau này chúng ta lại bày kế đuổi nàng ta đi, nhưng sau khi đuổi được rồi, còn ai dám lấy một công chúa bị ruồng bỏ đây?”

“Hóa ra là chuyện vặt vãnh này! Ai nói nàng địa vị thấp kém! Nàng xinh đẹp như vậy, văn võ song toàn, so với nam nhân còn muốn hơn, nữ nhân trên thiên hạ này làm gì có ai vừa cầm kỳ thi họa vừa là cao thủ như nàng? So với ả công chúa kia, nàng tốt gấp vạn lần”

Nhận được lời nịnh nọt của Lam Triệt, tâm tình nàng tốt hẳn lên, chu mỏ nhìn hắn:

“Chàng chỉ được cái nịnh nọt”

“Sai rồi, đây gọi là sủng lên đến chín tầng mây!” Hần thuận thế vòng tay qua eo ôm nàng sát lại gần, cúi xuống ngậm lấy cánh môi quyến rũ mềm mại như cánh hoa của nàng.

Cả cuộc đời này, Đông Phương Lam Triệt hẳn có chết cũng không muốn rời xa nàng! Bởi vì, hắn đã quen có nàng bên cạnh, đã quen với bờ môi mềm mại ngọt ngào của nàng, khuôn mặt yêu kiều diễm lệ của nàng, hay sự lạnh lùng, đáng yêu của nàng, tất cả những thứ thuộc về nàng, hắn không thể nào mất được, cũng không muốn mất đi.

Vì thế cho nên, mặc kệ ả công chúa Phong tộc kia thế nào, hắn cũng quyết đuổi đi cho bằng được.

Về đến vương phủ, hai người trở về phòng tắm rửa sạch sẽ sau một ngày đường vất vả. Tịch Nhan và các a hoàn trong vương phủ thấy sau chuyến đi này, vương gia và vương phi có vẻ như tình cảm hơn nhiều, đặc biệt vương gia lại còn vô cùng sủng ái vương phi, vương phi cũng đối với vương gia đặc biệt quan tâm chăm sóc.

Ví dụ như lúc này, vương gia sau khi tắm rửa xong, liền đích thân qua tắm thất của vương phi cùng dùng bữa tối, thấy nàng ăn mặc mỏng manh, gió đêm se lạnh, liền cởi luôn áo bào viền lông cáo trắng trên người xuống khoác lên cho nàng, lại còn dịu dàng hôn lên trán một cái.

Còn vương phi của bọn họ từ đầu đến cuối bữa ăn, chỉ chăm chú gấp thức ăn cho vương gia, thấy vương gia không khéo gỡ cua, liền xắn tay áo thay hắn gỡ cùng một lúc hết ba con, trong khi bản thân ngay cả một miếng thịt cũng chưa ăn. Hay lúc dùng món tráng miệng, thấy vương gia không thích ăn bánh quế hoa, liền đích thân xuống phòng bếp chọn mấy quả táo đem cắt cho vương gia ăn.

Ăn xong còn ra tiểu đình gần ao sen ngắm trăng, thỉnh thoảng nàng còn dựa vào người vương gia vô cùng thân mật.

Lúc đi ngủ còn đuổi hết mấy a hoàn ra ngoài, để đích thân thay tẩm y cho vương gia. Điều này từ lúc vương phi gả vào vương phủ chưa từng xảy ra, vì thế đây là một tín hiệu tốt! Xem ra, năm sau là vương phủ của bọn họ sẽ có một tiểu thế tử đáng yêu thành tử rồi!

Sau hơn hai canh giờ song tu, hai người mới bàn đến chuyện làm cách nào để đuổi công chúa đi.

Cách thì có nhiều, nhưng lại không biết làm thế nào để giữ thể diện cho ả. Lam Triệt không đủ kiên nhẫn, thảo luận chưa được lâu đã lắc đầu, liên tục trầm giọng nói:

“Ta không nghĩ nữa, không nghĩ nữa! Ắ phá hoại hạnh phúc của ta, dám làm cho Hoàng thượng lo lắng, tội đáng muôn chết! Ta thấy nàng cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều làm gì, ta trực tiếp đến Phong tộc một đao giết ả là xong!”

“Chàng đừng có ăn nói hàm hồ. Chàng giết ả, Phong tộc và Mạc quốc sẽ khai chiến”

“Chẳng qua chỉ là một Phong tộc nhỏ bé, còn chưa bằng một phần năm Mạc quốc chúng ta, ta lại là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, sát phạt một Phong tộc, có gì là khó khăn?” Lam Triệt hất mặt khinh thường.

Nàng lấy tay gõ gõ lên trán hắn, bật cười giải thích:

“Có phải từ sau khi lấy ta rồi, chàng kém thông minh đi không thể? Phong tộc nếu dễ dàng đối phó như vậy, Hoàng thượng hà tất phải để công chúa đến đây hòa thân, dẫn sói vào nhà?”

“Hừ”

“Thân là thần tử, chúng ta cũng nên thay bệ hạ giải quyết một phen. Chàng cũng đừng nghĩ tới việc đi ám sát Phong vương, như vậy là không quang minh chính đại”

“Vậy chúng ta bày kế đuổi ả công chúa kia đi, nhằm cắt đứt tai họa, như vậy chẳng phải là không quang minh chính đại sao?”

“Ừm... đúng là có chút mờ ám, chỉ là, như vậy sẽ tránh xảy ra xung đột hơn là ám sát Phong vương. Hơn nữa, Phong tộc mất vương, sẽ xảy ra bạo loạn, như vậy sẽ có rất nhiều dân lành vô tội chết” Nàng cau mày lại.

“Ồ?”

“Nói tóm lại, chúng ta phải tìm cách đuổi công chúa đi, như vậy là được rồi”

“Ừ ừ, tất cả theo ý nàng, bây giờ chúng ta ngủ được chưa?”

“Còn chưa bàn kế, ngủ cái gì! Theo ta, đầu tiên phải làm thế này...”

Chương 31: Tân nương yếu mệnh

Hôm nay sau khi Hoàng thượng nói chuyện với nàng và Lam Triệt xong, liền viết thư hồi âm cho Phong tộc, đội rước dâu cũng xuất hành ngay. Phong tộc cách kinh thành không xa, nên tối mai là sẽ tới được Kính Dương vương phủ.

Nàng và Lam Triệt thức cả đêm để bàn mưu tính kế, nên đến gần sáng mới chợp mắt. Lam Triệt tuy là một nam nhân anh dũng, đầu đội trời chân đạp đất, lại là con cháu nhà đế vương, nhưng lại là một người vô cùng lười biếng!

Có thể nói trong hoàng tộc, hắn là kẻ lười biếng nhất, thậm chí còn lười hơn cả nàng!

Sáng sớm a hoàn và quần gia trong phủ đến tầm thắp đánh thức nàng và hắn, nói là để trang trí cho vương phủ cũng như nên chuẩn bị cái gì để đón tiếp Công chúa của Phong tộc, nàng lúc đó vẫn còn buồn ngủ, nên đành quay sang lơ mơ đẩy đẩy hắn, kêu hắn dậy giải quyết, chỉ là, Lam Triệt hắn sống chết không chịu dậy, còn ôm chặt nàng, cứng đầu cứng cổ nói với đám người ngoài tầm thắp, nghỉ lại, quả thực là thật quá mất mặt!

Hắn nói là:

“Bổn vương và vương phi xuân phong đắc ý cả đêm qua, hiện tại vô cùng mệt mỏi, ả công chúa kia bắt quá cũng chỉ là thứ phi mà thôi, các người tự lo liệu đi! Nhớ nhẹ tay, đừng làm ồn tránh làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của bổn vương và vương phi!”

Quần gia và đám người bên ngoài lặng đi một chút, cả nửa ngày mới thấy hồi đáp:

“Lão phu đã rõ, sẽ dẫn người rời khỏi đây ngay”

Không cần nhìn cũng biết họ đã lúng túng đến mức độ nào. Khi ấy nàng còn đang ngái ngủ, đầu óc mòng mị không tỉnh táo, nên cũng chẳng làm gì hắn. Lúc tỉnh dậy thì mọi chuyện đã chẳng thể cứu vãn.

Ngay cả Tịch Nhan lúc đi vào hầu hạ nàng thay y phục, vệ sinh cá nhân còn đỏ mặt cười khúc khích, nói cái gì mà “cứ cái đà này vương phủ sẽ rất nhanh có thêm một tiểu vương gia tuần tử”, “Vương gia sủng ái vương phi như vậy, e là sau này nương nương sẽ sống trong những lời nịnh nọt mất”,...

Nàng hiểu, con người ai mà chẳng thế, a hoàn nào cũng nhiều chuyện, nói như vậy cũng là lẽ thường tình nên cũng chẳng trách gì Tịch Nhan.

Sau khi y phục đã chỉnh tề, nàng định ra hoa viên thưởng hoa một chút thì lại nghe báo là Lăng tướng quân phu nhân, tức mẫu thân nàng đến, nói muốn thăm nàng, hiện tại đang ngồi đợi ở chính sảnh.

Nàng vừa nghe thấy, tâm trạng liền hưng phấn, vén váy vội vàng vàng chạy đến đại sảnh, cứ ngỡ mẫu thân sẽ vui vẻ mà ôm lấy nàng, nào ngờ, mẫu thân vừa nhìn thấy nàng, khóe mắt đã hoe đỏ, khóc một trận thật to nhào vào lòng nàng, dọa nàng sợ đến xanh mặt, còn đang nghĩ không biết mẫu thân vì cái gì kích động như vậy, hay phụ thân đã xảy ra chuyện gì, nhất thời cũng cảm thấy bất an.

Sau khi đỡ mẫu thân ngồi xuống ghế, nàng liền bấm đốt ngón tay suy tính, dự trù xem chuyện gì đã khiến mẫu thân thảm như vậy, còn tính kế đề phòng. Ai ngờ, mẫu thân của nàng sau khi bình tĩnh lại, đã nói với nàng một câu:

“Nguyệt nhi, có phải con đã làm gì phật lòng vương gia hay không? Sao đột nhiên vương gia lại nạp cô công chúa man di kia làm thứ phi chứ! Lẽ nào... lẽ nào con đã thực sự thất sủng rồi? Hu oa.... Nguyệt nhi đáng thương của ta....”

Nói xong, bà lại còn khóc một trận. Nàng và Tịch Nhan đỡ thế nào cũng không nín, đến lúc Lam Triệt đang ở thư phòng phê tấu chương nghe thấy tình cảnh đó, bả giá đến chính sảnh, đích thân nói tất cả chỉ là hiểu lầm, giải thích mọi chuyện từ đầu tới đuôi, còn đảm bảo là đời này kiếp này chỉ yêu nàng, sủng nàng, tuyệt không hai lòng mẫu thân mới chịu thôi.

Lúc ấy, nàng cực kỳ xấu hổ, xấu hổ đến nỗi chẳng dám đối mặt với Lam Triệt. Hay, mẫu thân tự dưng lại lo chuyện không đâu như vậy, lại còn để hắn đỡ dành, đúng là khiến nàng chẳng còn mặt mũi!

Thấy nàng như vậy, Lam Triệt càng đắc ý, phong tình nàng cảm nàng lên, giả là cười:

“Ái phi, ta giúp nàng đỡ dành nhọc nhằn, có phải nàng nên làm gì đó để cảm tạ không? Ta thấy...” Hắn cúi thấp đầu xuống, ghé sát vào tai nàng, lại ác ý cắn nhẹ lên vành tai khiến nàng vô cùng xấu hổ, mặt càng cúi xuống “Ta thấy... chỉ bằng nên dùng thân báo đáp đi?”

Lần này, nàng quả thực đã bỏ chạy thật. Đồng Phuong Lam Triệt đúng là một con cáo già, chỉ một việc nhỏ nhặt như con kiến thế thôi mà lại đòi trả ơn lớn như vậy. Phu thê ân ái là chuyện tốt, nhưng cũng không nên làm quá nhiều, tránh ảnh hưởng tới sức khỏe, mà dạo gần đây, Lam Triệt hắn rất hay tỏ ra biến thái như vậy. Không chừng cứ cái đà này, nàng không lâu nữa sẽ sinh oa oa thật, nhưng mà, nàng thì lại chưa muốn sinh con chút nào!

Hôm nay có lẽ là nàng bị sao quạ tạ chiếu mạng nên vô cùng xui xẻo. Đến tối, sau khi chải tóc, y phục chỉnh tề xong, nàng cùng Lam Triệt ra cổng đợi đoàn rước dâu. Nào ngờ, tân nương xinh đẹp diễm lệ đâu không thấy, chỉ thấy thái giám từ trong cung nước mắt nước mũi đầm đìa cùng hai vị công công và bốn binh lính đến thông báo, đoàn rước dâu bị phục kích, chết hết không còn một ai, kể cả tân nương cũng bị chết thảm, có lẽ trước khi chết còn có

chống đỡ nên bị chém cho năm nhát, cả người máu me vô cùng thê thảm. Hiện tại hoàng thượng đang vô cùng phẫn nộ, gấp rút phái người mang công chúa về cung, chuẩn bị hậu sự, mặt khác cho quân đi điều tra, xem ai đã cả gan phục kích!

Đương nhiên còn không quên phái thái giám công công tới Kính Dương vương phủ chia buồn. Thái giám sút sùi chấm chấm nước mắt, quỳ xuống nói :

“Hức hức... tiếc thay cho công chúa, chưa kịp đến vương phủ đã phải chết thảm ở nơi khi ho cò gáy... Vương gia chớ đau buồn, công chúa điện hạ đúng là một mỹ nhân, nhưng so với vương phi nương nương vẫn kém xa vài phần, nên người cũng nén đau thương, chuyên tâm sùng ái nương nương. Hạ thần chỉ có vài câu muốn nói thế thôi, lời đã hết, xin cáo lui hồi cung”

Lam Triệt vui không tả xiết, dù trong lòng đang cười điên cuồng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra đau xót cùng cực, meo meo trả lời :

“Hầy... bốn vương đúng là quá xui xẻo, tân nương còn chưa về đến phủ đã xảy ra chuyện rồi, rõ là trời không thương xót bốn vương... Cũng còn may là bốn vương vẫn còn Nguyệt nhi đây...”

Hắn tiện thể quay sang ôm lấy nàng, nói mấy lời nhảm nhí gì đó, đại khái là thương xót cho cô công chúa kia.

Đương nhiên, ngoài các vị thái giám công công kia ra, trong vương phủ ai mà chẳng biết, vương gia trong cười nộ ngoài khóc thầm?

Hầy, suy cho cùng thì công chúa Như Hoa kia quả thực là quá đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Công dụng của chàng là nam sủng!

Công chúa Như Hoa bị ám toán, đối với Lam Triệt là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng đối với nàng và cả triều đình thì đây chính là đại họa!

E là, sẽ rất nhanh Phong tộc và Mạc quốc đại chiến một trận rồi.

Trong thư phòng, Lam Triệt hết sức thành thoi uống rượu, đôi mắt mơ màng nhìn tiểu nữ tử cứ đi đi lại lại trước mặt. Nhưng cứ đi đi lại lại như thế mãi đúng là rất chóng mặt! Vì thế, hắn quyết định đặt ly rượu xuống, yêu mị nói :

“Tiểu Nguyệt nhi, nàng đang lo lắng cái gì? Mau lại đây bồi vi phu uống rượu...”

“Chàng đúng là điên rồi! Nếu không nhanh tìm ra thủ phạm là ai, Phong tộc và Mạc quốc sẽ xảy ra chiến tranh...”

“Hừ, thế thì đã sao? Phong tộc? Hừ, bốn vương ta đây không sợ trời không sợ đất, có sao phải sợ một Phong tộc nhỏ bé?”

Nàng xắn tay áo lên, một phát đâm thẳng vào khuôn mặt mỹ nam họa thủy của Lam Triệt làm hắn mắt đà ngã ngửa ra sau. Chưa xong, nàng còn dùng một chân đạp lên ngực hắn, khuôn mặt bùng bùng lửa giận nói:

“Thế nào? Chàng đã tỉnh rượu chưa?” Nàng gằn giọng, tăng thêm lực đạp ở chân. Khóe môi cong lên “Hay là, để nương tử vận công ‘giúp’ phu công ép hết rượu ra?”

Lam Triệt gấp rút lắc đầu, làm ơn đi, nàng mà vận công ép rượu, e rằng, rượu còn chưa ra, hắn đã bị trọng thương đến mức còn nửa cái mạng rồi!

“Sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn đe dọa.

Trước sự uy hiếp đáng sợ của nàng, Lam Triệt đành nhượng bộ, ngắc ngứ nói :

“Được rồi, được rồi, ta thua, ta thua, nàng bỏ chân ra đi! Ta sẽ phái hai ám vệ của ta tới, nàng muốn sai cái gì tùy ý, họ võ công phi thường, e là ngay cả nàng cũng không đấu lại nổi đâu. Hơn nữa, cũng vô cùng lanh lợi thông minh, làm việc rất tốt, điều tra chưa lần nào sai sót đâu. Như vậy đã được chưa?” Hắn chu mỏ, lồm cồm ngồi dậy, tay phải mạnh dặt cạt dính trên y phục xuống, miệng lầm bầm chửi, hầy, nương tử thật là dã man, có nhất thiết phải mạnh tay vậy.

Vô tình ngẩng lên lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ của nàng lại thôi, chẳng dám hó hé thêm. Hắn khổ sở đi ra ngoài, lấy từ trong tay áo ra một cái pháo hiệu, bắn thẳng lên trời. Pháo hiệu đó vừa được bắn ra, bay lên nở thành một cái pháo hoa bảy màu rất đẹp. Sau đó rất nhanh có hai bóng dáng từ đầu đến chân đều một màu đen, chỉ để lộ khuôn mặt tuấn tú đẹp trai so với Lam Triệt chẳng kém phần yêu mị khiến nàng không khỏi cảm thán. Đúng là chủ nào tởn này, Lam Triệt vốn đã là đệ nhất mỹ nam, đẹp đến thiên địa bất dung, thì thuộc hạ của hắn lại yêu nghiệt như họa thủy!

Lam Triệt dĩ nhiên biết nàng không hao sắc mê trai đẹp, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, quay sang giới thiệu :

“Nương tử, người này là A Lâm” Hắn chỉ tay vào nam tử tay cầm trường kiếm màu đen, quanh thân tỏa ra sát khí nồng đậm, lại chỉ vào nam tử có đôi

mắt màu bạc nhìn vô cùng lạnh lùng nói tiếp “ Còn đây là A Hàn”

Nàng khẽ gật đầu một cái, nở nụ cười khuynh thành nhằm lấy lòng. A Lâm và A Hàn vốn là sát thủ, tự biết giới hạn, không hề nhìn lấy nụ cười điên đảo chúng sinh kia lấy một cái, chỉ đồng loạt cúi mặt, chấp tay nói :

“ Thuộc hạ tham kiến vương phi nương nương”

Nàng dò khóc dò cười , khéo môi không biết nên cứ cong lên như thế hay trở về bình thường.

Lam Triệt đắc ý nhìn nàng, vỗ vỗ vai nàng nói :

“ Nàng cứ tùy ý điều tra, giải quyết chuyện này đi. Bỏn vương đi ngủ trước, đi ngủ trước đây, ha ha !”

Nàng còn định giữ hần ở lại thì Lam Triệt đã như một cơn gió lui vào trong phòng, đóng sầm cửa lại, còn dứt khoát dùng bảo kiếm làm then cài cửa.

Lăng Bích Nguyệt khổ sở xoa xoa hai bên Thái Dương, A Lâm thấy nàng mệt mỏi như vậy, cũng thông cảm phần nào , lên tiếng an ủi, nhưng giọng lại có phần cứng nhắc:

“ Vương gia đang say rượu, nương nương thỉnh bỏ qua”

Nàng xua xua tay , sau đó kiên định nhìn A Lâm và A Hàn phân phó :

“ Hai người các ngươi là ám vệ tâm đắc của Triệt, được Triệt khen ngợi như vậy, ta rất tin tưởng các ngươi. Chính vì thế, tuyệt đối không được làm ta phải thất vọng!”

Hai người bọn họ khom người, cũng dứt khoát trả lời:

“ Thành nương nương ra lệnh, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh”

...

Nàng rất tin tưởng vào hai người bọn họ, chỉ là không nghĩ tới, khả năng làm việc của họ còn hơn cả những trinh thám trong hoàng cung, đến nay triều đình còn đang điều tra , rồi như tờ vò, mà họ ngay sáng hôm sau đã tới tìm nàng.

Lúc đó, nàng còn đang nhân nhả cắn hạt dưa, thoải mái nằm trên chiếc ghế quý phi ở tiểu đình bên hồ nước, thánh thót ngâm thơ thưởng hoa , Tịch Nhan ở đằng sau cầm quạt phe phẩy qua lại, ngủ gà ngủ gật, cơ hồ sắp té nhào lên người nàng đến nơi thì A Hàn từ trên rơi xuống, kịp thời đỡ lấy Tịch Nhan, còn A Lâm thì quỳ trước mặt nàng, thành khẩn khai báo:

“ Nương nương cát tường. Thuộc hạ đã hoàn thành sứ mệnh.”

Nàng hài lòng bóc một nắm hạt dưa mời hần, nhưng hần lại cự tuyệt không dám nhận, nàng cũng chẳng bắt ép, lại quay sang A Hàn, hần vẫn còn đang bế Tịch Nhan đang ngủ khiên tay, mặt không biến sắc , nhắm mắt dưỡng thần.

“ Được rồi, vậy ngươi nói xem, chủ mưu lần này là ai? Là ai cả gan dám ám toán công chúa Phong tộc, lại còn giết sạch đoàn rước dâu của Mạc quốc chúng ta?”

“ Hồi bẩm nương nương, là quân ám vệ của Hàn Vương, chủ mưu là Hàn Vương, Mạc Y Hàn”

Nàng ghen hờn, ho sặc sụa liên hồi. A Lâm vội vỗ vỗ lưng nàng, sau một hồi thuận khí, nàng mới ngẩng lên, nhìn thẳng vào A Lâm, thanh âm trầm trầm :

“ Không lí nào lại như vậy, Hàn ca ca không làm vậy đâu! A Lâm, ngươi có chắc không? Hay là sai rồi? Ngươi có bằng cứ gì dám nói Hàn ca ca là chủ mưu!”

A Lâm lấy từ trong người ra một mẩu gỗ nhỏ, vừa nhìn đã biết là lấy từ mũi tên. Nàng nhú mày.

“ Nương nương, đây là mẩu gỗ được thuộc hạ tìm thấy , còn sót lại sau bụi cây. Mẩu gỗ này vốn là một mảnh của thân mũi tên, làm từ gỗ Hương Đàn (em tự chế). Đây là loại gỗ vô cùng quý hiếm, ngoài ám vệ của Hàn vương ra, chưa có ai có thể khai thác, dùng loại gỗ này làm thành mũi tên. Hơn nữa, ám vệ của hần chỉ nhất mực tuân theo hần, tuyệt sẽ không nghe lời sai bảo của người khác”

“ Ngoài ra, nghe nói, Hàn Vương hiện tại không ở trong nước, tung tích vẫn chưa rõ”

“ Nhưng mà Hàn ca ca làm vậy thì được gì chứ!” Nàng khuyu xuống, không dám tin một Hàn ca mà nàng vẫn luôn nhất mực tin tưởng lại có thể làm ra loại chuyện đó. Tuy nhiên, nàng vẫn không thể chấp nhận được, trừ phi tận mắt chứng kiến, nếu không thì sẽ không tin !

Hàn ca cũng chẳng có lý do để làm vậy!

Nàng xoay người qua định ra lệnh cho A Lâm mang ngựa tới, thì trong cung lại phái người tới báo, tên thị vệ mặt mày tái xanh không còn giọt máu, khổ

sở run run hướng nàng nói :

“Vương phi nương nương, không hay rồi , không hay rồi a, Phong tộc đã biết việc công chúa của bọn họ bị ám sát, Phong vương đang kéo quân đến Mạc quốc hỏi tội chúng ta a, họ nói, nếu không giao ra hung thủ, sẽ khai chiến a!”

Nàng thụt lùi lại vài bước, cảm giác sợ hãi bắt đầu trào dâng. Làm thế nào đây? Chiến tranh sắp nổ ra rồi, điều đó có nghĩa là gì chứ! Điều đó có nghĩa là, sẽ có rất nhiều người phải hi sinh, phải cách xa người thân, thậm chí là vĩnh viễn không thể gặp lại. .

Nàng không hề muốn thấy điều đó!

Nhưng điều quan trọng bây giờ làm tìm cho ra hung thủ. A Lâm và A Hàn nói, hung thủ là Hàn Vương Mạc Y Hàn, nàng đến giờ vẫn cảm thấy cực kỳ mâu thuẫn, dù gì đó cũng chỉ là một mũi tên thôi, không chứng tỏ lên cái gì cả. Nhưng mà, ngoài Mạc Y Hàn thì còn ai nữa chứ? Mục đích cuối cùng là gì?

A Lâm thấy nàng im lặng không nói gì, tránh không khỏi sốt ruột:

“Nương nương định làm thế nào?”

“... Bọn vương phi nhất định phải đi nói chuyện với Phong vương một chút, trong lúc đó, A Lâm, ngươi hãy cấp tốc truy tìm xem Mạc Y Hàn đang ở đâu, còn A Hàn, ngươi theo ta vào cung, đề phòng trường hợp xấu nhất” Thanh âm của nàng trở nên lạnh lùng thấu xương, ánh mắt lạnh như băng khiến hai kẻ ám vệ cũng phải dè chừng.

“Nương nương, có cần gọi vương gia , xin vương gia trợ giúp?” A Lâm ngần ngừ hỏi.

Nàng xua tay, khóe môi đột nhiên cong lên, quay người lại nói:

“Chàng không đi đâu, ta biết mà, hần là một con hồ li lười! Công dụng của hần chỉ có một, đó là làm sủng nam, ngoan ngoãn hầu hạ bốn vương phi mà thôi!”

A Lâm và A Hàn tối sầm mặt. Nam sủng... nam sủng... ! chủ tử của bọn họ oai phong lẫm liệt như vậy, hủi phong hoán vũ hiên ngang là thế... cư nhiên vương phi nương nương lại dám nói vương gia là nam sủng, cái loại nam tử nhu nhược đáng khinh ... !

Nhưng mà, họ lại thấy rất đúng a, vương gia thân là nam tử, lại để cho một nữ tử liễu yếu đào tơ mỏng manh như vương phi phải đi lo chuyện , như vậy thật rất giống ... ừm... nam sủng!

Đông Phương Lam Triệt từ sau gốc cây nhảy ra, mặt đỏ bừng, đỉnh đầu bốc khói ngùn ngụt, hần run run chỉ tay vào nàng:

“Lăng Bích Nguyệt! Cái nữ tử to gan này, nàng dám nói bốn vương là nam sủng? Lại còn nói trước mặt ám vệ của bốn vương...”

Đáp lại hần chỉ là một nụ cười khiêu khích. A Lâm và A Hàn nhìn hần đầy thông cảm, sau đó là theo sự phân phó của nàng mà rời đi.

Bọn họ ngay cả hành lễ cũng không làm, chỉ nhìn hần thông cảm vậy thôi sao???

Lam Triệt hận không thể một chương đánh chết bọn họ! Hai tên phản chủ này, lẽ nào chỉ trong vòng chưa đầy một ngày mà họ thật sự quên rằng ai mới là chủ tử của họ rồi hay sao chứ! Hần vẫn còn sống cơ mà!!!!

Sau khi trang điểm, mặc y phục hoa lệ vào xong, nàng cùng Tịch Nhan và A Hàn vào cung điện thánh.

Hoàng thượng ngồi trên long ý ở Càn Ninh điện, sắc mặt xanh xao vô cùng đáng thương, vừa nghe thấy thái giám báo nàng muốn diện kiến, liền phấn khởi lên một chút, lập tức cho truyền nàng vào.

Lăng Bích Nguyệt thận trọng đi vào, chậm rãi quỳ xuống hành lễ, thanh âm đều đều, không kiêu ngạo không siểm nịnh hô :

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mưu đồ tạo phản

Đông Phương Ngạo Khâm thần sắc tiêu sái, đang miệt mài phê duyệt tấu chương thì nghe thấy giọng nói của nàng, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, buông tiếng thở dài rồi phát tay ra hiệu cho nàng đứng lên.

Lăng Bích Nguyệt cũng không phải là người hay vòng vo nên lập tức vào thẳng vấn đề, không kiêu ngạo không siểm nịnh lên tiếng :

“Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp hiện tại... đã có bằng chứng cho rằng, Hàn Vương là hung thủ, nhưng là, hiện vẫn chưa tìm ra vương gia, hơn nữa, ... thần thiếp... thần thiếp không chắc chắn...” Nàng khẽ cắn môi dưới.

Ngao Khâm vừa nghe đã tìm ra hung thủ, mắt đã sáng bừng lên, hồng hào hơn hẳn, vui vẻ nói với nàng :

“Ha ha, tìm được là tốt, tìm được là tốt, có bằng chứng lại càng tốt! Ha ha, không hổ danh là thê tử của Lam Triệt, trầm xem như đã bót được một gánh nặng. Được rồi, bất luận là tìm được hay chưa, ít ra vẫn có thể cho Phong tộc một câu trả lời, chắc chắn bọn họ sẽ không động thủ”

Nàng im lặng không nói gì, chỉ rút trong tay áo ra mẫu gỗ Đàn Hương dâng lên cho hoàng đế rồi xin phép lui về vương phủ. Hoàng đế tâm trạng vô cùng vui vẻ, không những còn cho người tiễn nàng về, còn ban thưởng rất nhiều thứ.

Lăng Bích Nguyệt cũng chỉ nhận qua loa, rồi lên xe ngựa trở về vương phủ. Suốt cả quãng đường nàng không ngừng suy nghĩ, tay khẽ siết vạt áo. Rõ ràng Mạc Y Hàn không phải là hung thủ, Hàn vương dù gì cũng là bậc kỳ tài, há có thể để lộ manh mối dễ dàng như vậy... Huống gì, huống gì... Rõ ràng là quan binh triều đình đã tìm hết một lượt cũng chẳng thể tìm ra manh mối, mà vì sao A Hàn A Lâm nhanh như vậy đã tìm ra, nói bọn họ võ công phi phàm cũng tạm chấp nhận, nhưng nàng vẫn thấy vô cùng mâu thuẫn...

Trong thư phòng, Đông Phương Lam Triệt lười biếng nằm trên ghế quý phi nhìn A Hàn cùng A Lâm đang quỳ trước mặt, ngón tay thon dài vuốt ve ly rượu trên tay, ánh mắt mơ màng lại lộ ra vài tia âm hiểm, thanh âm cũng là cực kỳ lạnh lùng :

“Các ngươi... nhanh như vậy đã quên ai là chủ tử rồi sao?”

“Vương gia, bọn thuộc hạ không hề quên. Nhưng là, thuộc hạ thật lòng cầu xin vương gia không nên cứ cố chấp, chủ quan như vậy. A Hàn cho rằng, vương phi nương nương không phải là nữ tử bình thường, nương nương chắc chắn sẽ rất sớm đoán ra được kế hoạch của vương gia...”

“Thuộc hạ cũng cho rằng, một khi vương phi nương nương biết được vương gia muốn làm gì, sẽ làm gì, thì e là, nương nương sẽ vô cùng tức giận”

Một luồng kinh phong mạnh mẽ lướt qua hắt hắt người bọn họ vào tường thật mạnh, cơ hồ như sắp làm cho tường nứt ra. A Hàn ho ra máu liên hồi, lại nhìn sang A Lâm cũng đang thở gấp, có chút sợ hãi nói :

“Vương gia, quay lại là bờ”

“Bốn vương lại cần các ngươi phải dạy dỗ sao? Có phải bốn vương đã quá nhân từ với các ngươi rồi? Nhân từ cũng có hạn, bốn vương hiện tại đã không cần các ngươi nữa, nên rời đi” Lam Triệt phất tay áo, mắt phượng hẹp dài nhắm lại, khuôn mặt bình thản như chưa có chuyện gì vừa xảy ra, lạnh lẽo năm xuống.

A Lâm siết chặt quyền, ánh mắt tang thương, sau đó rất nhanh rút đoản kiếm bên người, dứt khoát đâm vào tim. A Hàn giật mình, cả người run lên, hắn biết, một khi đã theo chủ tử, sẽ có ngày phải nhận kết cục như thế này... Nhưng hắn không cam tâm... không tình nguyện! Bởi vì, hắn vẫn chưa thể nói cho vương phi nương nương biết hung thủ thật sự, cũng không thể ngăn vương gia gây ra đại họa, chết thế này quá oan uổng!

Lần điều tra này, những bằng chứng hắn tạo ra rất sơ sài, chỉ cần để ý một chút là biết. Hắn cũng như A Lâm, đều một mực tin tưởng nàng kể cả khi mới chỉ gặp nàng duy nhất một lần. Theo như kinh nghiệm nhiều năm, hắn và A Lâm có thể kết luận được, nàng là một nữ tử vô cùng thông minh, hành sự cẩn trọng. Nhưng mà, khi bọn hắn cho nàng kết quả, nàng một chút cũng không nghi ngờ, nàng là thực sự tin tưởng bọn hắn... Vậy mà bọn hắn lại phụ lòng nàng, nhất mực nghe theo vương gia.

A Hàn nhắm chặt mắt, hạ quyết tâm rồi đột nhiên đứng bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất để dùng khinh công phi thân đi. Chỉ là, cho dù hắn có nhanh đến mức nào, vẫn không thể nhanh bằng chủ tử. Hắn bắt lực khuỵu xuống nền đất, cảm thấy trong người nóng ran thất thường thì cười khổ, chủ tử quả là ra tay quá tàn nhẫn đi, ngay cả chết cũng không thể ra đi một cách thanh thản...

Lam Triệt ngẩng đầu lên nhìn A Hàn, khoe môi cong lên, chậm rãi cất phi tiêu còn vương lại chút máu vào tay áo, khinh thường nói :

“Ngươi và A Lâm là một tay bốn vương đào tạo, một chút năng lực đó của ngươi, có thể dễ dàng rời đi hay sao!”

“Vương gia... khụ khụ... A Hàn trước khi chết, chỉ hi vọng vương gia đừng tiếp tục tiến hành kế hoạch...! Nếu như.. nếu như chuyện này xảy ra, vương phi nương nương khẳng định sẽ không tha thứ cho vương gia!”

“...”

“Thuộc hạ biết vương gia rất yêu nương nương, nếu không, sao có thể nhẫn nhịn, dịu dàng như vậy mà cố kìm nén sự khát máu, tàn bạo của bản thân? Chính vì vậy, vương gia thỉnh nên suy nghĩ lại, giang sơn và vương phi, người chỉ có thể chọn một...”

Lam Triệt nhếch môi, xuống giường đứng thẳng dậy, thân nhiên liếc A Hàn một cái sắc lạnh :

“Bốn vương không từ bỏ cái nào hết! Giang sơn và Nguyệt nhi, bốn vương đều không bỏ! giết Hàn vương, đăng cơ ngôi vị hoàng đế Mạc quốc vốn đã là mục đích của ta từ rất lâu rồi. Ngươi nói bốn vương phải bỏ thế nào!”

Vừa rồi bị một tiêu độc của vương gia chém trúng, vết thương trên bụng vẫn không ngừng rỉ máu, A Hàn cảm thấy trong miệng đắng ngắt, ngũ tạng nóng

ran, có lẽ, độc đã lan ra khắp cơ thể rồi...

Ngay lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng a hoàn báo nàng đã hồi vương phủ, đang phi thân đến đây làm cho Lam Triệt và A Hàn đều giật mình. Nhanh như vậy đã trở về rồi sao?? Rõ ràng theo như hần dự đoán, ít ra khoảng một khắc nữa nàng mới về đến vương phủ cơ mà!

A Hàn không suy nghĩ gì nhiều, nhân lúc Lam Triệt còn đang lo lắng liền nhào ra, tuy hần đang bị thương nặng, nhưng chỉ phá cửa thôi thì chẳng có gì khó khăn. Miệng lại ho ra một búng máu đen, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang phi thân tới, bên tai còn loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi của nàng, cảm thấy nàng còn đang đỡ hần, chỉ là, mắt hần hiện tại đã dần nhòe đi, căn bản là không thể nhìn rõ được nữa rồi. Vương phi nương nương, nhất định nương nương phải ngăn vương gia! Thuộc hạ sai rồi, kiếp này không thể chuộc tội, thế kiếp sau nếu có ngày trùng phùng, nhất định sẽ thề tội với nương nương.

Lăng Bích Nguyệt ôm A Hàn trong lòng, không ngừng gọi tên hần, hoảng hốt tột độ. Cái tên sát thủ chết tiệt này! Vừa nãy còn làm mặt lạnh với nàng, còn đỡ Tịch Nhan đang sắp sửa ngã vào người nàng, sao bây giờ lại nằm một đống ở đây rồi!?

“A Hàn! A Hàn! Sao lại ra nông nỗi này? Người làm sao vậy! Tỉnh, tỉnh cho bọn vương phi! Bọn vương phi vì người mà không ngại bỏ xe ngựa, một mực chạy về đây chỉ để gặp người xác minh lại vài chuyện... vì sao chưa kịp hỏi mà người đã ngủ rồi! Tỉnh cho ta!”

Nàng đưa tay bắt mạch cho A Hàn, khuôn mặt đanh lại. Sao lại thế được! Là ai đã giết A Hàn? Còn cả A Lâm... A Lâm đang nằm ngay chính giữa phòng...

Lăng Bích Nguyệt nhìn A Hàn, rồi lại ngẩng lên nhìn nam tử thân hồng y đỏ rực đang đứng im lặng nhìn nàng, khuôn mặt hần hiện rõ vẻ lạnh lùng đáng sợ khiến nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi, khó khăn lắm mới thốt lên được vài chữ:

“Là chàng... là chàng giết A Hàn phải không? Vì sao... A Hàn làm gì sai?”

“Thuộc hạ không nghe lời, cố chấp khó bảo, bọn vương không cần những kẻ cố chấp! Nàng không cần phải tỏ ra đau lòng như vậy, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là thuộc hạ mà thôi” Lam Triệt bình tĩnh bước từng bước tới trước mặt nàng, giờ tay muốn bế nàng lên thì bị nàng khinh miệt đẩy mạnh ra, trừng mắt nhìn:

“Chàng cố tình phải không? Hôm nay chàng rất lạ... có phải, chàng đang giấu thiếp chuyện gì đúng không? Há? Mau nói đi! Chàng giết A Lâm, A Hàn để giết người diệt khẩu đúng không? Chàng đang mưu tính chuyện gì!”

Lam Triệt nheo mắt phượng, thanh âm khàn khàn chứa đựng sát khí:

“Đây là chuyện của nam tử, nàng thân là nữ tử không cần phải xen vào!”

“Ta cứ xen vào đấy! Chàng định làm gì ta nào? Hừ, Lam Triệt, chúng ta dù gì cũng đã là phu thê với nhau, chàng lại giấu ta như vậy, có phải chàng đã không còn xem ta là thê tử của chàng nữa rồi? Chàng mau trả lời ta đi!” Lăng Bích Nguyệt nổi giận, tiện tay rút thanh kiếm đeo bên hông của A Hàn, chĩa thẳng vào Lam Triệt.

Hần im lặng không nói, chỉ cụp mắt cong môi khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, hần nghĩ nàng sẽ nể tình mà nương tay sao? Còn lâu! Nàng tăng thêm lực đạo, lưỡi kiếm cứa vào cổ hần thành một đường, máu cũng từ đó mà rỉ ra.

“Nàng nào loạn như vậy đủ chưa? Người đâu!” Đợi cả nửa ngày hần mới chịu lên tiếng. Vừa dứt lời đã có mấy thị vệ chạy tới, cung kính chấp tay:

“Vương gia thỉnh giao phó!”

“Đưa vương phi về tẩm thất, canh chừng không cho nàng ra ngoài nữa bước!” Lam Triệt phát tay áo, nàng bị một lực của hần đẩy ra, không cam lòng lui về sau một chút bị các thị vệ điểm huyệt dẫn đi.

Nàng đi rồi hần mới dám thở dài một tiếng, bỏ đi sự kiên cường lạnh lùng vừa nãy, bắt lực ngồi xuống ghế. Thị vệ cũng đã dọn thi thể của A Hàn và A Lâm đi, trong căn phòng chỉ có một mình hần ưu tư suy nghĩ.

Hần muốn tạo phản, muốn đăng cơ thì có gì là sai? Nam tử trong thiên hạ ai mà chẳng muốn? Huống hồ, hần lại là một người xuất chúng như vậy? Hơn nữa, từ khi thành thân với nàng hần lại càng nhanh chóng muốn được ngôi vị đó, bởi vì hần muốn cho nàng một cuộc sống tốt đẹp hơn, muốn để nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ...

Lẽ nào, điều đó lại không tốt hay sao? Vì sao A Lâm lẫn A Hàn, bọn họ tuy vẫn luôn phụng mệnh hần, nhưng không khi nào không thỉnh cầu hần suy nghĩ lại, cả nàng cũng vậy, đến cuối cùng là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bất lực

Khi nàng tỉnh dậy đã thấy Tịch Nhan đang lo lắng ngồi bên cạnh, ngoài cửa còn có vài bóng dáng của binh lính. Nàng mệt mỏi gượng ngồi dậy, quay sang hỏi Tịch Nhan :

“Bây giờ là lúc nào rồi? Vương gia đâu? Hấn đâu rồi?”

“Nương nương, vương gia đang ở trong thư phòng bàn chuyện với Lý Đại tướng quân và Ngô tướng quân trong thư phòng, vương gia hạ lệnh không cho nương nương ra khỏi phòng nữa bước. Nương nương, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Bây giờ cũng đã gần tối rồi, đã đến lúc dùng bữa, nương nương đợi một chút, nô tỳ lập tức dọn bữa lên”

Nàng bực mình xua tay, hất chân bước xuống giường , nghĩ ngợi một chút rồi lại dặn dò Tịch Nhan :

“Ngươi đi nói với vương gia, nếu còn không chịu gặp ta, thì ta nhất định sẽ không ăn không uống, đến khi nào hấn chịu gặp thì thôi!”

“Nương nương định tuyệt thực?” Tịch Nhan hoảng sợ đến nỗi há hốc mồm, chỉ thiếu nước quỳ sụp xuống cầu xin.

Nàng chán nản vỗ vỗ vai tiểu a đầu :

“Hãy, yên tâm, chỉ là tuyệt thực mà thôi. Ta đã tính cả rồi. Chỉ cần đói đến hôn mê bất tỉnh thì hấn cũng phải gặp ta, ta tốt xấu gì cũng là thê tử của hấn mà, không chết được đâu, đừng lo”

Tịch Nhan sụt sịt một hồi, nàng năn nỉ dỗ dành đến mời cả miệng thì tiểu a đầu mới chịu đi.

Nàng nhũn mảy, nghiêng đầu trầm tư.

Lý đại tướng quân và Ngô tướng quân đều là dưới trướng của Thái tử, có thể lực vô cùng lớn mạnh trong triều, vì sao bọn họ lại ở chỗ của Lam Triệt? Nếu như suy đoán của nàng là đúng thì hấn là chàng đã nắm được điểm yếu của bọn họ, bức họ phải làm việc cho mình. Lý đại tướng quân và Ngô tướng quân đều đã là những người lớn tuổi, tuy rất trung thành với thái tử nhưng không phải ai cũng có thể trung thành khi bị đe dọa. Huống hồ, Lam Triệt là người thông minh, chắc chắn hấn đã nắm trong tay điểm yếu quan trọng nhất . Thật là, nếu lúc này viết một bức mật thư rồi đưa cho Tịch Nhan chuyển dùm luôn cho rồi!

Nàng không hề muốn hấn tạo phản, càng không muốn hấn ngồi lên vị trí hoàng đế. Tại sao hấn không hiểu sự cô đơn lạnh lẽo, sự áp đặt và trách nhiệm nặng nề trên chiếc long ý đó? Còn nữa, nếu hấn làm hoàng đế, chuyện lập phi nạp thiếp là điều khó tránh khỏi, mà nàng lại không thể chấp nhận một tình yêu san sẻ như thế được. . . Nàng không phải là thiên kim tiểu thư mềm yếu suốt ngày chỉ yên phận nhìn tướng công ân ân ái ái, tình chàng ý thiếp với một nữ nhân khác cho nên nàng không thể chịu được.

Cho nên, chỉ vì hai cái lý do đó nàng quyết định sẽ ngăn cản chuyện này tới cùng!

Lam Triệt đang bàn kế cùng với Lý đại tướng quân và Ngô tướng quân thì lại nghe Tịch Nhan nước mắt nước mũi tèm nhem chạy đến nói cái gì mà nàng muốn tuyệt thực đến khi nào hấn chịu gặp nàng mới thôi liền vô cùng tức giận, một chương đập thẳng vào tường, mắt phượng hẹp dài tỏa ra sát khí . Cái nữ nhân này, nàng định khiêu khích bốn vương sao?

“Ngươi đi về nói với nàng, cho dù nàng có tuyệt thực thì bốn vương cũng không bận tâm! Không nên làm những chuyện dư thừa vô ích” Lam Triệt hung hăng trừng mắt nhìn Tịch Nhan.

Lý đại tướng quân cau mày, ông là người thông minh, đến đây từ buổi sáng đương nhiên cũng có nghe qua chuyện xích mích giữa Lam Triệt và vương phi Lăng Bích Nguyệt. Nếu liên kết những thông tin nghe được thì Kính Dương vương phi không hề tán đồng ý kiến tạo phản của hấn, như thế... ông có thể nhân cơ hội này khuyên bảo một chút.

“Vương gia, vương phi nương nương dù là nữ tử có tập võ, thể lực tốt , lại bướng bỉnh, tất sẽ tuyệt thực không dưới ba ngày. Tuy nhiên, nương nương dù gì cũng chỉ là một nữ nhân, tuyệt thực một hai ngày thì không sao, nhưng quá ba ngày.... Thì e là không thể chịu nổi . Thỉnh vương gia hồi tâm chuyển ý, quan tâm đến sức khỏe của nương nương”

Ngô tướng quân đứng bên cạnh ngậy ra một chút, lại thấy Lý đại tướng quân nháy mắt ám hiệu nên lúng túng chấp tay phụ họa:

“Đại tướng quân nói rất đúng. Vương phi nương nương liễu yếu đào tơ, chỉ sợ tuyệt thực lâu quá sẽ không hay.”

“Im miệng hết cho bốn vương! Các ngươi đừng hòng dùng nàng dụ dỗ ta! Bốn vương đã nói rồi, nàng có thể nào bốn vương cũng mặc kệ, Tịch Nhan, ngươi còn không mau đi?”

“Dạ... dạ, vương gia! huhu...”

Lý đại tướng quân chán nản nhìn Ngô tướng quân. Hãy, tuổi trẻ bồng bột, câu này tuyệt không sai!

***

Suốt hai ngày nay, ngày nào hấn cũng nghe a hoàn báo lại là nàng vẫn không chịu ăn cơm, không chịu uống nước, cả ngày chỉ nằm trên giường không nói gì liền cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, vô cùng lo lắng, nhưng lại không muốn uống nước. Đại nghiệp sắp thành, không thể cứ như vậy buông bỏ được.

Hắn bóp bóp ấn đường rồi đứng dậy tính phi thân đến mật thất luyện binh của vương phủ thì có hai a hoàn sắc mặt tái xanh, bộ dáng vội vàng chạy tới, vội đến mức quên cả hành lễ, quên cả lễ nghi hốt hoảng báo với hắn :

“Vương gia! Vương gia! Vương phi... vương phi nương...”

“Vương phi làm sao? Nói!” Nhìn thấy bộ dáng của bọn họ , hắn đột nhiên cũng cảm thấy gấp gáp theo. Bàn tay siết chặt hai vai của tiểu a hoàn, hung dữ hỏi.

Rầm!

Đồng Phương Lam Triệt một cước đạp bay cửa phòng , chạy xộc vào . Trước mặt hắn là Tịch Nhan đang ngồi khóc đến suýt ngất, bên cạnh là hai , ba tên đại phu đang bắt mạch cho nàng. Trong khi đó, nàng lại sắc mặt trắng bệnh, đôi môi đỏ mọng thường ngày đâu chẳng thấy, lại thấy một đôi môi tím tái , kho khan đến đáng thương.

Mọi người trong phòng thấy hắn cũng cung kính hành lễ một cái, rồi lại quay sang làm tiếp công việc của mình. Hắn giận dữ sai từng bước dài đến bên cạnh giường, tùy ý đẩy mạnh một đám đại phu sang một bên, nhanh chóng vén tay áo lên, đích thân bắt mạch cho nàng.

Mạch tượng của nàng phải nói là rất yếu, tại sao hắn lại không để ý đến việc nàng vốn là thiên kim tiểu thư xưa nay chỉ luôn ăn sung mặc sướng, chưa từng chịu đói ngày nào nhỉ? Nàng tuy là thân thể khỏe mạnh, nhưng không quen nhịn đói, chưa đến ba ngày đã yếu thành cái dạng này cũng là chuyện thường tình.

Hắn quay sang lớn giọng phân phó :

“Lập tức mang ít nước muối lên cho bản vương! Cả chút cháo nữa, mau mang lên đây”

Thanh âm của hắn vô cùng vội vã, chứng tỏ hắn đang vô cùng rối loạn, vô cùng tức giận . Vì thế nên lời còn chưa dứt, cả căn phòng đã chỉ còn lại hắn và nàng.

Nhìn nàng như vậy hắn cảm thấy vô cùng lo lắng, sốt ruột vận công truyền một chút nội lực cho nàng, ít ra sẽ giúp nàng mau tỉnh hơn một chút. Tịch Nhan và các a hoàn rất nhanh đã mang vào một chén nước muối và cháo. Lam Triệt cầm lấy chén nước, thận trọng đặt lên môi nàng đổ vào, nhưng nữ tử này đúng là quá bướng bỉnh! Ngay cả trong lúc mê man bất tỉnh cũng chống đối hắn không chịu uống nước! Hắn siết chặt chén nước trong tay, sau đó uống một hơi làm mọi người hoảng sợ kêu lên oai oái, hắn cũng chẳng bận tâm nhiều đến điều đó, chỉ cúi xuống , để môi mình chạm lên môi nàng, dùng sức đưa nước vào miệng . Cách này hắn đã từng được nghe qua, không ngờ lại hiệu nghiệm như vậy, quả thực toàn bộ nước nàng đã uống hết.

Lăng Bích Nguyệt vừa nuốt xong nước muối thì cũng tỉnh lại, vừa nhìn thấy hắn thì nổi quạu, trừng mắt nhìn hắn rồi la oai oái lên :

“Người đâu! Tịch Nhan ! Các người đứng đó nhìn cái gì! Mau kéo hắn ra ngoài cho ta! Kéo ra! Bỏn vương phi không muốn nhìn mặt hắn! Không muốn nhìn mặt hắn! Kéo ra cho ta ngay và luôn!”

“Lăng Bích Nguyệt! Đến tận lúc này mà nàng có thể nói những lời đó hay sao! Bỏn vương là ai mà có thể để cho nàng muốn kéo là kéo! Im miệng cho bỏn vương!” Lam Triệt cũng đứng bật dậy, đôi đồng tử nhìn chằm chằm vào nàng mang theo sự đe dọa vô cùng lộ liễu.

“Ngay cả bản thân là ai cũng không biết mà cũng dám đến trước mặt ta nói mấy câu hồ ngôn loạn ngữ đó hay sao! Chẳng càng ngày càng không biết thân biết phận!”

“Không biết thân biết phận? Tiểu Nguyệt , hình như nàng đã quên từ y phục cho đến thức ăn đồ uống, kể cả nơi ở của nàng, cũng đều thuộc về bản vương!”

“Xằng bậy! Ta là vương phi của ngươi, là thê tử của ngươi, về tình về lý thì ta đều có quyền sở hữu những thứ này!”

“Nàng ! Hừ, nàng đúng là càng ngày càng không biết lý lẽ!”

“Chàng đúng là càng ngày càng không biết thân biết phận!”

Lam Triệt bị nàng mĩa mai đến sầm mặt, cuối cùng đành giận dữ bỏ về thư phòng. Đến trưa, nàng nghe được tin sốt dẻo là đêm nào Lý đại tướng quân và Ngô tướng quân đều đến vương phủ gặp Lam Triệt bàn đại sự. Càng tốt hơn nữa đó là Tịch Nhan đã dò la được, điểm yếu của Lý đại tướng quân và Ngô tướng quân là gì. Cả hai đều có người nhà bị trúng độc, mà độc này lại là do hắn đích thân hạ độc nên đương nhiên người bình thường sẽ không thể giải được.

Thế nhưng trong tay nàng lại có bảo bối Dược Hoàn Trâm lấy được từ chỗ Độc Cô Thái tử lần trước nên chuyện giải độc là không đáng lo ngại. Chọn ngày không bằng gặp ngày, nàng lập tức viết một bức mật thư giao cho Tịch Nhan để nàng ấy đưa cho hai người đó. Tịch Nhan dù chỉ là một a hoàn nhưng lại nhanh nhẹn thông minh nên nàng vô cùng tin tưởng.

Nhưng trong khắp bốn bề tám cõi này, không có chuyện gì là dễ dàng , không có gì là suôn sẻ. Nàng vịn vịn lần không ngờ tới mọi chuyện đang suôn

sẽ, Tịch Nhan vừa đưa mật thư viết cách giải độc với vài dòng giải thích kèm với Dược Hoàn Trâm thì lại bị ám vệ của Lam Triệt phát hiện... Lý đại tướng quân cấp tốc phi ngựa chạy đi, Ngô tướng quân phía sau yểm trợ, hộ tống Lý đại tướng quân đi báo với Thái tử. Ám vệ của Lam Triệt đều là cao thủ, Ngô tướng quân chỉ có thể cầm cự được một lúc rồi cũng bị đâm vài phát kiếm mà chết thảm. Lam Triệt biết chuyện thì vô cùng nổi giận, lập tức trút hết lên đầu Tịch Nhan, phạt một trăm trượng làm nàng suýt chút thì ngất đi.

Tiếng thét của Tịch Nhan vang khắp vương phủ, nàng hoảng sợ tột độ, liều mình xông thẳng ra ngoài, điên tiết một roi quất hết đám thị vệ sang một bên, một đường thẳng đến chỗ của Tịch Nhan. Lúc nàng đến thì Tịch Nhan đã lĩnh đến ba mươi trượng, cả người đều là máu, khuôn mặt thanh tú trắng bệch, lơ lửng như sắp ngất đi nhưng vẫn kiên cường chống chọi.

Thị vệ xung quanh thấy nàng tới liền run rẩy rút kiếm chặn lại, bị nàng quất đến tái mặt quỳ mọp xuống.

“Dừng tay! Mau dừng tay cho bốn vương phi!” Nàng ra lệnh cho hai tên thị vệ cầm trượng gỗ nặng nề đang đánh Tịch Nhan, tùy tay giật lấy thanh kiếm từ tay thị vệ bên cạnh, mang theo sự uất hận mà phi thân tới định chém gãy trượng gỗ chết tiệt đâm đánh tiêu a đầu nhà nàng thì bị ai đó chặn lại, hàn quang lóe lên, nàng bị đẩy lùi bởi bốn tên ám vệ từ đầu đến chân đều màu đen, lại còn che mặt kín mít đang chìa kiếm về phía nàng.

Một trong số những người đó chấp tay cung kính nói với nàng, còn ba người còn lại thì đứng đằng sau ‘bảo vệ’ để hai tên kia tiếp tục ‘thi hành’ nhiệm vụ phạt trượng.

“Vương phi nương nương, vương gia nói a hoàn của nương nương dám tư thông với địch, đáng lẽ phải bị chém đầu, tứ mã phanh thây nhưng vì nể tình a ta là a hoàn của nương nương nên thủ hạ lưu tình chỉ phạt trăm trượng là đã nhẹ tay lắm rồi!”

“Hừ! Rõ ràng là đang muốn hành hạ Tịch Nhan của ta thì có! Một trăm trượng?! Các người bại não hết rồi hay sao? Ngay cả nam tử mà còn không thể chịu được thì đừng nói gì là một nữ tử chân yếu tay mềm như Tịch Nhan! Các người rút ra, còn ai dám cản đường, để Tịch Nhan chết rồi, bốn vương phi cũng chẳng thiết sống!” Toàn thân nàng tỏa ra sát khí nặng nề, hung hăng xông tới đập cho hai tên thị vệ kia sang bên cạnh rồi nhẹ nhàng đỡ Tịch Nhan dậy, nhìn những giọt mồ hôi lăn đầy trên mặt của Tịch Nhan mà trong lòng nàng không khỏi một trận xót xa, nhỏ giọng hỏi:

“Tiểu Tịch, em còn trụ được không? Yên tâm! Ta ở đây rồi, sẽ bảo vệ em, không để họ làm hại đến em nữa đâu! Là ta đã sai rồi, ta không nên để em làm chuyện mạo hiểm như vậy...”

Tịch Nhan khó nhọc gượng cười, thở hắt ra, mơ màng nhìn nàng. Khóe môi rất lâu sau đó mới mấp máy được vài chữ:

“Tiểu Tịch dù có chết, nhưng được chết trong vòng tay của tiểu thư, có thể thấy tiểu thư đau lòng thế này thì đã vui về măn nguyện lắm rồi... Cả đời này không cầu gì hơn, chỉ cầu tiểu thư... bình bình an an... sống một cuộc đời yên ổn hạnh phúc...”

Nàng sững người, nước mắt không hiểu vì sao lại cứ đua nhau chảy xuống.

Tịch Nhan, em vì ta mà hi sinh bản thân như vậy, ta lại chỉ là một chủ tử ngu ngốc, bất lực chỉ có thể nhìn em bị đánh thành bộ dạng thế này. Ta cái gì cũng không tốt, nổi giận là lại khiến em hoảng sợ... Tịch Nhan, có đáng không?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tiểu bảo bối

Nàng cấp tốc bế Tịch Nhan chạy như bay trở về phòng, sau khi đắp chăn lau sạch vết thương cho Tiểu Tịch mới phân phó với thị nữ mang chút cháo và gọi đại phu đến kê thuốc. Vết thương của Tiểu Tịch không hề nhẹ khiến tiểu a đầu cứ hôn mê bất tỉnh không chịu mở mắt khiến nàng vô cùng lo lắng. Tiểu Tịch theo nàng từ nhỏ, lúc nào cũng như hình với bóng cùng nàng, nàng cũng rất thương Tiểu Tịch nên bình thường ngoài việc hầu hạ nàng ra thì chẳng cần phải làm gì, phần ăn lẫn trang phục cái gì cũng tốt hơn so với các a hoàn khác. Có lẽ vì vậy nên đâm ra không quen nhìn đau đớn tới chuyện hôn mê bất tỉnh kiểu này mặc dù chỉ mới lĩnh có ba mươi trượng.

Rất nhanh đại phu đã tới, nàng vội vàng đẩy mạnh ông ta vào phòng, rồi rút khăn tay múa chân:

“Ta chẳng cần biết ông làm thế nào, chỉ cần biết ông nhất định phải chữa cho bằng hết, không để lại di chứng hay vết sẹo, có biết chưa! Nếu có, dù là nhỏ xíu đi nữa thì chính tay bốn vương phi sẽ kết liễu ông!”

Lão đại phu sợ hãi quỳ mọp xuống vâng dạ rồi lại nhìn sơ qua vết thương của Tịch Nhan, quay sang lấy vút viết viết vài chữ lên giấy, ngẫm nghĩ một hồi mới đưa cho nàng, khăn khăn nói:

“Chỉ cần uống theo thang thuốc này, nhất định khoảng nửa tháng sau là tiểu cô nương đây sẽ hết bệnh, còn nữa,” Lão lục lọi cái túi đeo bên người, lôi ra một lọ thuốc đặt vào tay nàng “Còn cái này là để trị sẹo. Mỗi ngày nương nương đổ một ít ra khăn, lau nhẹ lên vết thương thì đảm bảo khi lành hẳn là sẽ chẳng có vết sẹo gì đâu!”

“Ừm, ta biết rồi, đa tạ! Ông đi gặp quân gia mà lấy tiền” Nàng gật đầu, giọng cũng dịu đi chút ít.

Đông Cung.

Lý đại tướng quân sùt sùi quỳ trước Thái tử, tay siết chặt Dược Hoàn tâm. Đông Phương Minh Nhật chỉ đành an ủi Lý tướng quân, hứa hẹn sẽ cho người mang thi thể của Ngô tướng quân về an táng cẩn thận rồi bãi giả đi thẳng đến Càn Ninh điện bẩm báo mọi chuyện. Hoàng đế cùng Hoàng hậu ngẫm nghĩ lúc lâu, khó khăn đưa ra quyết định cuối cùng, đó là bí mật cho người đi mời Diệp Thần vương gia và phúc tấn về Cung một chuyến, giam lỏng đến khi Lam Triệt chịu từ bỏ ý đồ. Nhưng nếu Lam Triệt vẫn cứ cứng đầu cứng cổ, thì e là chỉ còn cách hạ chiếu chỉ phế bỏ tước vị, đem ra xử trảm mà thôi.

Từ hôm đó, hần cũng chẳng thèm đến thăm thất của nàng, nàng cũng chẳng thèm can thiệp vào chuyện của hần. Cùng lắm thì đến lúc đó, nàng cầu hừu thư là xong hết chuyện, hần bị gì thì mặc kệ hần, nàng chẳng quan tâm. Chỉ là khoảng một tháng sau thì thỉnh thoảng cứ đến là hần lại đến ân ái với nàng, nàng cũng biết, hần căn bản là đang tìm chỗ phát tiết, hừ, chắc là đã cùng đường tuyệt lộ chứ gì. Nàng cũng mặc kệ, để mặc hần làm gì thì làm. Hần tuy cùng nàng ân ái như vậy, nhưng là một câu cũng không nói, ngay cả nhìn cũng là vô cùng lạnh lùng.

Nhưng nàng đã quên tính đến chuyện uống thuốc ngừa thai, chính vì vậy, ba tháng sau nữa, nàng đã có dấu hiệu mang thai.

Tịch Nhan vui đến mức chỉ thiếu nước chạy ra ngoài đường hô hào, may là bị nàng ngăn lại kịp thời. Trong thời gian này, tốt nhất là nên giữ kín chuyện nàng mang thai, nếu không, đứa bé trong bụng khó mà giữ được. Xong đến đêm, nếu hần có tới thì tìm cách chúc rượu hần cho say khướt, hoặc là tìm cơ gì đó để thoái thác. Hần đang rối như tơ vò về cái chuyện tạo phản nên chắc chắn sẽ chẳng để tâm đến việc nhỏ nhặt này.

Một tháng sau nữa, Hoàng Cung truyền mật tin đến Kinh Dương vương phủ, nói là đã đưa được phu thê Diệp Thần về Cung, đang giam lỏng, nếu Lam Triệt không chịu quy tã cải chính, ăn năn hối lỗi thì sẽ không nể tình thân giết chết bọn họ làm cho Lam Triệt tức giận đến mức một chường phá tan cả một phần ba vương phủ.

Cùng đêm hôm đó, Hoa Ngọc Linh vì cũng liên quan đến Kinh Dương vương phủ nên cũng bị cấm cung, chỉ có thể cho người mật báo lại báo với nàng là Diệp Thần vương gia và phúc tấn chết rồi khiến nàng vô cùng bất ngờ. Trong thư nói Hoàng Hậu muốn diệt cỏ tận gốc, tự ý giết rồi. Tin này chưa được truyền ra. Nhưng phải mau dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường. Còn về Lam Triệt, sau khi biết tin nên đã liều mạng dẫn binh vào Hoàng Cung. Kiểu gì cũng thất bại, nhưng ít nhất vẫn sẽ tự tìm cách thoát thân được, nên Ngọc Linh sẽ đưa nàng ra ngoài thành trước, cũng đã nói trước địa điểm cho Lam Triệt, nên một khi thất bại, sẽ đến đưa nàng đi.

“Đa tạ, biểu tỳ!”

Nàng thầm cảm tạ, quay sang kêu Tịch Nhan chuẩn bị đồ đạc, sau đó cả hai cùng lên xe ngựa rời đi. Bàn tay thon dài khe khẽ xoa nhẹ vùng bụng đã hơi nhô lên một chút, nàng bất giác mỉm cười. Cục cưng, mẫu thân sẽ bảo vệ con đến cùng, chờ phụ thân trở về, sẽ rời xa cái chốn thị phi này.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lên đường rời khỏi kinh thành

Lăng Bích Nguyệt ở trong phòng đang soạn đồ đạc cùng với Tịch Nhan thì bên ngoài a hoàn báo có phu nhân Lý đại tướng quân cầu kiến. Nàng có chút nghi hoặc nhưng cũng phát tay cho mời vào.

Phu nhân dáng vẻ vô cùng phúc hậu, vô cùng hiền lành, vừa gặp nàng đã quỳ xuống hành đại lễ:

“Tham kiến vương phi nương nương. Ôn cứu mạng của nương nương, ta xin thay mặt tướng công đa tạ”

Nàng vội vàng đi tới đỡ phu nhân dậy, đỡ bà ngồi xuống ghế rồi mỉm cười:

“Phu nhân hà tất phải như vậy, là Lam Triệt không đúng, ta không tán thành nên mới ngăn chặn, đã khiến phu nhân hoảng sợ, phải là Bích Nguyệt xin lỗi mới đúng!”

Phu nhân cũng khách khí đáp lại vài câu rồi lấy trong người ra cây Dược Hoàn tâm, cung kính giờ ra trước mặt ta:

“Ta xin trả lại vương phi bảo bối này...”

Ta đưa tay nhận lấy, nghĩ thầm đúng là may quá! Cái này vô cùng hữu ích, nếu mang theo có khi còn cần!

Phu nhân liếc sang mấy túi tay nải, khuôn mặt bỗng trở nên tái nhợt, bà hoảng hốt hỏi ta:

“Nương nương định đi đâu?”

“Ta... ọe!” Nàng định đáp lời thì bỗng thấy trong bụng vô cùng cồn cào khó chịu, như thế nào lại cảm thấy buồn nôn! Nhưng lại là nôn khan!

Phu nhân hoảng loạn gọi Tịch Nhan, rồi vỗ vỗ lưng giúp ta thuận khí, sau đó lại giúp ta ngồi xuống ghế:

“Vương phi thấy thế nào rồi? Đã đỡ chưa? Sao không dừng lại nôn khan thế này?”

“Không sao không sao, ta bị hoài ấy mà...” Nàng vô thức trả lời, nhưng nói xong lại thấy muốn cắn lưỡi...

Quả nhiên, phu nhân lập tức nhìn nàng với ánh mắt không thể tin nổi:

“Lẽ nào... vương phi nương nương đang mang thai sao?”

“Hầy... sự tình chính là vậy” Nàng thờ dãi ngao ngán, tay bắt chột xoa xoa cái bụng.

“Trời ơi, nương nương đang mang thai như vậy, đang trong thời kì ốm nghén lại còn muốn đi đâu?”

“Nếu không đi, e rằng ngay cả cái mạng này cũng không còn nữa...”

“Như vậy, chi bằng hãy để tướng công của ta hộ tống nương nương... Dù gì đây cũng là hoàng thân quốc thích... Hay là nương nương vào cung nói với hoàng thượng đi!”

Nàng lắc đầu từ chối, cũng im lặng chẳng nói gì. Hoàng đế tuy rất sủng ái Lam Triệt, nhưng ai biết được trong lúc tức giận, chưa thèm nghe nàng nói đã hạ lệnh xử tử tại chỗ chứ! Không chừng lời còn chưa nói hết thì mạng đã không còn. Huống gì, nàng cũng chẳng muốn để đứa con đầu lòng này được sinh ra một nơi khắc nghiệt thế này...

Phu nhân không khuyên nhủ được nàng nên cũng đành an ủi vài câu, hứa sẽ nói với đại tướng quân, giúp nàng đánh lạc hướng quân truy nã của triều đình, bảo hộ nàng cùng vương gia lên đường bình an.

Có lẽ hôm nay là ngày tốt nên hết người này đến người khác đến thăm hỏi nàng. Lý phu nhân vừa đi được hai canh giờ thì cửa lại ‘rầm’ một phát mở toang, một bóng dáng chạy xộc vào. Nàng ngẩng lên thì bắt gặp khuôn mặt quen thuộc đó, mừng rỡ gọi một tiếng:

“Hàn ca ca!”

“Nguyệt, mau đi thôi! Lam Triệt thất bại rồi! Mau đi thôi! Cùng ta đến Phong Lâm, ở đó muội nhất định sẽ an toàn!”

“Nhưng sao huynh...”

“Ấm vệ”

“Được! Nhưng chúng ta phải lên xe ngựa, đến ngoại thành trước, muội đã có kế hoạch rồi!”

“Vậy muội nhanh tay lên! Sẽ không kịp ..!”

Nàng sắp xếp hết đồ cho gọn gàng, nàng cầm một ít, Tịch Nhan cầm một ít rồi cùng Hàn ca lên xe ngựa chạy thẳng ra ngoại thành, cũng may là chuyện mưu phản chưa truyền ra nên cũng chưa được lệnh giải tỏa, rất dễ dàng đi ra ngoài.

Đến điểm hẹn, xe ngựa dừng lại, nàng lo lắng vén màn cửa sổ, ngó nhìn hình bóng của Triệt.

Cũng khoảng một khắc sau thì Lam Triệt thân mặc áo giáp uy phong, sau lưng còn có vài vị tướng quân bảo vệ, ai cũng thân đầy thương tích, xem ra là đã xảy ra một cuộc đại chiến...

Lam Triệt thấy nàng liền dừng ngựa, quay lại chấp tay về hướng các vị tướng, cảm kích nói:

“Đa tạ các người đã bảo vệ cho bốn vương... Bốn vương đại sự không thành, lại còn ái phi, nên đành chỉ còn cách hèn nhất là trốn đi, không biết các vị có muốn cùng bốn vương lên đường không?”

Ba vị tướng quân lập tức phi xuống ngựa, cũng chấp tay thành quyền, cung kính hô:

“Hạ thần sống chết đều sẽ đi theo bảo vệ vương gia, không thẹn với tiên vương gia và vương phi.”

Lam Triệt xúc động đỡ từng người dậy, rồi cùng nhau cởi bỏ áo giáp, cùng lên xe ngựa. Nhìn thấy Y Hàn, Lam Triệt thoáng ngạc nhiên rồi cũng gật đầu xem như chào hỏi. Xe ngựa khá lớn nên đủ cho năm người ngồi vô cùng thoải mái.

Ba vị tướng quân đều đã ngoài bốn mươi, thế nhưng thấy nàng cũng vẫn hành lễ như thường khiến nàng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Lam Triệt về mặt vô cùng hối hận, quay sang nắm lấy nàng, trầm giọng nói:

“Bổn vương lẽ ra không nên tạo phản, nếu không sẽ không khiến cho cha vương đang đi du ngoạn thiên hạ, bỗng dưng bị bắt quay về, rồi còn mất mạng... rồi lại khiến nàng phải khổ sở như thế này... Nhưng mà.. vì sao... mạch của nàng lại lạ thế này?” Hân nhú nhú mi, tay hơi bầm bầm lên tay nàng. Khổ nỗi, y thuật có hạn nên chỉ biết mạch tượng của nàng hơi khác bình thường một chút.

Phong tướng quân vỗ vỗ vai Lam Triệt, khàn khàn nói:

“Vương gia, đề lão bắt mạch thử cho vương phi, lão có học qua y thuật”

Nàng nhìn một đám nam nhân bọn họ, rồi bật cười vui vẻ :

“Không cần đâu, đề ta nói luôn, trong người ta... đang có một tiểu bảo bối”

Tịch Nhan bên cạnh cũng hào hứng phụ họa hét to:

“Vương gia, vương phi mang thai rồi!”

Mọi người nghệt mặt ra, xe ngựa cũng bỗng dưng dừng lại, lúc lâu mới chạy tiếp.

Vân tướng quân, Phong tướng quân, Vũ tướng quân cười sảng khoái một tiếng, rồi lại liên tục chúc mừng, còn Lam Triệt thì vui đến nỗi ôm chặt lấy nàng, như thế nào... lại còn chảy cả nước mắt!

Mạc Y Hân tay cầm roi da, tay cầm cương ngựa khẽ thở dài một tiếng, khoe môi lại mỉm cười, vừa bi thương lại vừa vui mừng.

Nàng bấu môi một cái, lấy tay vỗ về hân :

“Chàng đừng là! Rõ ràng là chuyện vui, vì sao lại khóc như vậy ! Đúng là chẳng ra thể thống gì!”

“Là ta quá vui mừng... Ta sắp lên chức phụ thân rồi!”

“Xi! Phụ thân cái gì! Đứa con trong bụng thiếp không phải của chàng đâu! Là của Thái tử Độc Cô Ninh Duệ đó!”

“Cái gì??” Hân sầm mặt. Ba vị tướng quân nhin cười nên mặt đỏ ửng lên.

“Đúng vậy, đây chính là con của Ninh Duệ!”

“Nàng nói cái gì!!!! Dừng xe! Dừng xe! Ta phải đi giết cái tên khốn nạn đó! Mau dừng xe!”

“Ha ha ha ! Lam Triệt, nếu ngươi còn lằng nhằng nữa, bổn vương sẽ không khách khí ném ngươi xuống xe đó!” Mạc Y Hân không chịu nổi, vén màn hét lớn.

“Ta cứ hét đấy, ngươi ném đi! Lo mà đánh xe kìa!”

Kết quả, Lam Triệt mặt bầm dập, khóc không ra nước mắt ngồi vào vị trí phu xe, còn Mạc Y Hân thì há hê ngồi bên trong, cùng tán gẫu nói cười vui vẻ với nàng và các vị tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Hàn vương phủ

Lam Triệt tốt xấu gì cũng là một cao thủ, đánh xe ngựa nhanh như gió, đến gần nửa đêm thì đã đến Phong Lâm Quốc.

Phong Lâm quốc là nơi nhận được nhiều ưu ái từ thiên địa nhất, tiên cảnh non bóng, dân chúng ấm no hạnh phúc, vô cùng yên bình. Đến đây thì Mạc Y Hân cũng ra đánh xe cùng Lam Triệt để chỉ đường. Dân chúng có vẻ rất thân với Y Hân, hân vừa ngó đầu ra là đã có người hét lên cái gì mà “Hàn vương trở về rồi”, sau đó là cả một trận vỗ tay nồng nhiệt, tiếng la lối, tiếng cười đùa, tiếng chúc mừng lẫn lộn, vô cùng náo nhiệt vui vẻ. Dân chúng đứng hai bên đường rất đông, nhưng cũng chẳng có ai cản đường, thậm chí là cô găng đứng sát vào hai bên, nhường lối đi rộng rãi cho xe ngựa.

Mạc Y Hân cũng vẫy tay chào họ. Lam Triệt ở bên cạnh ghen không chịu nổi, khẽ mĩa mai:

“Không ngờ một kẻ máu lạnh, mệnh danh là Quỷ Vương như ngươi mà cũng được lòng dân xóm nhĩ? Ngay cả ta, một mỹ nam cao cấp ngàn năm có một ngồi bên cạnh mà bọn họ cũng chẳng thèm ngó qua... Đúng là quá đáng!”

“Ngươi có phải là tự tin quá đáng không? Về vương phủ lấy gương mà soi đi, mặt ngươi như vậy mà đẹp sao? Da dẻ trắng hồng như nữ tử, nhìn chẳng

khác gì công tử bột vô dụng”

“VẬY NGƯỜI THÌ SAO? DA CỦA NGƯỜI SO VỚI TA CÒN TRẮNG HƠN ĐÂY!”

“ÍT NHẤT THÌ TA VẪN KHÔNG HỒNG HÀO BẰNG NGƯỜI, LẠI CÒN LÀ MỘT VƯƠNG GIA TỐT, ĐƯỢC BÀN DÂN ỦNG HỘ!” MẠC Y HÀN CƯỜI KHẺ, MỘT LỜI ĐAM TRÚNG TIM ĐEN CỦA LAM TRIỆT.

“NGƯỜI KHÔNG NÓI THÌ CHẴNG AI BẢO NGƯỜI CẬM ĐẤU !”

“LÀ NGƯỜI GÂY SỰ TRƯỚC GIỜ LẠI CÒN LÊN TIẾNG? ĐÃ ĂN CƯỚP CÒN LA LÀNG!”

LAM TRIỆT LỬA GIẬN NGÚT TRỜI, TRÙNG MẮT NHÌN Y HÀN, Y HÀN CŨNG KHÔNG KHÁCH KHÍ TRÙNG MẮT NHÌN LẠI. XUNG QUANH LẠI NỔI LÊN SÁT KHÍ. Ở BÊN TRONG ĐỘT NHIÊN TRUYỀN RA GIỌNG NÓI NHẹ NHÀNG MANG ĐẦY TÍNH ĐE DỌA CỦA NỮ TỬ :

“HAI NGƯỜI ĐỪNG LÀM LOẠN, ĐÂY LÀ ĐANG ĐI TRÊN ĐƯỜNG ĐÓ!”

LAM TRIỆT VÀ MẠC Y HÀN CŨNG CHO RẰNG NÀNG NÓI RẤT ĐÚNG NÊN ĐÀNH DỪNG LẠI, KHÔNG GIƯƠNG CUNG BẠT KIỂM NỮ. CHỈ LÀ TRONG LÒNG VẪN RẤT KHÓ CHỊU, HẬN KHÔNG THỂ MỘT KIẾM CHÉM CHẾT ĐỐI PHƯƠNG.

LĂNG BÍCH NGUYỆT CÙNG TAM TƯỚNG NÀO NỀ THỜ DÀI. HAI KẺ VỖ CÔNG CÁI THỂ NÀY ĐÚNG LÀ KHÁC TÍNH! CHẴNG TRÁCH NHIỀU NĂM QUA , NĂM NÀO CŨNG RÀNH RỎI VƯỢT ĐƯỜNG XA ĐẾN CHỈ ĐỂ CHỌANG NHAU MỘT TRẬN CHO ĐÃ TAY. ĐÚNG LÀ ẬU TRÌ!

ĐI THÊM MỘT QUĂNG NỮA THÌ TỚI ĐƯỢC HÀN VƯƠNG PHỦ. QUÂN GIA DƯỜNG NHƯ ĐÃ ĐƯỢC DẶN TRƯỚC LÀ SẼ CÓ KHÁCH NÊN ĐỨNG SẴN Ở CÔNG LỚN ĐÓN CHỦ TỬ VÀ KHÁCH NHÂN.

LAM TRIỆT NHẢY XUỐNG XE NGỰA, ĐƯA TAY VÉN MÀN ĐỜ BÍCH NGUYỆT XUỐNG NGỰA, NHƯNG LẠI SỢ XẢY RA BẮT TRẮC NÊN TRỰC TIẾP BÉ NÀNG LUÔN. TRONG BỤNG NÀNG CÒN CÓ TIỂU VƯƠNG GIA TIỂU QUẬN CHÚA CỦA HẮN, LÀM SAO HẮN CÓ THỂ KHÔNG CÂN TRỌNG ĐƯỢC ĐÂY?

TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI LẠI THÂN MẬT THỂ NÀY, LĂNG BÍCH NGUYỆT KHÔNG KHỎI NGỰNG NGỪNG, TAY CHÂN ĐẠP LOẠN KHÔNG NGỪNG , MIỆNG HÉT LÊN :

“CHÀNG MAU THẢ THIẾP XUỐNG! KHÔNG THẤY MỌI NGƯỜI ĐANG NHÌN HAY SAO HẢ?”

PHONG TƯỚNG QUÂN ĐƯA TAY VUỐT VUỐT CHÒM RÂU BẠC TRẮNG, CƯỜI HỀ HỀ :

“VƯƠNG PHI CẦN GÌ PHẢI NGẠI! VƯƠNG GIA CÙNG NƯƠNG NƯƠNG THÂN MẬT LÀ CHUYỆN BÌNH THƯỜNG. HUỐNG HỒ, VƯƠNG GIA LẠI CÒN ĐANG ĐỘ TUỔI TRƯỞNG THÀNH, ĐƯƠNG NHIÊN SẼ CHẴNG ĐỂ TÂM ĐẾN THỂ DIỆN”

“LÃO ĐẠI NÓI RẤT CHỈ LÍ! LÃO NHỊ TA CŨNG CẢM THẤY NHƯ VẬY! VƯƠNG GIA ĐÃ CHẴNG NGẠI, VƯƠNG PHI NGƯỜI CÒN NGẠI CÁI GÌ? HA HA HA” VŨ TƯỚNG QUÂN CŨNG CHEN VÀO PHỤ HỢA.

LĂNG BÍCH NGUYỆT TỨC ĐẾN ĐỎ MẶT, ĐÁM NGƯỜI TƯỚNG QUÂN NÀY, GIÀ RỒI MÀ CÒN. ....

QUÂN GIA HÀN VƯƠNG PHỦ LÀ NGƯỜI BIẾT CHỪNG MỰC, NGHE ĐÁM KHÁCH NHÂN KIA NÓI CÁI GÌ VƯƠNG GIA VƯƠNG PHI, CŨNG CHẴNG ĐỂ TÂM, CHỈ CUNG KÍNH HÀNH LỄ RỒI BẦM BÁO, MỌI THỨ ĐÃ CHUẨN BỊ XONG, MỜI VƯƠNG GIA VÀ KHÁCH VÀO NGHỈ NGƠI.

CHUYỆN HÀN VƯƠNG CÓ KHÁCH ĐỀU ĐƯỢC GIỮ KÍN, KHÔNG ĐỂ LỘ RA NGOÀI, NHƯNG KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ GIẤU ĐƯỢC HOÀNG ĐẾ. PHONG LÂM HOÀNG ĐẾ VỪA ĐƯỢC BÁO TIN LÀ KHÁCH QUÝ CỦA HÀN VƯƠNG CHÍNH LÀ KÍNH DƯƠNG VƯƠNG VÀ VƯƠNG PHI , LIỀN ĐÍCH THÂN ĐI ĐÓN. NHƯNG LẠI BỊ Y HÀN CHỐI KHÉO, CÒN NHỜ HOÀNG THƯỢNG GIỮ KÍN TIN TỨC.

KÍNH DƯƠNG VƯƠNG VỐN LÀ NAM TỬ MÀ PHONG LÂM HOÀNG ĐẾ VÔ CÙNG NGỜNG MỘ , NHƯNG HẮN CŨNG ĐÃ CÓ NGHE NÓI QUA CHUYỆN CỦA LAM TRIỆT, NÊN KHÔNG NGẦN NGẠI ĐỒNG Ý, CÒN NÓI CHO DÙ LÀ ĐÔNG PHƯƠNG NGẠO KHÂM ĐÍCH THÂN ĐẾN BẮT NGƯỜI THÌ CŨNG SẼ ĐỨNG RA BẢO VỆ TỚI CÙNG. ĐƯƠNG NHIÊN, ĐỐI LẠI LAM TRIỆT PHẢI DÀNH THỜI GIAN GẶP HẮN, CÙNG HẮN LUẬN BÀN KIỂM PHÁP, ĐÁNH MỘT TRẬN.

PHONG LÂM HOÀNG ĐẾ TRƯỚC KHI LÊN NGÔI CHÍNH LÀ TAM HOÀNG TỬ, ĐỆ ĐỆ RUỘT CỦA HÀN VƯƠNG, TRƯỚC KIA VỐN ĐÃ NGƯỜI LÊN NGÔI PHẢI LÀ MẠC Y HÀN, NHƯNG MẠC Y HÀN LÀ NGƯỜI THÍCH TỰ DO, PHIÊU BẠT KHẮP NƠI, KHÔNG MUỐN BẢN THÂN BỊ RÀNG BỘC BỞI HOÀNG CUNG NHUỐM ĐẦY MÁU VÀ THỊ PHI KIA NÊN ĐÃ NHƯỜNG LẠI CHO ĐỆ ĐỆ MÌNH.

TÍNH RA THÌ HOÀNG ĐẾ VẪN LÀ THUA MẠC Y HÀN MẤY TUỔI, THỂ NÊN HÀNH ĐỘNG TRẺ CON NHƯ NGỜNG MỘ, CHẴNG ĐỂ TÂM ĐẾN ĐỊA VỊ TÔN QUÝ, NÔNG NỒI ĐÒI ĐI GẶP LAM TRIỆT CŨNG LÀ ĐIỀU DỄ HIỂU.

LAM TRIỆT CẢM THẤY HOÀNG ĐẾ NÀY CŨNG RẤT THÚ VỊ, HẮN DÙ GÌ CŨNG LÀ ĐỆ ĐỆ RUỘT CỦA MẠC Y HÀN, PHẢI GẶP THỬ MỘT LẦN XEM HẮN CÓ GÌ KHÁC NHAU VỚI ĐỐI THỦ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG MẠC Y HÀN KHÔNG CHỨ! THỂ NÊN KHÔNG DO DỪ ĐỒNG Ý NHẤT ĐỊNH CÓ CƠ HỘI SẼ TIẾN CUNG ĐIỆN KIẾN THÁNH THƯỢNG.

VƯƠNG PHỦ CỦA MẠC Y HÀN TUY RẤT ĐƠN GIẢN, VÀ CŨNG KHÔNG RỘNG LỚN BẰNG KÍNH DƯƠNG VƯƠNG PHỦ NHƯNG LẠI CÓ MỘT CẢM GIÁC KHIẾN CHO NGƯỜI KHÁC CẢM THẤY AN TOÀN , LẠI CÒN CÓ CẢ HOA VIÊN ĐẦY HOA , KHIẾN LĂNG BÍCH NGUYỆT RẤT THÍCH NƠI NÀY. A HOÀN CŨNG RẤT THÂN THIỆN DỄ GẦN, HÀU HẠ CHU ĐÁO.

VỚI LẠI, Ở ĐÂY THÌ SẼ KHÔNG LO TRUY BINH CỦA MẠC QUỐC ĐUỐI TỚI.

Trong lúc Lam Triệt và tam tướng, Mạc Y Hàn nói chuyện gì đó về chính trị thì nàng nói muốn đi dạo ở hoa viên cùng với Tịch Nhan.

Bây giờ đang là buổi tối, nàng lại đang mang thai nên Tịch Nhan vừa nghe thấy nàng nói muốn đi dạo liền ra về gia trường :

“Nương nương , người đừng trẻ con nữa! Trời tối thế này, nương nương còn muốn đi dạo thưởng hoa cái gì? Hay là để sáng mai có được không? Nếu lỡ vấp ngã thì không hay đâu! Nô tỳ còn muốn chăm sóc tiểu thể tử tiểu quận chúa đó!”

Lăng Bích Nguyệt bật cười, cũng chống nạnh đáp:

“Ay dô dô, xem ra, vừa có tiểu bảo bối là Tịch Nhan nhà ta đã bỏ ta theo người khác rồi sao? Thật phũ phàng quá đi ~~~”

“Nương nương đừng đùa nữa, người mau mau đi ngủ đi!!!”

“Ha ha, tuân lệnh Tiểu Tịch! Ha ha”

“Nương nương đừng đùa nữa mà!”

Trong thư phòng, đám nam nhân già lẫn trẻ sau khi bàn chuyện xong, lập tức ngựa quen đường cũ, uống rượu say đến mức nằm hết ra bàn . Vương gia chẳng ra vương gia, tướng quân chẳng ra tướng quân.

Lam Triệt trong lúc say còn không quên mĩa mai Y Hàn :

“Quý Vương à ~ khụ ... tửu lượng của ngươi... hức.. hóa ra cũng chỉ đến thế thôi! Nhìn... nhìn ta mà học hỏi này...”

Quần gia và a hoàn nhìn cảnh trước mắt cũng không khỏi một phen nghiêng rằng nghiêng lợi, vị khách nhân được gọi là vương gia này đúng là háo thắng quá mức, rõ ràng bản thân là người gục đầu tiên mà còn nói vương gia nhà bọn họ tửu lượng kém! Đúng là quá đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thiên Trường Địa Cử

Có lẽ do còn lạ nước lạ cái nên nàng không tài nào ngủ được, cứ lẩn lộn qua lại mãi đến nửa đêm nhưng vẫn chẳng thấy Lam Triệt đâu liền cảm thấy vô cùng lo lắng, vội vội vàng vàng khoác tạm cái áo ngoài rồi tìm đến thư phòng của Y Hàn. Kết quả là thấy một mớ hỗn độn đáng đánh đòn trong khi quần gia và thị vệ bộ dáng thê thảm ngồi bệt dưới đất.

“Quần gia! Sao lại ngồi dưới đất cả thế này?” Nàng hảo ý đỡ lão ta dậy, cau mày hỏi.

“Bẩm vương phi , lão đang định cùng thị vệ đưa chủ tử và vương gia, còn có ba vị tướng quân về phòng. Nhưng là cứ đụng vào họ là họ lại đá ra, không cho lại gần ạ!”

Nàng thâm cảm thán một câu, xem ra lão quần gia trung thành này bị đánh không ít!

Mấy tên vũ phu này cư nhiên lại ngang bướng như vậy!

“Quần gia, mau cho người mang roi đến cho bản vương phi!”

Quần gia nghếch mặt ra không hiểu nàng muốn làm gì, nhưng vẫn cho người mang tới. Lăng Bích Nguyệt chậm rãi cầm lấy, khẽ cười một cái rồi vung roi...

...

Lam Triệt sau khi uống canh tỉnh rượu, liền cảm nhận được sự đau rát từ vết roi trên người, trừng mắt nhìn thê tử :

“Nguyệt Nhi! Nàng định giết chết phu quân sao! Những người kia sao nàng chỉ đánh có một cái, thậm chí đối với các vị tướng quân nàng lại còn nhẹ tay hơn chứ! vì phu lại lĩnh đến hai cái?”

Nàng trừng mắt nhìn lại hắn, vừa nói vừa dùng khăn lau vết thương cho Lam Triệt :

“Chàng còn dám hỏi sao! Chàng sắp là cha rồi, cư nhiên lại chẳng biết điều gì cả! Ngay cả thê tử mình có ngủ được hay không cũng không thèm quan tâm, lại ngồi đó uống rượu, đã thế còn đánh hạ nhân nhà người ta! Chàng nói xem, chàng để mặt mũi thiếp ở đâu? Mặt mũi Kính Dương vương phủ ở đâu?”

Lam Triệt ứ hống, cúi đầu tỏ vẻ ân hận, cũng chẳng dám nói gì nữa. Phải nhịn! phải nhịn! Hắn đã từng nghe nói qua rồi, phụ nữ lúc mang thai tính tình vô cùng cổ quái, vô cùng khó chiều! Vì tương lai tươi sáng và cũng vì hài nhi chưa ra đời, hắn phải nhịn!!!

Còn nữa, chẳng phải mẫu phi hắn từng nói, rất muốn bé cháu sao? ... Tuy không thể bé, nhưng ít ra cũng có thể nhìn thấy từ trên trời.

Từ lúc đó, hắn cảm thấy vô cùng đau lòng, vô cùng thống khổ, nhưng chỉ cần nghe thấy nàng nói, trong bụng đã có hài tử của hắn và nàng, mọi ưu phiền liền bay đi mất. Hắn cho rằng, chuyện đã qua rồi, chẳng cần nghĩ ngợi làm gì, mà phải ngẩng đầu lên sống tiếp!

Lăng Bích Nguyệt cũng biết là hắn đang kìm nén, đang giấu đi tâm tư của bản thân cố tình không muốn để cho người khác biết nên nàng cũng chẳng nhắc đến làm gì, hi vọng hài tử và bản thân có thể vô vè, an ủi chàng. Lần đi này cũng có đôi phần lo lắng, bởi vì phụ thân và mẫu thân vẫn còn đang ở kinh thành, hi vọng hoàng thượng nể tình nàng mật báo về việc tạo phản mà tha cho họ.

Từ cái lần đó, chẳng ai dám uống rượu nữa, mà cho dù có uống cũng chỉ uống cùng lắm là hai chén. Bọn họ sợ cái kiểu gọi dậy của nàng lắm rồi, thực sự là đau thấu xương cốt a!

Tháng ngày cũng dần trôi qua, trong 5 tháng vừa qua, Lam Triệt vừa tiến cung bầu bạn với Hoàng đế, thân đến nỗi đã kết nghĩa huynh đệ, cùng thề nguyện dưới ánh trăng vừa ở vương phủ chăm sóc thể tử.

Cuối cùng cũng đến ngày nàng lâm bồn.

“A!!”

Từ bên trong phòng cứ truyền ra tiếng hét của Lăng Bích Nguyệt, Lam Triệt vừa nghe thấy đã kích động, khuỷu tay múa chân muốn xông vào thì bị Mạc Y Hàn và ba vị tướng quân giữ chặt.

Mạc Y Hàn cũng vô cùng sốt ruột, trên mặt chảy ra rất nhiều mồ hôi, hắn biết nữ tử khi sinh con luôn như vậy, nhưng nghe nàng hét to đến vậy... cũng có ít nhiều lo lắng!

Cả nửa ngày vật lộn, cuối cùng bên trong cũng vang lên tiếng khóc của trẻ con, rồi có người đi ra, trên tay còn bế một đứa bé cả người đỏ như than hồng, vô cùn đáng yêu được bọc trong chiếc khăn. A hoàn vui vẻ hô to:

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương phi! Là con trai! Là con trai a!”

Lam Triệt mừng đến phát điên, run run tiến lại gần, rất lâu sau mới đưa tay nhận lấy. Mạc Y Hàn và các tướng quân cũng lại gần xem thử, vừa nhìn tiểu hài nhi vừa nhìn lên Lam Triệt, rồi ai nấy cũng đều lắc đầu chán nản.

“Xem ra... hài tử khi sinh ra còn đẹp hơn cả cha mẹ! Ài... Vương gia à, sau này e là người sẽ mất chức đệ nhất mỹ nam rồi! Tiểu thể tử còn nhỏ thế này đã đẹp đến như vậy”

Lam Triệt chẳng để ý nhiều, chợt nhớ đến Bích Nguyệt nên vội đưa con lại cho Y Hàn rồi lao vào trong như một cơn gió. Lúc này thì trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ nên cũng chẳng ai cản hắn.

Lăng Bích Nguyệt mở đôi mắt nhắm nghiền nằm xụi lơ trên giường, nhìn thấy Lam Triệt liền mỉm cười, yếu ớt đưa tay ra:

“Triệt Triệt, con của chúng ta thế nào?Chàng có thích không?”

Hắn vui đến mức bật khóc, lại thương nàng khổ như vậy, run run đáp:

“Tiểu thể tử rất đáng yêu! Ta rất thích! Vô cùng thích! Nguyệt nhi...nàng thấy thế nào? Có phải rất đau không?”

“Rất đau... rất đau!” Nàng bấu môi làm nũng, dùng cái má mềm mại khẽ cọ cọ vào bàn tay ấm áp của Lam Triệt.

Lam Triệt đau lòng ôm nàng vào lòng, thì thầm vào tai nàng:

“Vậy sau này chúng ta cứ ân ái, nhưng không sinh con được không?”

Nàng tái xanh mặt, lắc đầu phản bác:

“Không! Không được ân ái nữa!”

“Vậy thì cứ tiếp tục sinh con, ta nghe nói, sinh lần thứ 2 rất dễ!” Lam Triệt đá đều nàng một câu.

“Hu hu, Lam Triệt! Chàng thật là đồ khốn kiếp! Hu hu !!”

Đợi cho nàng hồi phục xong, mọi người ngồi lại với nhau bàn xem nên đặt tên cho tiểu thể tử nhà Kính Dương vương là gì.

Vân tướng quân nói đầu tiên:

“Tiểu thế tử nhìn qua vô cùng thông minh lanh lợi, chỉ bằng đặt là ... Huyền Minh đi?”

Vũ tướng quân cau mày nói :

“Không thỏa không thỏa! Theo ta nên đặt là Vạn Phúc, sau này sẽ ra trận bảo vệ đất nước, nên nhất định là phải may mắn!”

Phong tướng quân chăm chú một hồi mới lên tiếng :

“Đều nghe như tên con gái, không được! Ta nghĩ nên đặt là Hạo Thiên”

Mạc Y Hàn suy tư nói :

“Theo bốn vương thì nên đặt là Tử Luật?”

Lam Triệt ngịch ngợm mấy lọn tóc của thê tử, rất hào hứng nói :

“Mọi người thấy tên Ngọc Quân thế nào?”

“Thế còn Thiên Trạch được không?” Từ bên ngoài truyền vào một thanh âm trầm trầm quen thuộc.

Lăng Bích Nguyệt vui vẻ hô lên :

“Độc Cô Ninh Duệ!”

Ninh Duệ tiêu sái đi vào, chấp tay chào hỏi mọi người xong quay sang áy náy nói với Y Hàn :

“Bổn thái tử muốn tạo bất ngờ, nên trèo tường vào đây, không may bị thị vệ phát hiện nên phải đánh một trận , lỡ tay giết hai người, hi vọng vương gia bỏ qua”

“...”

Ninh Duệ bước đến ngắm nghía hài tử trên tay Bích Nguyệt một hồi rồi nói :

“Tại sao ta lại thấy đứa trẻ này giống mình quá nhỉ?”

Kết cục là bị Y Hàn và Triệt đánh cho tơi tả.

Chưa dừng lại ở Ninh Duệ, lại có thêm một vị khách không mời mà tới , là Đông Phương Minh Nhật!!

Thấy mọi người có vẻ đề phòng, hấn vội vàng xua tay, rồi giải thích là hoàng thượng đã xá tội vì xem như đền bù cho lỗi lầm của hoàng hậu đã giết hại phụ mẫu của Lam Triệt, rồi mới vui vẻ ngồi xuống :

“Đến đây để đón hai người về, ai ngờ lại đến đúng lúc mọi người đang bàn bạc tên của cháu ta thế này!”

“Huynh biết sao?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên là biết rồi! Mọi người được bảo vệ kĩ thật, phải dò la ghê lắm đó! Ta thấy hay là đặt Thiên Uy đi!”

Cuối cùng nàng mới lên tiếng, gọi là Ngao Khiêm!

Ngao trong kiêu ngạo, Khiêm trong khiêm tốn, vừa kiêu ngạo vừa khiêm tốn, hành xử đúng mực, người người yêu mến!

Mọi người bật cười ồ ồ, không ngờ cũng có cái kiểu giải thích như vậy! Kính Dương Vương phi đúng là khác người! Bất quá, Ngao Khiêm nghe cũng rất hay!

Hi vọng thế tử sau này sẽ là một người tốt, có thể phò tá cho quân vương trị quốc, bảo vệ Mạc quốc bình bình an an.

~o~o~o~ TOÀN VĂN HOÀN ~o~o~o~

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Ma Mãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.